

รายงานผลการศึกษาประกอบ
ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

สำนักงานกิจการยุติธรรม
OFFICE OF JUSTICE AFFAIRS

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ ๑	ความเป็นมาและสภาพปัญหา.....	๔
ส่วนที่ ๒	วิธีการดำเนินงาน.....	๙
๒.๑	ศึกษากฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง.....	๙
๒.๑.๑	บทบัญญัติทั่วไป.....	๙
๒.๑.๒	กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม.....	๙
๒.๒	ศึกษากฎหมายต่างประเทศ.....	๙
๒.๓	ศึกษาวิทยานิพนธ์และบทความที่เกี่ยวข้อง.....	๑๐
๒.๔	รายงานผลการสัมมนาและรับฟังความคิดเห็น.....	๑๐
ส่วนที่ ๓	แนวทางการจัดทำร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.	๑๖
๓.๑	วัตถุประสงค์ของการยกร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.	๑๖
๓.๒	สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.	๑๖
๓.๓	ที่มาและแนวคิดของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.	๑๘
เอกสารประกอบ.....		๓๖
เอกสารที่ ๑	การจัดเก็บทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศไทย โดยกองทะเบียนประวัติอาชญากร.๓๗	
	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	
เอกสารที่ ๒	โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศฝรั่งเศส.....	๓๘
เอกสารที่ ๓	โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศสิงคโปร์.....	๓๙
เอกสารที่ ๔	โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศเยอรมัน.....	๔๐
เอกสารที่ ๕	โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศสหรัฐอเมริกา.....	๔๑
เอกสารที่ ๖	กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทะเบียนประวัติอาชญากรในต่างประเทศ.....	๔๒
เอกสารที่ ๗	หน่วยงานที่มีอำนาจในการจัดเก็บทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๓
เอกสารที่ ๘	การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๔
เอกสารที่ ๙	การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๕
เอกสารที่ ๑๐	การลบข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๖
เอกสารที่ ๑๑	การยื่นคำร้องขอลบทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๗
เอกสารที่ ๑๒	ข้อมูลที่ห้ามลบออกจากทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๘
เอกสารที่ ๑๓	ผลของการลบทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๔๙
เอกสารที่ ๑๔	บทกำหนดโทษทะเบียนประวัติอาชญากร.....	๕๐
เอกสารที่ ๑๕	การลบทะเบียนประวัติอาชญากร กรณีเยาวชนเป็นผู้กระทำความผิด.....	๕๑
เอกสารที่ ๑๖	ตารางกฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม.....	๕๒
เอกสารที่ ๑๗	กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้ จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ.....	๖๒
เอกสารที่ ๑๘	ตารางความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย.....	๖๘
บรรณานุกรม.....		๗๒

บทนำ

ปัญหาและอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้พ้นโทษไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุขในสังคม โดยเฉพาะการไม่สามารถเข้าถึงแหล่งงานหรือสถานประกอบการที่ตรงกับความรู้ความสามารถของตนภายหลังการพ้นโทษมาแล้ว คือการที่บุคคลเหล่านั้นมีประวัติอาชญากรรมติดตัวที่ยากแก่การที่สังคมหรือผู้คนรอบข้างจะวางใจรับเข้าทำงาน และอาจเป็นสาเหตุให้ผู้เคยต้องโทษหรือเคยเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ ในขณะเดียวกัน การเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมหลายหน่วยงานที่ยังคงมีความจำเป็นต้องเก็บและใช้ข้อมูลดังกล่าวในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของตนทั้งในชั้นการสืบสวน สอบสวนและการพิจารณาคดี เพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ อันจะนำมาซึ่งการรักษาความสงบเรียบร้อยและปกป้องสังคมจากอาชญากรรมร้ายแรง การจัดการเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมทั้งในด้านการจัดเก็บ การเปิดเผยและไม่เปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทั้งหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและประชาชนทั่วไป จึงจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดแนวทางการดำเนินงานเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสังคมและการให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้กลับมาใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติอย่างคนทั่วไป

คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ หรือ กพยช. ได้ให้ความสำคัญกับการจัดการประวัติอาชญากรรมดังกล่าว จึงได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ซึ่งเป็นคณะอนุกรรมการภายใต้ กพยช. มีหน้าที่ในการพิจารณาให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาและแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและการพัฒนาและส่งเสริมประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายด้านกระบวนการยุติธรรม โดยมีสำนักงานกิจการยุติธรรม เป็นฝ่ายเลขานุการฯ ทำการศึกษา วิเคราะห์ เปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการจัดการประวัติอาชญากรรมในต่างประเทศและกฎหมายที่เกี่ยวข้องและพัฒนาเป็นร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. เพื่อให้เป็นกฎหมายกลางในการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม และให้หน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมายได้ดำเนินการเกี่ยวกับการจัดเก็บ การเปิดเผยและไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมให้เป็นไปในทิศทางและมาตรฐานเดียวกัน

ในการนี้ เพื่อให้การพัฒนาพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นกฎหมายที่เกิดขึ้นจากการรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างครบถ้วนรอบด้านของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้จัดให้มีการสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้น พร้อมทั้งดำเนินการรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์การรับฟังความคิดเห็นกฎหมายไทย (www.lawamendment.go.th) และเว็บไซต์ของสำนักงานกิจการยุติธรรม (www.oja.go.th) การสำรวจความคิดเห็นโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ผ่านระบบ Google Form และมีการแสดงความคิดเห็นผ่านช่องทางอื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปปรับปรุงร่างพระราชบัญญัตินี้ให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างความสมดุลระหว่างการคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่สังคมและการให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้กลับไปใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุขในสังคมต่อไป

ส่วนที่ ๑

ความเป็นมาและสภาพปัญหา

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้พ้นโทษไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติสุขในสังคม โดยเฉพาะการไม่สามารถเข้าถึงแหล่งงานหรือสถานประกอบการที่ตรงกับความรู้ความสามารถของตนภายหลังการพ้นโทษมาแล้ว คือ การที่บุคคลเหล่านั้นมีประวัติอาชญากรรมติดตัวที่ยากแก่การที่สังคมหรือผู้รอบข้างจะวางใจรับเข้าทำงาน อันเป็นเหตุให้ผู้เคยต้องโทษไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติ และอาจวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำในท้ายที่สุด การเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ต้องโทษหรือผู้ต้องขังมิได้ส่งผลกระทบต่อระบบการบริหารจัดการเรือนจำและกระบวนการยุติธรรมเท่านั้น แต่ยังลดขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในด้านต่าง ๆ เนื่องจากผู้กระทำความผิดที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวล้วนเป็นทรัพยากรบุคคลสำคัญ (Human Capital) ในการพัฒนาประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์การจัดการประวัติการกระทำความผิด นับตั้งแต่การเปิดเผยและไม่เปิดเผยซึ่งประวัติอาชญากรรม หรือการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยตลอดสำหรับคดีที่มีความสำคัญและกระทบต่อความสงบสุขของสังคมส่วนรวม เพื่อเป็นการสร้างความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสังคมและการให้โอกาสผู้กระทำความผิดในการกลับคืนสู่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

ในขณะเดียวกัน ประวัติอาชญากรรมก็เป็นข้อมูลสำคัญต่อการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งในชั้นสืบสวน สอบสวน จับกุม ตลอดจนการพิจารณาพิพากษาคดีเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและปกป้องสังคมจากอาชญากรรมร้ายแรง การบริหารจัดการงานทะเบียนประวัติอาชญากรรมในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นประวัติบุคคล ลายพิมพ์นิ้วมือ ตำหนิรูปพรรณของผู้กระทำความผิด และทรัพย์สินต่าง ๆ จึงเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเป็นไปได้ง่ายและสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม การจัดเก็บ การใช้ หรือการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมก็มีความเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน การจะนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริงดังที่กล่าวมานั้น จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการข้อมูลอย่างเป็นระบบ เชื่อมโยงถึงกันและมีความทันสมัย รวมถึงมีกฎหมายหรือแนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจน กล่าวโดยสรุป หากจะพิจารณาถึงความสำคัญและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดทำประวัติอาชญากรรมในทางสากล สามารถสรุปได้^๑ ดังนี้

๑) ความปลอดภัยของสังคม (Social Safety) การสร้างระบบและการจัดบันทึกข้อมูลประวัติอาชญากรรมเป็นไปเพื่อการสร้างความปลอดภัยของสังคมผ่านการตรวจสอบ ดูแลความประพฤติของบุคคลที่ต้องหาว่ากระทำความผิดหรือเคยกระทำความผิด รวมทั้งเป็นกลไกสำคัญของการเฝ้าระวังการก่ออาชญากรรมของสังคมในอนาคต รวมตลอดทั้งการสืบหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

๒) การใช้ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรม (Criminal Justice) ความสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม มิได้จำกัดอยู่เฉพาะความรู้สึกลปลอดภัยของสังคมเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงประโยชน์ที่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาจะได้รับ กล่าวคือ ข้อมูลประวัติอาชญากรรมเป็นข้อมูลสำคัญที่ถูกนำมาใช้ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของกระบวนการยุติธรรม โดยเริ่มจากพนักงานสอบสวนในการสืบค้นข้อมูลของบุคคล รูปพรรณสัณฐานและลักษณะของผู้ต้องหากระทำความผิด ชั้นพนักงานอัยการเพื่อใช้พิจารณาเกี่ยวกับการสั่งฟ้องคดี และบรรดาผู้พิพากษาในการพิจารณาตัดสินโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงข้อมูลประวัติอาชญากรรมและสภาพแวดล้อมที่เกิดแก่ผู้กระทำความผิด

^๑ รายงานการศึกษาค้นคว้าระยะสั้น (Quick Research) เรื่อง กฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปวีศร เลิศธรรมเทวี เสนอต่อสำนักงานกิจการยุติธรรม

๓) **ประโยชน์ทางอาชญวิทยาและทัณฑวิทยา (Criminology & Penology)** นอกจากการใช้ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรม กฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมยังมีความสำคัญในเชิงอาชญวิทยาและทัณฑวิทยา กล่าวคือ การบันทึกข้อมูลประวัติอาชญากรรมอาจถูกมองว่าเป็นแนวทางการลงโทษในลักษณะหนึ่งแก่ผู้กระทำความผิด หรือเป็นการคาดโทษ เพื่อป้องปรามมิให้ผู้เคยกระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำในลักษณะเดียว หรือกระทำความผิดในลักษณะอื่นเกิดขึ้นใหม่อีก ยิ่งกว่านั้น การบันทึกประวัติอาชญากรรมยังมีความสำคัญในเชิงทัณฑวิทยาและการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับอาชญวิทยาและทัณฑวิทยา กล่าวคือ ข้อมูลประวัติอาชญากรรมถูกนำไปใช้ในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของมาตรการทางกฎหมาย บทกำหนดโทษ และลักษณะโทษที่ได้รับกับความผิดว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด มีความเหมาะสมในการป้องปรามความผิดที่บัญญัติให้รับโทษมากน้อยเพียงใด รวมทั้งการนำข้อมูลดังกล่าวไปศึกษาพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน อาทิ การศึกษาภูมิหลังของนักโทษที่มีความผิดเดียวกัน การศึกษาพฤติกรรมของนักโทษที่กระทำความผิดซ้ำซ้อน เป็นต้น

๔) **ความมั่นคงของรัฐ (National Security)** ความสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมกับความมั่นคงภายในรัฐเป็นอีกประเด็นที่สำคัญที่สมควรกล่าวถึง จากการศึกษาพบว่าประวัติอาชญากรรมถูกใช้เป็นฐานแนวคิดในการค้นหาผู้ต้องหาในคดีก่อการร้าย ข้อมูลประวัติอาชญากรรมยังชี้ให้เห็นว่าการกระทำความผิดบางประเภท เช่น คดีเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย คดีเกี่ยวกับเพศ ไม่มีผลต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ผู้ต้องหาที่มีผลอันเป็นภัยต่อความมั่นคงภายในรัฐ ส่วนใหญ่เป็นผู้ต้องหาในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

๕) **การจ้างงาน (Prospective Employment)** นอกเหนือจากความสำคัญดังกล่าวข้างต้นแล้ว กฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมยังมีความสัมพันธ์กับเรื่องการจ้างแรงงาน กล่าวได้ว่าการประกอบอาชีพบางประเภทมีการกำหนดคุณสมบัติหรือคุณลักษณะห้ามผู้กระทำความผิดประกอบอาชีพ เช่น การห้ามมิให้บุคคลซึ่งมีความผิดเกี่ยวกับเด็ก หรือเพศ ประกอบวิชาชีพครู หรือการห้ามประกอบอาชีพเกี่ยวกับการเงินการธนาคาร หากบุคคลดังกล่าวเคยได้รับโทษคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ การกำหนดคุณลักษณะห้ามตามกฎหมายดังกล่าวเพื่อป้องปรามภัยที่อาจจะเกิดขึ้น หรือเป็นการป้องกันอาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นได้

จากความสำคัญของประวัติอาชญากรรมดังกล่าวมาข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นของระบบการจัดเก็บ การใช้และการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมในประเทศไทย โดยปัจจุบันการจัดเก็บ การใช้และการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้มีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติกำหนดไว้ มีเพียงระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ การพิมพ์ลายนิ้วมือ ซึ่งออกตามความตามมาตรา ๑๑ (๔) ของพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่จัดการเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยเป็นระเบียบที่ใช้บังคับภายในหน่วยงาน อย่างไรก็ตาม มีใช้เพียงสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ทำการเก็บประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำผิดเท่านั้น หากแต่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่มีความจำเป็นต้องใช้ข้อมูลหรือประวัติอาชญากรรมก็ได้มีการออกระเบียบภายในหน่วยงานเพื่อจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม แม้จะได้มีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของหน่วยงานเกี่ยวกับการจัดการประวัติอาชญากรรม แต่ยังคงมีประเด็นปัญหาบางประการที่ส่งผลกระทบต่อการจัดกระทำทะเบียนประวัติอาชญากรรมของหน่วยงานและเจ้าของประวัติอาชญากรรม โดยจากการศึกษาคำพิพากษาคำวินิจฉัยฎีกา กฎหมายหรือผลการศึกษาวินิจฉัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปประเด็นปัญหาได้ดังนี้

๑. คำพิพากษาศาลปกครองในคดีหมายเลขแดงที่ บ. ๕๗/๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นฟ้องผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เนื่องจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ทำการเปิดเผยประวัติการกระทำความผิดในขณะที่ยังเป็นผู้ฟ้องคดีเป็นเยาวชน และเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติในการรับราชการตำรวจเพราะเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี โดยศาลปกครองพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง ซึ่งศาลปกครองพิเคราะห์ตามข้อ ๑.๑ ข้อ ๑.๑๑ และข้อ ๒.๒ ของบทที่ ๔ แล้ว เห็นว่า เด็กหรือเยาวชนที่ได้พ้นระยะเวลาการรอการลงโทษ หรือพ้นระยะเวลา รอการกำหนดโทษ หรือพ้นระยะเวลาการคุมความประพฤติ หรือไม่มีการใดที่จะต้องบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอีกต่อไป อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการนำข้อมูลประวัติอาชญากรออกจากสารบบหรือฐานข้อมูลประวัติอาชญากร แต่ข้อมูลนั้นไม่ได้ถูกทำลายอย่างเช่นกรณีเจ้าของลายนิ้วมือตาย ดังนั้น ข้อมูลดังกล่าวยังคงจัดเก็บไว้เพื่อประโยชน์ของทางราชการได้

๒. คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ที่ สค ๓๒/๒๕๔๘ เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่ลบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประวัติอาชญากร โดยผู้อุทธรณ์มีหนังสือถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ไม่ลบข้อมูลประวัติการถูกจับกุมและดำเนินคดีอาญาของผู้อุทธรณ์ออกจากฐานข้อมูลประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัย เห็นว่า ข้อมูลประวัติของผู้อุทธรณ์ในฐานข้อมูลประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลให้เป็นไปตามนัยมาตรา ๒๓ (๑) ที่หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงพอที่จะเกี่ยวข้องและจำเป็นเพื่อการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้น และยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น ในกรณีที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดทำข้อมูลประวัติอาชญากรมุ่งกระทำเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม แต่กรณีผู้อุทธรณ์เป็นผู้กระทำผิดในระหว่างเป็นผู้เยาว์และศาลให้เปลี่ยนโทษเป็นฝึกอบรม เมื่อผ่านการฝึกอบรมและได้ใบบริสุทธิ์แล้ว ผู้อุทธรณ์จึงมิได้มีฐานะเป็นอาชญากรแต่อย่างใด ดังนั้น การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดเก็บข้อมูล ผู้อุทธรณ์ในฐานะที่เป็นอาชญากรในทะเบียนประวัติอาชญากรจึงเป็นการเก็บที่ไม่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ ให้ลบข้อมูลประวัติของผู้อุทธรณ์ออกตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ^๒

๓. พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๘๔ ได้กำหนดห้ามมิให้เปิดเผยหรือนำประวัติการกระทำความผิดอาญาของเด็กหรือเยาวชนไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเป็นการเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมแก่เด็กหรือเยาวชน แต่กลับพบว่าในทางปฏิบัติหน่วยงานภาครัฐสามารถร้องขอข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้สมัครงานจากกองทะเบียนประวัติอาชญากรตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติฯ ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ข้อ ๔.๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗ เพื่อนำมาใช้ประกอบการพิจารณาในการรับบุคคลที่จะบรรจุเข้ารับราชการหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในองค์กรหรือหน่วยงานของรัฐได้ โดยยังคงมีการขอตรวจข้อมูลประวัติอาชญากรรมของบุคคลแม้จะเคยกระทำผิดในขณะที่เป็นเด็กหรือเยาวชนก็ตาม และถือว่ายังคงมีข้อมูลประวัติอาชญากรรมติดตัวอย่างไรก็ดี ในปัจจุบันสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการแก้ไขระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ การพิมพ์ลายนิ้วมือ บทที่ ๔ การคัดแยกและทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ และรายการประวัติหรือบัญชีประวัติ ข้อ ๔.๒ โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติกรณีห้ามมิให้มีการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรที่คัดแยกออกจากสารบบหรือฐานข้อมูลประวัติอาชญากรไปแล้ว เมื่อมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ เช่น กฎหมายว่าด้วยศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ

^๒ คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๓๒/๒๕๔๘ เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่ลบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประวัติอาชญากร

ครอบครัว กฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด เป็นต้น ซึ่งจะเป็นการช่วยแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน เปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๘๔ ได้

๔. การกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพ รวมถึงการขึ้นทะเบียนและการขอใบอนุญาตไว้ในกฎหมายต่าง ๆ ประเทศไทยมีกฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพ การขึ้นทะเบียนหรือการขอใบอนุญาตประเภทต่าง ๆ ไว้มากมาย โดยแบ่งได้เป็น ๓ ลักษณะ ได้แก่

๑) กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพไว้ในกฎหมายบริหารงานบุคคล มีประมาณ ๙ ฉบับ

๒) กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการเป็นประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ หรือเลขาธิการในคณะกรรมการชุดต่าง ๆ หรือลักษณะต้องห้ามคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง และอื่น ๆ มีประมาณ ๑๕๓ ฉบับ และ

๓) กฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในการขึ้นทะเบียน หรือขอรับใบอนุญาตประกอบอาชีพ มีประมาณ ๓๔ ฉบับ โดยกฎหมายดังกล่าว กำหนดให้ในการรับบุคคลเข้าทำงาน การแต่งตั้งหรือดำรงตำแหน่ง หรือการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาตประกอบอาชีพ ต้องไม่มีคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้าม คือไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

การกำหนดในลักษณะเช่นนี้ ส่งผลให้ผู้ที่เคยกระทำความผิดมาก่อน แม้จะพ้นโทษหรือได้รับโทษมาครบถ้วนแล้วยังคงขาดคุณสมบัติในการสมัครเข้าทำงาน ทำให้ขาดโอกาสในการประกอบอาชีพในอนาคต นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายบางฉบับที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในการขออนุญาตอื่น ๆ เช่น พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ (มาตรา ๑๓) และพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๔๘๗ (มาตรา ๑๑) เป็นต้น การกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามมิได้ส่งผลต่อการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติของผู้เคยมีประวัติการกระทำความผิดเท่านั้น แต่ได้สะท้อนให้เห็นถึงภาระของหน่วยงานผู้ทำหน้าที่จัดเก็บและเปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่อาจได้รับคำขอให้มีการตรวจสอบ

๕. การจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมในระหว่างหน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมายและการดำเนินคดี

ปัจจุบันอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนการกระทำความผิดและการดำเนินคดี มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น มิได้จำกัดเฉพาะพนักงานสอบสวนในสังกัดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติอีกแล้ว ซึ่งหมายถึงข้อมูลประวัติอาชญากรรมจึงมีอยู่ในทุกหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวน แต่มีอยู่เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของตน มิได้มีการเชื่อมต่อหรือนำมาใช้เพื่อประโยชน์เพื่อการบริหารงาน กระบวนการยุติธรรมร่วมกัน ดังนั้น บุคคลใดบุคคลหนึ่งจึงอาจมีประวัติการกระทำความผิดอยู่ในฐานข้อมูลของหน่วยงานหลายหน่วยงานได้ ซึ่งในทุกหน่วยงานจะมีการบริหารจัดการข้อมูล การเก็บ การเปิดเผย เป็นของตนเองในลักษณะระเบียบภายในเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการกิจของตนและมิได้เชื่อมต่อกันระหว่างหน่วยงาน อาทิ หน่วยงานที่ทำหน้าที่สอบสวนคดีอาญาอื่น เช่น กรมสอบสวนคดีพิเศษ คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นต้น คดีเหล่านี้ก็จะไม่ถูกส่งมาบันทึกทะเบียนประวัติอาชญากรรม ทำให้ขาดการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาของการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่เกิดขึ้น จึงสมควรที่จะได้มีการศึกษา วิเคราะห์ สภาพปัญหา ข้อมูล กฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำไปสู่การพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการจัดการประวัติอาชญากรรมที่สามารถตอบสนองและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและลดช่องว่างของปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

ส่วนที่ ๒

วิธีการดำเนินงาน

ในการดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหาการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่เกิดขึ้น คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ได้ทำการศึกษาข้อมูลทั้งกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม ประกอบกับการศึกษา งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาการร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. โดยมีวิธีการดำเนินงาน ดังนี้

๒.๑ ศึกษากฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง

๒.๑.๑ บทบัญญัติทั่วไป

- (๑) พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
- (๒) พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒
- (๓) พระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ. ๒๕๖๒

๒.๑.๒ กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม

(๑) ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ การพิมพ์ลายนิ้วมือ (เอกสารที่ ๑)

(๒) ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยสารบบคดีอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๑

(๓) ประกาศสำนักงานศาลยุติธรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการจัดทำสารบบความ สารบบ คำพิพากษาและการรวบรวมเก็บรักษาเอกสารในสำนวนความในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๒

(๔) ระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการบริหารงานคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๘

๒.๒ ศึกษากฎหมายต่างประเทศ

ในการศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติทั่วไปในการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม จำเป็นต้องศึกษาถึงแนวทางกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาในการเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสม และนำมาพิจารณาว่าลักษณะใดที่มีความเหมาะสมกับประเทศไทย โดยการศึกษากฎหมายต่างประเทศประกอบไปด้วย ๔ ประเทศ ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี สาธารณรัฐสิงคโปร์ สหรัฐอเมริกา (มลรัฐเท็กซัสและมลรัฐเดลาแวร์) สหราชอาณาจักร แคนาดา ออสเตรเลีย (มลรัฐนิวเซาท์เวลส์) ประเทศนิวซีแลนด์ และประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยแต่ละประเทศมีแนวทางเกี่ยวกับการจัดการ การเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่แตกต่างกัน โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Code of Criminal Procedure Title VIII Criminal Records Article ๗๖๘ – ๗๘๑ (เอกสารที่ ๒)

(๒) ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ (เอกสารที่ ๓)

(๓) ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรรมกลางฯ ๑๙๗๑ (Bundeszentralregistergesetz – BZRG) กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ฯ (BKAG) และ Federal Data Protection Act (BDSG) (เอกสารที่ ๔)

(๔) ประเทศสหรัฐอเมริกา (มลรัฐเท็กซัสและมลรัฐเดลาแวร์) มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ H.R. ๒๐๖๕ Second Chance for Ex-Offenders Act of ๒๐๑๑/The Delaware Code/Texas

Code/Federal Violent Crime Control and Law Enforcement Act of ๑๙๙๔ และ Megan's law (เอกสารที่ ๕)

(๕) ประเทศสหราชอาณาจักร มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ The Data Protection Act ๑๙๙๘ Police Act ๑๙๙๗ Sexual Offences Act ๒๐๐๓

(๖) ประเทศแคนาดา มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Criminal Records Act R.S.C ๑๙๘๕

(๗) ประเทศออสเตรเลีย มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Criminal Records Act ๑๙๙๑ และ Crimes Act ๑๙๑๔

(๘) ประเทศนิวซีแลนด์ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ The Criminal Records (Clean Slate) Act ๒๐๐๔

(๙) ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Swiss Criminal Code

(เอกสารที่ ๖ - ๑๖)

๒.๓ ศึกษาวิทยานิพนธ์และบทความที่เกี่ยวข้อง

(๑) วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำรูปแบบกระบวนการและแนวนโยบายในการลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย (๒๕๕๔) โดยนางสาวจงสวัสดิ์ พิสิฐพันธ์

(๒) วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง แนวทางการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศที่เหมาะสมกับประเทศไทย โดยนางสาวสวธยา สงเพชร

(๓) วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เรื่อง การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม (๒๕๕๘) โดยวรปัติ สุกุลไทย

(๔) วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายมหาชน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เรื่อง การจำกัดสิทธิของผู้ที่เคยได้รับการล้างมลทินเนื่องจากกระทำผิดทางอาญาหรือวินัย (๒๕๕๑) โดยสัญญาธิ อุปันนชัย

(๕) บทความ เรื่อง การปฏิรูปทะเบียนประวัติอาชญากรรมกับแนวคิดการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด (Individualization) โดย รศ.ดร.ปกป้อง ศรีสนิท

(๖) บทความ เรื่อง มาตรการลบล้างโทษ : ล้างมลทิน โดยพจนา โสภางรีวงค์

(๗) รายงานการศึกษาค้นคว้าระยะสั้น (Quick Research) เรื่อง กฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปวีศร เลิศธรรมเทวี เสนอต่อสำนักงานกิจการยุติธรรม

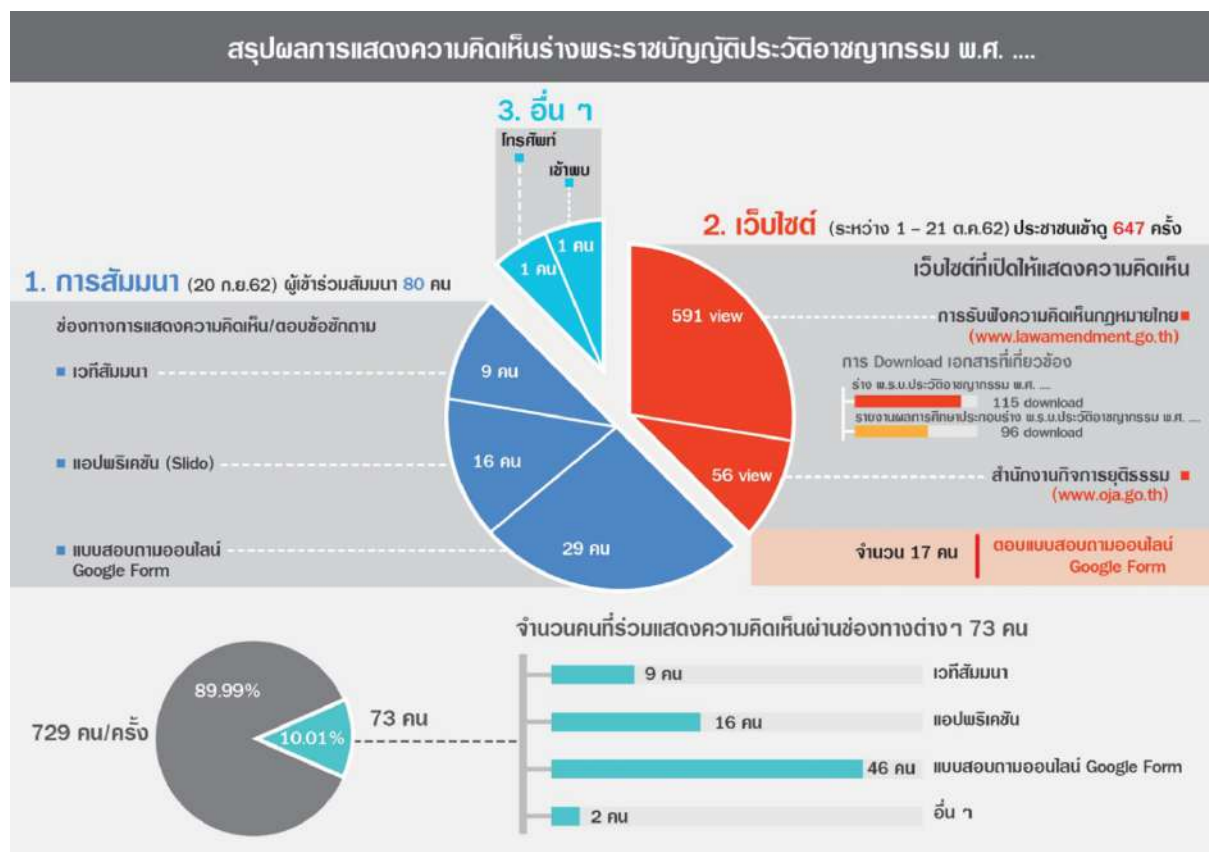
๒.๔ รายงานผลการสัมมนาและรับฟังความคิดเห็น

คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ ได้มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการฯ นำร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ที่ได้รับความเห็นชอบ ไปรับฟังความคิดเห็น โดยฝ่ายเลขานุการฯ ได้นำร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ไปรับฟังความคิดเห็นในการสัมมนา เมื่อวันศุกร์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๒ รวมทั้งได้นำไปรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์การรับฟังความคิดเห็นกฎหมายไทย (www.lawamendment.go.th) และเว็บไซต์ของสำนักงานกิจการยุติธรรม (www.oja.go.th) พร้อมทั้งการสำรวจความคิดเห็นโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ผ่านระบบ Google Form และมีการแสดงความคิดเห็นผ่านช่องทางอื่น ๆ โดยสรุปข้อมูลและประเด็นที่เกี่ยวข้อง ได้ดังนี้

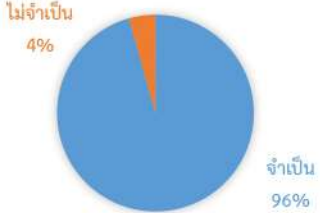
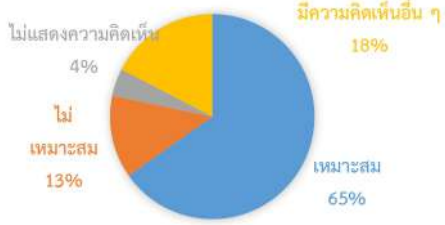
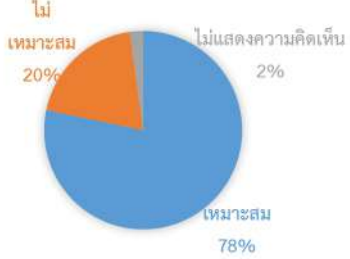
๑. การสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๒ มีผู้เข้าร่วมสัมมนา จำนวน ๘๐ คน มีผู้แสดงความคิดเห็น จำนวน ๕๔ คน โดยแสดงความคิดเห็นผ่านช่องทางเวทีการสัมมนา จำนวน ๙ คน Application (Slido) จำนวน ๑๖ คน แบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) จำนวน ๒๙ คน

๒. การรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ ระหว่างวันที่ ๑ - ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ มีประชาชนเข้าไปดูในเว็บไซต์ที่เปิดรับฟังความคิดเห็น จำนวน ๖๔๗ ครั้ง และได้แสดงความคิดเห็นผ่านระบบ Google Form จำนวน ๑๗ คน ซึ่งเว็บไซต์ที่เปิดรับฟังความคิดเห็น ได้แก่ **เว็บไซต์การรับฟังความคิดเห็นกฎหมายไทย** (www.lawamendment.go.th) มีประชาชนเข้าไปดูจำนวน ๕๙๑ ครั้ง และมีการ Download เอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๒๑๑ ครั้ง ประกอบด้วย ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม จำนวน ๑๑๕ ครั้ง และรายงานผลการศึกษาประกอบร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม จำนวน ๙๖ ครั้ง และเว็บไซต์ของ **สำนักงานกิจการยุติธรรม** (www.oja.go.th) มีประชาชนเข้าไปดูจำนวน ๕๖ ครั้ง

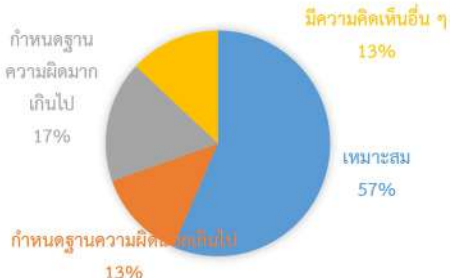
๓. การรับฟังความคิดเห็นผ่านช่องทางอื่น ได้แก่ การให้ความเห็นผ่านทางโทรศัพท์ จำนวน ๑ คน และมีการเข้าพบเพื่อให้ความเห็น จำนวน ๑ คน

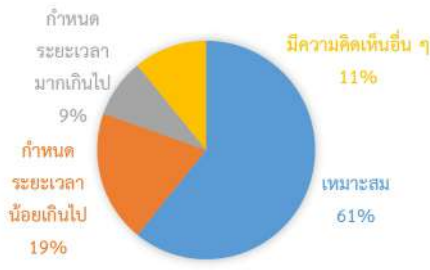
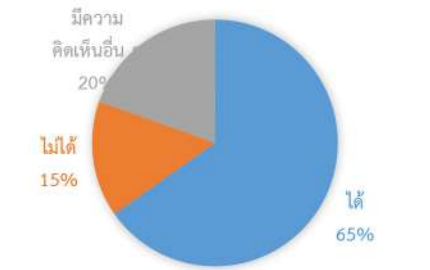
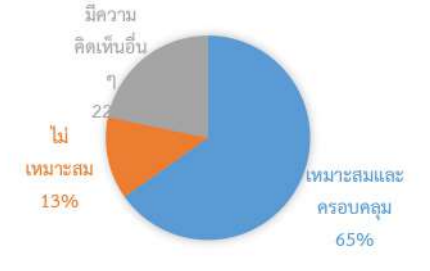

ทั้งนี้ จากการเปิดรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ผ่านช่องทางต่าง ๆ พบว่า ในหลายประเด็นคำถามเป็นประเด็นที่คณะกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ได้มีการพิจารณาเรียบร้อยแล้ว แต่มีประเด็นบางเรื่องซึ่งเป็นข้อสังเกตที่น่าสนใจ ซึ่งจำเป็นต้องนำมาพิจารณา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยได้มีการเสนอความคิดเห็น จำนวน ๙ ประเด็นหลัก รายละเอียดมีดังนี้

ประเด็น	ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ										
๑. ความจำเป็นที่ต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำประวัติอาชญากรรม <table border="1"> <caption>ความจำเป็นที่ต้องมีกฎหมาย</caption> <thead> <tr> <th>คำตอบ</th> <th>ร้อยละ</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>จำเป็น</td> <td>96%</td> </tr> <tr> <td>ไม่จำเป็น</td> <td>4%</td> </tr> </tbody> </table>	คำตอบ	ร้อยละ	จำเป็น	96%	ไม่จำเป็น	4%	มีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำประวัติอาชญากรรม แต่ควรเป็นอนุบัญญัติของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒				
คำตอบ	ร้อยละ										
จำเป็น	96%										
ไม่จำเป็น	4%										
๒. ความเหมาะสมในการกำหนดนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” <table border="1"> <caption>ความเหมาะสมในการกำหนดนิยาม</caption> <thead> <tr> <th>คำตอบ</th> <th>ร้อยละ</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>เหมาะสม</td> <td>65%</td> </tr> <tr> <td>มีความคิดเห็นอื่น ๆ</td> <td>18%</td> </tr> <tr> <td>ไม่เหมาะสม</td> <td>13%</td> </tr> <tr> <td>ไม่แสดงความคิดเห็น</td> <td>4%</td> </tr> </tbody> </table>	คำตอบ	ร้อยละ	เหมาะสม	65%	มีความคิดเห็นอื่น ๆ	18%	ไม่เหมาะสม	13%	ไม่แสดงความคิดเห็น	4%	๑. ควรให้ครอบคลุมกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ ด้วย ๒. ไม่ควรใช้คำว่าอาชญากรรม แต่ควรใช้คำว่าประวัติผู้ต้องคำพิพากษาในคดีอาญา เนื่องจากมีลักษณะเหมือนเป็นการกระทำผิดในคดีร้ายแรง ๓. ควรขยายนิยามถึงการเก็บประวัติอาชญากรรมที่อยู่ในกองทะเบียนประวัติอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ๔. คำว่า คำพิพากษาถึงที่สุด หมายถึง การไม่รวมประวัติระหว่างการอุทธรณ์คดี และยังไม่ครอบคลุมถึงกรณีศาลชั้นต้นที่อุทธรณ์แต่ได้ยกฟ้องในที่สุด ทำให้ข้อมูลประวัติในศาลชั้นต้นที่ถูกลงโทษเปิดเผยได้ รวมถึงไม่คุ้มครองถึงการเปิดเผยในชั้นที่ยังไม่ถึงที่สุด ส่งผลให้การเปิดเผยผลคดีที่ยังไม่ถึงที่สุดไม่ถือเป็นการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม ตามร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม มาตรา ๑๔ จึงลงโทษไม่ได้
คำตอบ	ร้อยละ										
เหมาะสม	65%										
มีความคิดเห็นอื่น ๆ	18%										
ไม่เหมาะสม	13%										
ไม่แสดงความคิดเห็น	4%										
๓. ความเหมาะสมของการกำหนดให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการประวัติอาชญากรรม <table border="1"> <caption>ความเหมาะสมของการกำหนด</caption> <thead> <tr> <th>คำตอบ</th> <th>ร้อยละ</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>เหมาะสม</td> <td>78%</td> </tr> <tr> <td>ไม่เหมาะสม</td> <td>20%</td> </tr> <tr> <td>ไม่แสดงความคิดเห็น</td> <td>2%</td> </tr> </tbody> </table>	คำตอบ	ร้อยละ	เหมาะสม	78%	ไม่เหมาะสม	20%	ไม่แสดงความคิดเห็น	2%	๑. การกำหนดให้สำนักงานศาลยุติธรรมเป็นหน่วยงานรับผิดชอบจัดการทะเบียนประวัติอาชญากรรม โดยอ้างอิงคำพิพากษาว่ามาจากสำนักงานศาลยุติธรรมอาจไม่เหมาะสมเพราะสำนักงานศาลยุติธรรมมีภารกิจจำนวนมาก ดังนั้น กฎหมายประวัติอาชญากรรมที่กำหนดหน่วยงานใหม่มารับผิดชอบจะต้องพิจารณาให้รอบคอบ ควรศึกษารายละเอียดกระบวนการดำเนินการตั้งแต่ต้นกระบวนการ และพิจารณาว่ากระบวนการที่ใหม่เหมาะสม หรือหน่วยงานปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันมีสิ่งใดที่ต้องแก้ไข ควรเสนอแนะหรือนำปัญหามาพิจารณาแก้ไข มีการบูรณาการข้อมูลและแก้ไขปัญหปัจจุบัน และปรับปรุงระเบียบที่เกี่ยวข้อง ๒. การจัดทำ การจัดเก็บ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับประวัติการกระทำ ความผิด ควรแยกออกจากกระบวนการการตัดสินหรือศาลหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่การตัดสินความผิด เนื่องจากเป็นงานเกี่ยวกับการตัดสินผู้กระทำความผิดโดยตรง ควรให้หน่วยงานอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการตัดสินการกระทำความผิดของบุคคลดำเนินการแทน เพื่อมิให้มีการครหาในการจัดทำประวัติการกระทำความผิดว่ามีการลบ การแก้ไข หรือแต่งเติมโดยมิชอบ		
คำตอบ	ร้อยละ										
เหมาะสม	78%										
ไม่เหมาะสม	20%										
ไม่แสดงความคิดเห็น	2%										

ประเด็น	ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
	๓. การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรควรแบ่งเป็น ๒ แฟ้ม โดยที่แฟ้มหมายเลข ๑ เป็นแฟ้มที่บันทึกประวัติอาชญากรทุกรายที่ปกปิดความลับให้เฉพาะหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเข้าถึงได้เพื่อประโยชน์ในทางการดำเนินคดี และลบไม่ได้แบบที่เป็นอยู่ในทะเบียนประวัติอาชญากรของไทยในปัจจุบัน และแฟ้มหมายเลข ๒ เป็นแฟ้มที่เปิดเผยที่บันทึกประวัติอาชญากรทุกรายเช่นกัน แต่ในแฟ้มหมายเลข ๒ นี้ กฎหมายจะเปิดโอกาสให้บุคคลเป็นผู้เคยกระทำความผิดและพ้นโทษแล้วเป็นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดสามารถร้องขอล้างมลทินโดยการยื่นคำร้องไปที่ศาล และให้ศาลพิจารณาออกคำสั่งล้างมลทิน เพื่อนำคำสั่งล้างมลทินไปลบชื่อออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรในแฟ้มหมายเลข ๒ ได้ และให้ทนายความดำเนินการได้ หากคนร้องขอไม่มีทุนทรัพย์ก็อาจจะให้สำนักงานอัยการเป็นศูนย์ในการช่วยเหลือเพื่อเปิดโอกาสคนที่กลับตัวคืนแก่สังคมต่อไปได้ ๔. ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๗ (๒) กำหนดให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีหน้าที่และอำนาจในการแก้ไขปรับปรุงประวัติอาชญากรรม ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ กรณีนี้ครอบคลุมถึงอำนาจหน้าที่ในการลบข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยอัตโนมัติหรือไม่ หรือการแก้ไขปรับปรุงดังกล่าวมาจากการร้องขอตามร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งที่มีเมื่อมีการร้องขอแล้ว จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานศาลยุติธรรมที่จะแก้ไขปรับปรุงประวัติอาชญากรรมตามที่มีการร้องขอ
๔. ความเหมาะสมของการกำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนที่กำหนดให้รับผิดชอบในการจัดการทะเบียนประวัติอาชญากรรม และมีอำนาจในการพิจารณาคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรม	นอกจากเลขที่การสำนักงานศาลยุติธรรมแล้ว การกำหนดหรือมอบหมายผู้มีหน้าที่ ควรพิจารณาในระดับเชี่ยวชาญขึ้นไปหรือในระดับอำนาจการสูงขึ้นไปสามารถพิจารณาได้ เพื่อป้องกันการได้มาซึ่งข้อมูลจากบุคคลหรือวิธีการอื่นใดอันมิชอบ
๕. ควรกำหนดหลักการขอข้อมูลเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมของหน่วยงานภาคเอกชนเพื่อใช้ประกอบการพิจารณารับบุคคลเข้าทำงานหรือไม่	๑. ควรกำหนดอย่างยิ่ง เนื่องจากในร่าง พ.ร.บ.ฉบับนี้ยังไม่ปรากฏว่าให้สิทธิเอกชนขอข้อมูลในหมวด ๒ ได้ โดยกำหนดให้ชัดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานว่ากระทำความผิดข้อหาใดถือเป็นภัยต่อสังคมหรือสถานที่ทำงานนั้น ๆ ๒. ควรกำหนดให้เปิดเผยกับภาคเอกชนในงานบางลักษณะที่จำเป็นและละเอียดอ่อน และควรกำหนดตำแหน่งงานและลักษณะให้ชัดเจนเพื่อความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม เช่น การรับจ้างเลี้ยงเด็ก

ประเด็น	ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
 มีความคิดเห็นอื่น 22% ไม่ควร 11% ควร 67%	๓. ควรเปิดเผยเป็นหลักและต้องมีการเปิดเผยต่อภาคเอกชนด้วย
๖. ความเหมาะสมของการกำหนดฐานความผิดที่จะต้องเปิดเผยประวัติอาชญากรรมตลอดโดยไม่มีข้อยกเว้น กำหนดฐานความผิดมากเกินไป 17% มีความคิดเห็นอื่น ๆ 13% เหมาะสม 57% กำหนดฐานความผิดมากเกินไป 13%	๑. กรณีมาตรา ๑๑ (๒) ฐานข่มขืนกระทำชำเรา ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ไว้เลย จึงรวมถึงกรณีการกระทำต่อคู่สมรสด้วย ซึ่งกรณีการข่มขืนระหว่างคู่สมรส อาจไม่ได้เป็นลักษณะของความผิดอาชญากรรมที่ต้องเข้ากรณีให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมตลอดเพราะยังมีลักษณะของความเป็นครอบครัว ดังนั้น ควรให้มีการยกเว้นการข่มขืนกรณีนี้หรือไม่ กรณีดังกล่าวอาจใช้การกำหนดความหนักเบาของการกระทำความผิดตามแนวทางของต่างประเทศแทน ๒. ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๑ (๓) ความผิดฐานกระทำความผิดอาชญากรรมเป็นการกระทำกับเด็กอายุยังไม่เกินสิบแปดปี อาจต้องมีการกำหนดความหนักเบาหรือไม่ เพราะกรณีนี้สามารถเกิดขึ้นได้ง่ายโดยเฉพาะกรณีที่เป็นคู่รักกัน และศาลมักลงโทษกรณีพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารอยู่บ่อยครั้ง กรณีนี้เห็นด้วยแต่ก็ควรมีการคำนึงถึงระดับความร้ายแรงในความผิดเกี่ยวกับเพศเช่นกัน ๓. ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๑ (๑๒) กรณีประวัติอาชญากรรมที่ต้องเปิดเผยตลอดเห็นด้วยกับการกำหนดให้เปิดเผยเฉพาะกรณีผู้ผลิต จำหน่าย นำเข้าและส่งออกยาเสพติด แต่กรณี “จำหน่าย” ควรมีการกำหนดความหนักเบาหรือไม่ เพราะหากเป็นการจำหน่ายในปริมาณน้อยอาจเป็นกรณีเกิดจากความหลงผิดไม่ใช่การทำให้เป็นอาชีพ ซึ่งไม่ควรจัดอยู่ในระดับความร้ายแรงที่เท่ากัน ๔. หลักการและเหตุผลของการที่จะต้องเปิดเผยประวัติอาชญากรรมตลอดโดยไม่มีข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๑ นั้น ไม่ควรคำนึงถึงจากฐานความผิดเพียงอย่างเดียว แต่ควรจะคำนึงถึงเรื่องการกระทำความผิดซ้ำด้วย หากมิใช่เป็นการกระทำความผิดซ้ำหรือการกระทำความผิดอีกก็ควรปกปิดเป็นหลัก แต่ถ้ากรณีเป็นการกระทำความผิดซ้ำหรือการกระทำความผิดอีก จะใช้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตลอดโดยไม่มีข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๑ ก็ได้ชัดเจนแต่อย่างใด ๕. ความผิดอาญาอื่น ๆ เช่น การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ การฟอกเงิน โจรกรรมข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือความผิดอื่น ๆ เช่น ปาไม้ สิ่งแวดล้อม ทารุณกรรมสัตว์ มีกำหนดไว้เป็นความผิดที่กำหนดให้ต้องเปิดเผยตามร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๑ หรือไม่

ประเด็น	ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ										
๗. ความเหมาะสมของกำหนดเวลาในการไม่ให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมเมื่อพ้นระยะเวลา ๕ ปี นับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง <table border="1"> <caption>ข้อมูลจากกราฟสำหรับประเด็นที่ ๗</caption> <thead> <tr> <th>ความคิดเห็น</th> <th>ร้อยละ</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>เหมาะสม</td> <td>61%</td> </tr> <tr> <td>มีความคิดเห็นอื่น ๆ</td> <td>11%</td> </tr> <tr> <td>กำหนดระยะเวลาสั้นเกินไป</td> <td>9%</td> </tr> <tr> <td>กำหนดระยะเวลาที่ยาวเกินไป</td> <td>19%</td> </tr> </tbody> </table>	ความคิดเห็น	ร้อยละ	เหมาะสม	61%	มีความคิดเห็นอื่น ๆ	11%	กำหนดระยะเวลาสั้นเกินไป	9%	กำหนดระยะเวลาที่ยาวเกินไป	19%	การกำหนดระยะเวลา ๓ - ๕ ปี น่าจะเหมาะสม หรือมีการพิจารณาในฐานความผิดเป็นราย ๆ ไป เช่น กรณีฉ้อโกงที่มีการชำระคืนทรัพย์สินและถอนคำร้องทุกข์ไปแล้ว ซึ่งเป็นความผิดที่ยอมความกันได้ อาจจะมีการพิจารณาระยะเวลาดังกล่าวตามร่าง พ.ร.บ.นี้เพียง ๓ ปี ก็น่าจะเหมาะสม
ความคิดเห็น	ร้อยละ										
เหมาะสม	61%										
มีความคิดเห็นอื่น ๆ	11%										
กำหนดระยะเวลาสั้นเกินไป	9%										
กำหนดระยะเวลาที่ยาวเกินไป	19%										
๘. ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ประกอบการและเป็นการเพิ่มโอกาสให้แก่ผู้ที่เคยกระทำผิดได้มีโอกาสกลับตัวและสามารถใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นได้หรือไม่ <table border="1"> <caption>ข้อมูลจากกราฟสำหรับประเด็นที่ ๘</caption> <thead> <tr> <th>ความคิดเห็น</th> <th>ร้อยละ</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>ได้</td> <td>65%</td> </tr> <tr> <td>มีความคิดเห็นอื่น ๆ</td> <td>20%</td> </tr> <tr> <td>ไม่ได้</td> <td>15%</td> </tr> </tbody> </table>	ความคิดเห็น	ร้อยละ	ได้	65%	มีความคิดเห็นอื่น ๆ	20%	ไม่ได้	15%	พ.ร.บ.นี้เน้นไปที่ความผิดที่ศาลพิพากษาถึงที่สุดแล้วเท่านั้น กรณีข้อมูลความผิดที่สิ้นสุดในชั้นตำรวจ ก็เป็นข้ออ้างของนายจ้างไม่จ้างงานได้เช่นกัน		
ความคิดเห็น	ร้อยละ										
ได้	65%										
มีความคิดเห็นอื่น ๆ	20%										
ไม่ได้	15%										
๙. บทกำหนดโทษมีความเหมาะสมและครอบคลุมหรือไม่ <table border="1"> <caption>ข้อมูลจากกราฟสำหรับประเด็นที่ ๙</caption> <thead> <tr> <th>ความคิดเห็น</th> <th>ร้อยละ</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>เหมาะสมและครอบคลุม</td> <td>65%</td> </tr> <tr> <td>มีความคิดเห็นอื่น ๆ</td> <td>22%</td> </tr> <tr> <td>ไม่เหมาะสม</td> <td>13%</td> </tr> <tr> <td>ไม่</td> <td>2%</td> </tr> </tbody> </table>	ความคิดเห็น	ร้อยละ	เหมาะสมและครอบคลุม	65%	มีความคิดเห็นอื่น ๆ	22%	ไม่เหมาะสม	13%	ไม่	2%	๑. ควรกำหนดให้มีโทษปรับเท่านั้น เพราะมีลักษณะความผิดหมิ่นประมาทอยู่แล้ว ๒. ควรเพิ่มโทษกรณีที่มีการนำไปใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมนั้นเป็นการกระทำโดยเป็นการโฆษณาต่อประชาชนทั่วไป ๓. ควรกำหนดโทษเพื่อมิให้กระทำผิดซ้ำ
ความคิดเห็น	ร้อยละ										
เหมาะสมและครอบคลุม	65%										
มีความคิดเห็นอื่น ๆ	22%										
ไม่เหมาะสม	13%										
ไม่	2%										

ส่วนที่ ๓

แนวความคิดจัดทำร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

จากการศึกษาแนวทางและสถานการณ์การจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมของประเทศไทย การศึกษากฎหมายและการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศได้สะท้อนให้เห็นแนวคิดและหลักการสำคัญเกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูล การเปิดเผยและไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม หลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยอัตโนมัติและโดยการร้องขอ ระดับของความผิดร้ายแรงของการกระทำความผิดที่ส่งผลต่อการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ รวมถึงผลของการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมและบทกำหนดโทษ โดยสำนักงานกิจการยุติธรรม ได้นำข้อมูลจากผลการศึกษาดังกล่าวมาประกอบการยกร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. โดยมีสาระสำคัญโดยสรุป ดังนี้

๓.๑ วัตถุประสงค์ของการยกร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

การยกร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาการจัดเก็บและเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่ยังคงมีความไม่ครบถ้วนและเป็นปัจจุบัน รวมทั้งไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่ชัดเจนในการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม และการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม ซึ่งส่งผลต่อการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม รวมถึงผู้พ้นโทษที่มีประวัติเคยกระทำความผิดไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติ การยกร่างพระราชบัญญัตินี้จึงมีหลักการสำคัญเพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยกำหนดให้กระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่หลักในการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม รวมทั้งกำหนดหลักการสำคัญเกี่ยวกับการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม และการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด พร้อมทั้งกำหนดบทกำหนดโทษไว้ชัดเจน

๓.๒ สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มีจำนวน ๒๘ มาตรา ๖ ส่วนสำคัญ ได้แก่ คำนิยาม หมวด ๑ การจัดการประวัติอาชญากรรมและนายทะเบียน หมวด ๒ คณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม หมวด ๓ การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม หมวด ๔ การเปิดเผยประวัติอาชญากรรม หมวด ๕ บทกำหนดโทษ และบทเฉพาะกาล โดยสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

๑. กำหนดนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” หมายความว่า ข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา นิยามคำว่า “นายทะเบียน” หมายความว่า ปลัดกระทรวงยุติธรรมและให้หมายความรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายจากบุคคลดังกล่าว และนิยามคำว่า “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม (มาตรา ๔)

๒. กำหนดให้กระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่และอำนาจในการรวบรวม จัดเก็บ ไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม แก้ไขปรับปรุงประวัติอาชญากรรม ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ จัดให้มีระบบรักษาความลับและความปลอดภัย พร้อมทั้งกำหนดให้มีนายทะเบียนรับผิดชอบในการจัดการทะเบียนประวัติอาชญากรรม และมีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรม โดยคำสั่งของนายทะเบียนให้ถือเป็นที่สุด (มาตรา ๖ และ ๗)

๓. กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม มีรองปลัดกระทรวงยุติธรรม ซึ่งปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมายเป็นประธานกรรมการ มีหน้าที่และอำนาจในการกำหนดนโยบายการจัดการและพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ใน

การบริหารจัดการฐานข้อมูลให้มีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ รวมทั้งกำหนดรูปแบบการให้บริการ และการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลประวัติอาชญากรรม การให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎหมาย ระเบียบหรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ การประสานงาน และเชื่อมโยงข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาตามอำนาจหน้าที่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การเสนอแนะการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งใด ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม รวมถึงพิจารณาข้อเท็จจริงเบื้องต้นและเสนอแนะหรือให้คำปรึกษาแก่นายทะเบียนเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามพระราชบัญญัตินี้(มาตรา ๘ ถึงมาตรา ๑๖)

๔. กำหนดห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่เจ้าของประวัติอาชญากรรมได้กระทำขึ้นในขณะที่เป็นเด็กหรือเยาวชน หรือนำไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเป็นการเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมไม่ว่าในทางใด ๆ และกำหนดห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมกรณีเจ้าของประวัติซึ่งได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน พ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาเมื่อเจ้าของประวัติมิได้กระทำความผิดใดขึ้นอีกในระหว่างระยะเวลานั้นหรือมิได้อยู่ระหว่างถูกกักขังหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของพนักงานสอบสวน หรือศาลมีคำพิพากษาในความผิดที่กระทำความผิดโดยประมาท ความผิดลหุโทษ ความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดอื่นที่กำหนดในกฎหมาย รวมถึงให้เจ้าของประวัติมีสิทธิปฏิเสธถึงการมีอยู่ของประวัติอาชญากรรมของตนได้ (มาตรา ๑๗ ถึงมาตรา ๑๙)

๕. กำหนดให้หน่วยงานที่ได้จัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาไว้ตามอำนาจหน้าที่ เปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานอื่นได้ในกรณีเปิดเผยให้แก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งมีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน ดำเนินคดี พิจารณาคดี รวมทั้งการดำเนินงานอื่นใดตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เปิดเผยให้แก่หน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือการรักษาความปลอดภัยของประชาชน และเปิดเผยให้แก่หน่วยงานซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ตุลาการ พนักงานอัยการ องค์กรวิชาชีพตามกฎหมาย หรือตำแหน่งอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย (มาตรา ๒๐)

๖. กำหนดให้สามารถเปิดเผยประวัติอาชญากรรมต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของประวัติ หรือต่อหน่วยงานรัฐ ในการตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งใด ๆ รวมถึงการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาต โดยให้มีการร้องขอให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมต่อนายทะเบียน (มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒)

๗. กำหนดฐานความผิดที่มีลักษณะร้ายแรงที่ต้องมีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยตลอด ดังนั้นแม้เจ้าของประวัติอาชญากรรมจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาแล้วก็ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้ (มาตรา ๒๓)

๘. กำหนดพฤติการณ์ที่ต้องมีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยตลอดหากผู้กระทำความผิดมีพฤติกรรมร้ายแรง โหดร้ายทารุณ หรือกระทำความผิด มีลักษณะเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย และได้กระทำความผิดที่ประทุษร้ายต่อร่างกายหรือจิตใจ หรือล่อลวงเมิดทางเพศต่อเด็กและสตรี ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสังคม และการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เฉพาะการผลิต จำหน่าย นำเข้าหรือส่งออก แม้เจ้าของประวัติอาชญากรรมจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาแล้วก็ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้ (มาตรา ๒๔)

๙. กำหนดบทลงโทษสำหรับบุคคลต่าง ๆ ได้แก่ บทลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการเก็บ ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม ทำการใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ บทลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีหน้าที่หรือบุคคลทั่วไปที่ล่วงรู้ข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้อื่นและนำไปใช้ หรือเปิดเผย โดยมีชอบด้วยกฎหมาย โดยทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย และบทลงโทษสำหรับบุคคลที่ล่วงรู้ข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่พ้นแล้วตามมาตรา ๑๘ และนำไปใช้หรือเปิดเผย โดยทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย เว้นแต่เป็นการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำกรเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น เป็นการกระทำที่ไม่มีความผิด (มาตรา ๒๕ ถึงมาตรา ๒๗)

๑๐. กำหนดบทเฉพาะกาล เพื่อให้การพิจารณาคำร้องขอเปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่มีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้หน่วยงานที่มีประวัติอาชญากรรมดำเนินการต่อไปได้ แต่ต้องเป็นการเปิดเผยในกรณีเจ้าของประวัติมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา (มาตรา ๒๘)

๓.๓ ที่มาและแนวคิดของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

ในการยกร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ได้พัฒนามาจากหลักการของกฎหมายไทยและต่างประเทศ รวมถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นร่างกฎหมายที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย โดยสามารถสรุปที่มาและสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรมในประเด็นสำคัญต่าง ๆ ได้ดังนี้

(๑) ชื่อร่าง “พระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม”

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศส่วนใหญ่จะใช้คำว่า Criminal Records เช่น ประเทศนิวซีแลนด์ ใช้ชื่อกฎหมายว่า The Criminal Records (Clean Slate) Act ประเทศออสเตรเลีย (มลรัฐนิวเซาท์เวลล์) ใช้ชื่อกฎหมายว่า The Criminal Records Act และประเทศแคนาดาใช้ชื่อกฎหมายว่า The Criminal Records Act ซึ่งการใช้คำว่า “Criminal Records” ของหลาย ๆ ประเทศ นำมาสู่การใช้ชื่อกฎหมายว่า “ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.”

(๒) นิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม”

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ได้กำหนดนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” หมายความว่า ข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา

หากพิจารณานิยามของคำว่าประวัติอาชญากรรมในกฎหมายต่างประเทศจะมีการใช้ถ้อยคำแตกต่างกันไป อาทิ ประเทศสิงคโปร์ ใช้คำว่า “Criminal Records” หมายถึง ข้อมูลของบุคคลที่เก็บรักษาในระบบทะเบียนนับแต่วันที่มีคำพิพากษาของศาลเกี่ยวกับการกระทำความผิดในประเทศสิงคโปร์ โดยไม่ได้กำหนดว่าต้องเป็นคำพิพากษาถึงที่สุดหรือไม่ ประเทศนิวซีแลนด์ใช้คำว่า “Criminal Records” หมายถึง ข้อหา คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลที่มีต่อผู้กระทำความผิด ประเทศเยอรมันใช้คำว่า “Conviction” หมายความว่า ข้อมูลที่จะทำการบันทึกในระบบเกี่ยวกับคำพิพากษาถึงที่สุดในการกระทำความผิด ทั้งนี้ ประเทศนิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย (มลรัฐนิวเซาท์เวลล์) สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส สวิตเซอร์แลนด์ จะเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมภายหลังศาลมีคำพิพากษาแล้วเฉพาะต่ออาชีพที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง เช่น ผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ครู รวมถึงตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เช่น ผู้ดูแลเด็ก เพื่อความมั่นคงและให้ความคุ้มครองต่อการประกอบอาชีพที่ส่งผลกระทบต่อสังคม

สำหรับประเทศไทยคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” เป็นถ้อยคำที่ถูกบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ในนิยามความหมายของคำว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยมีได้มีคำอธิบายความหมายของคำดังกล่าวเป็นการเฉพาะว่าครอบคลุมถึงข้อมูลประเภทใดบ้าง แต่เมื่อพิจารณาจากระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีบพที่ ๑ ข้อ ๑.๘ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ แบบฟอร์มการบันทึกคำให้การผู้ต้องหา แบบฟอร์มของกองทะเบียนประวัติอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่าข้อมูลที่จัดว่าเป็นข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการเก็บรวบรวมอยู่ ประกอบไปด้วยข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา และข้อมูลคำพิพากษา โดยข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา ได้แก่ ลายมือ/ลายพิมพ์นิ้วมือผู้ต้องหาคดีอาญาทุกประเภท เว้นแต่คดีลหุโทษ ชื่อตัว/ชื่อรอง ชื่อสกุล วัน เดือน ปีเกิด เลขประจำตัวประชาชน ใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว อาชีพ เชื้อชาติ สัญชาติ ชื่อบิดา - มารดา เพศ/อายุ ชื่อภรรยา - สามี รูปพรรณสัณฐาน เช่น ลักษณะทางร่างกายภายนอก เช่น ส่วนสูง ความพิการ สีมวลสีผิว ตา หนิที่ปรากฏเด่นชัด เช่น ลายสัก รอยแผลเป็น รูปร่าง รูปหน้า ผม ศีรษะ หน้าผาก คิ้ว ตา หู จมูก ปาก ฟัน คาง หนวดเครา สำเนียง เสียง ลักษณะอันน่าสังเกต และน้ำหนัก ข้อหา/ฐานความผิด ประวัติการกระทำความผิด หมายเลขคดี หมายเลขจับ/หมายค้น/หมายเรียก ประวัติการจับกุมและวันที่จับกุม การปล่อยตัวชั่วคราว เป็นต้น

ส่วนข้อมูลคำพิพากษาของบุคคล จากผลการศึกษาแนวทางของกฎหมายต่างประเทศ สภาพปัญหาของการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมในคดีที่ยังไม่ถึงที่สุดในปัจจุบันอาจส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของผู้บริสุทธิ์เมื่อศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง หรือแม้แต่ผู้กระทำความผิดและศาลยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ดังนั้นในการกำหนดนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” ในส่วนของข้อมูลคำพิพากษา ให้ความหมายว่า ข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา จึงคำนึงถึงแนวทางการกำหนดนิยามและเปิดเผยข้อมูลคำพิพากษาของศาลเมื่อคดีถึงที่สุดแล้วของต่างประเทศและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ดังนั้นเนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฯ นี้ ต้องการที่จะกำหนดให้มีหน่วยงานจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยเฉพาะแยกออกมาจากข้อมูลที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเก็บรวบรวมอยู่ นิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” จึงครอบคลุมถึงเฉพาะข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญาเท่านั้น ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาจะยังคงเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการจัดเก็บ ซึ่งจะไม่เรียกว่า “ข้อมูลประวัติอาชญากรรม”

(๓) หมวด ๑ การจัดการประวัติอาชญากรรมและนายทะเบียน

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. หมวด ๑ การจัดการประวัติอาชญากรรม และนายทะเบียน ได้กำหนดเกี่ยวกับการจัดการประวัติอาชญากรรมและนายทะเบียนไว้ในร่างมาตรา ๖ และมาตรา ๗ โดยได้กำหนดให้กระทรวงยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการประวัติอาชญากรรม ทั้งการรวบรวม จัดเก็บ เปิดเผย ไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม แก้ไขปรับปรุงประวัติอาชญากรรม ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ จัดให้มีระบบรักษาความลับและความปลอดภัยเพื่อป้องกันมิให้มีการนำข้อมูลไปใช้ผิดวัตถุประสงค์และมีให้ผู้ไม่มีสิทธิได้รับรู้ข้อมูล รวมทั้งระบบป้องกันมิให้ประวัติอาชญากรรมถูกแก้ไข ทำให้เสียหายหรือถูกทำลายโดยไม่ชอบหรือโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยมีนายทะเบียน คือ ปลัดกระทรวงยุติธรรมหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการทะเบียนประวัติอาชญากรรม และมีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรม ซึ่งคำสั่งของนายทะเบียนให้เป็นที่สุด แต่ไม่ตัดสิทธิในการยื่นคำร้องต่อศาลปกครอง

การกำหนดให้มีระบบนายทะเบียนเป็นไปตามแนวทางของกฎหมาย Registration of Criminal Act ๒๐๐๕ Article ๓ (๑) ของประเทศสิงคโปร์ ที่กำหนดให้มีบุคคลทำหน้าที่นายทะเบียนในการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยนายทะเบียนเป็นผู้ที่ได้รับแต่งตั้งจากประธานาธิบดี สำหรับหน่วยงานที่

มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมกำหนดให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานศาลยุติธรรม (หรือกระทรวงกลาโหมกรณีเป็นคดีอาญาในศาลทหาร) เนื่องจากในหลาย ๆ ประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน หรือสหรัฐอเมริกา กำหนดให้กระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม รวมถึงได้กำหนดให้การเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมให้ยื่นคำร้องต่อศาลแขวงหรือศาลที่มีอำนาจ ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงกำหนดให้กระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดเก็บและให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นนายทะเบียน

สำหรับการกำหนดให้คำสั่งของนายทะเบียนเป็นที่สุด ก็ยังคงไม่ตัดโอกาสให้ผู้ร้องขอสามารถยื่นคำร้องต่อศาลปกครองได้ เนื่องมาจากคำสั่งของนายทะเบียนเป็นเพียงคำสั่งทางฝ่ายบริหาร จึงไม่ได้ตัดสิทธิในการฟ้องร้องต่อศาล

(๔) หมวด ๒ คณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. หมวด ๒ คณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรมคณะหนึ่ง ประกอบไปด้วยรองปลัดกระทรวงยุติธรรม ซึ่งปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมายเป็นประธานกรรมการ พร้อมทั้งอธิบดีกรมคุมประพฤติ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม เจ้ากรมพระธรรมนูญ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอื่นจากภาครัฐและภาคเอกชน จำนวนไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการ ๑) กำหนดนโยบายการจัดการและพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการฐานข้อมูลให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ และทันสมัยอยู่เสมอ รวมทั้งกำหนดรูปแบบการให้บริการ และการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลประวัติอาชญากรรม ๒) ให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ ๓) ประสานงาน และเชื่อมโยงข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหา คดีอาญาตามอำนาจหน้าที่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ๔) เสนอแนะการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งใด ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม และ ๕) พิจารณาข้อเท็จจริงเบื้องต้นและเสนอแนะหรือให้คำปรึกษาแก่นายทะเบียนเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) หมวด ๓ การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. หมวด ๓ การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม ได้กำหนดหลักเกณฑ์การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมไว้ในร่างมาตรา ๑๗ – มาตรา ๑๙ โดยกำหนดให้นอกจากความผิดตามมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ ที่ให้เปิดเผยได้ตลอดเวลาแล้ว ห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่เจ้าของประวัติอาชญากรรมได้กระทำขึ้นในขณะที่เป็นเด็กหรือเยาวชน หรือนำไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเป็นการเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของประวัติไม่ว่าในทางใด ๆ (ร่างมาตรา ๑๗) การกำหนดร่างมาตรานี้ไว้ เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๘๔ ที่กำหนดให้ “เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิเด็กหรือเยาวชน ห้ามมิให้เปิดเผยหรือนำประวัติการกระทำความผิดอาญาของเด็กหรือเยาวชนไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเป็นการเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมแก่เด็กหรือเยาวชนนั้น ไม่ว่าในทางใด ๆ เว้นแต่เป็นการใช้ประกอบดุลพินิจของศาลเพื่อกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน หากมีการฝ่าฝืนให้ศาลสั่งระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือเพิกถอนการกระทำนั้น และอาจกำหนดค่าเสียหายหรือบรรเทาผลร้ายหรือมีคำสั่งให้จัดการแก้ไขเพื่อเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นตามที่เห็นสมควร...”

(๒) เจ้าของประวัติซึ่งได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน (ร่างมาตรา ๑๘)

(๓) พันระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษา เมื่อปรากฏว่าเจ้าของประวัติมิได้กระทำความผิดซ้ำอีกในระหว่างระยเวลานั้นหรือมิได้อยู่ระหว่างถูกกักขังหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของพนักงานสอบสวน (ร่างมาตรา ๑๘)

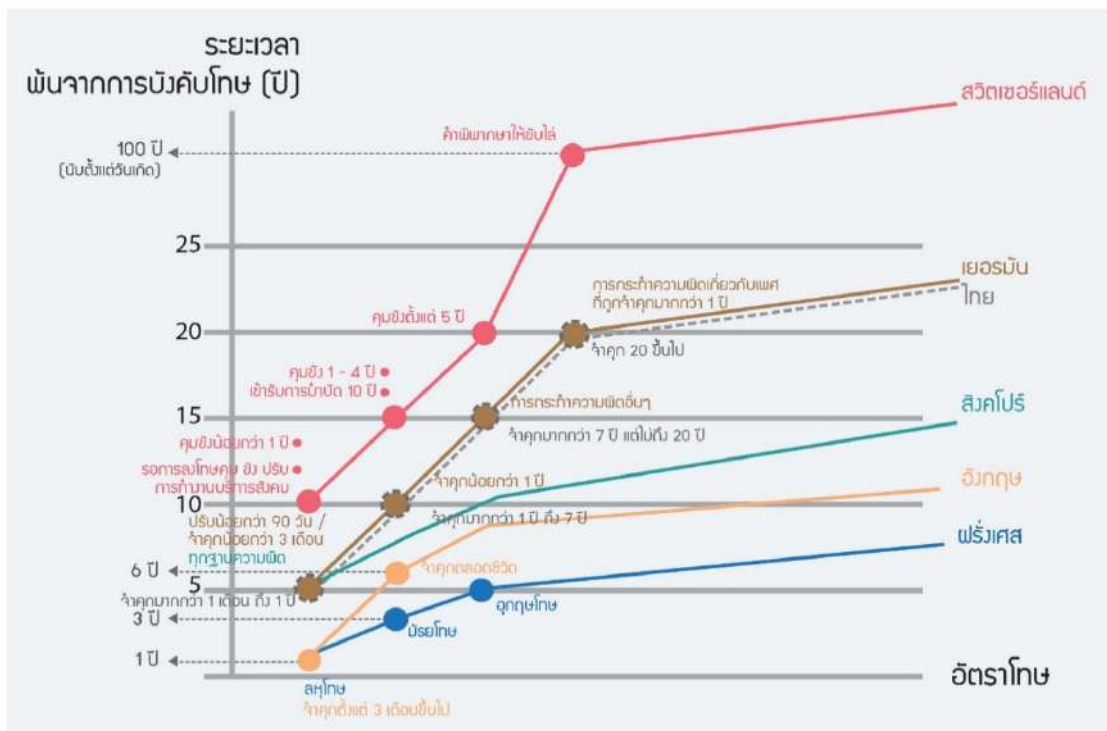
(๔) ศาลมีคำพิพากษาในความผิดที่กระทำความผิดโดยประมาท ความผิดลหุโทษ ความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๘)

ทั้งนี้ การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามหมวดนี้ ให้เจ้าของประวัติมีสิทธิปฏิเสธถึงการมีอยู่ของประวัติอาชญากรรมของตนได้ (ร่างมาตรา ๑๙)

แนวความคิดในการห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมของต่างประเทศ มีแนวความคิดที่สำคัญ ดังนี้

๑) การห้ามมิให้มีการเผยแพร่ประวัติอาชญากรรมโดยอัตโนมัติและโดยการร้องขอ สำหรับการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยอัตโนมัติ ปรากฏหลักการในประเทศเยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส สิงคโปร์ สวิตเซอร์แลนด์ โดยแต่ละประเทศจะกำหนดระยเวลานับแต่วันที่พ้นโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้วให้มีการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมไม่เท่ากัน โดยระยะเวลาที่น้อยที่สุดคือของประเทศฝรั่งเศส ๑ ปี สำหรับคำพิพากษาในความผิดลหุโทษนับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดได้พ้นจากโทษ และที่มากที่สุด คือ ของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ๑๐๐ ปี สำหรับคำพิพากษาให้ขับไล่

ระยะเวลาการห้ามมิให้เปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม

สำหรับการไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยการร้องขอ ปรากฏหลักการในประเทศนิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย แคนาดา สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส สิงคโปร์ ซึ่งเป็นการย่นระยะเวลาของการไม่เปิดเผย

ประวัติอาชญากรรมโดยอัตโนมัติ โดยกำหนดให้หากยังไม่ครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว เจ้าของประวัติหรือผู้พ้นโทษมีสิทธิยื่นคำร้องขอเพื่อให้มีการพิจารณาไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมก่อนเวลาได้ โดยกำหนดเงื่อนไขที่ต้องพิจารณาควบคู่ไปกับการพิจารณาร้องขอ อาทิ ต้องเป็นบุคคลที่ผ่านขั้นตอนการแก้ไขฟื้นฟูครบตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เป็นบุคคลที่ไม่ถูกควบคุมหรือกักขังไว้ ต้องไม่เป็นบุคคลวิกลจริตที่อยู่ในความควบคุมดูแล ต้องไม่ได้ถูกลงโทษในความผิดใด ๆ เป็นต้น

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ได้นำหลักการการห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยอัตโนมัติมาใช้ เนื่องจากพิจารณาแล้ว เห็นว่า ระยะเวลาที่เหมาะสมและไม่เป็นการซ้ำเติมผู้มีประวัติอาชญากรรมมากเกินไป ควรกำหนดระยะเวลาให้อยู่ประมาณ ๕ ปี เพื่อให้โอกาสเจ้าของประวัติในการกลับคืนสู่สังคมซึ่งระยะเวลาดังกล่าวเป็นการกำหนดระยะเวลาเดียวกับประเทศสิงคโปร์

๒) การกำหนดห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมซึ่งเจ้าของประวัติได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน เป็นไปตามแนวทางของประเทศฝรั่งเศส และประเทศอังกฤษที่กำหนดให้ความผิดที่ได้รับการล้างมลทินจะได้รับประโยชน์ในการล้างประวัติอาชญากรรม โดยกฎหมายจะกำหนดไว้อย่างชัดเจน สำหรับประเทศไทยมีพระราชบัญญัติล้างมลทิน ซึ่งผลของกฎหมายล้างมลทินให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยกระทำความผิดจึงสมควรที่จะได้มีการล้างประวัติอาชญากรรมของบุคคลนั้น

๓) กระทำความผิดโดยประมาท ความผิดลหุโทษ ความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวงนั้น เป็นการพัฒนาแนวคิดมาจากประเทศสิงคโปร์และประเทศออสเตรเลีย (มลรัฐนิวเซาท์เวลล์) ที่กำหนดให้เป็นดุลยพินิจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในการที่จะทำลบหรือไม่บันทึกประวัติอาชญากรรมสำหรับคดีเล็กน้อย

(๕) หมวด ๔ การเปิดเผยประวัติอาชญากรรม

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. หมวด ๔ การเปิดเผยประวัติอาชญากรรม ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมไว้ในร่างมาตรา ๒๐ ถึงมาตรา ๒๔ โดยกำหนดการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมไว้ ดังนี้

(๕.๑) กำหนดให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาไว้ตามอำนาจหน้าที่ สามารถเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่ได้จัดเก็บไว้แก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งมีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน ดำเนินคดี พิจารณาคดี รวมทั้งการดำเนินงานอื่นใดตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เปิดเผยให้แก่หน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือการคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชน และเปิดเผยให้แก่หน่วยงานซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ตุลาการ พนักงานอัยการ องค์กรวิชาชีพตามกฎหมาย หรือตำแหน่งอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๒๐)

ในกรณีของการกำหนดให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาสามารถเปิดเผยข้อมูลที่ได้จัดเก็บไว้ในกรณีข้างต้น เนื่องจากหากพิจารณาแนวทางการจัดการข้อมูลในต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นประเทศนิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย แคนาดา เยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส สิงคโปร์ สวิตเซอร์แลนด์ ล้วนแล้วแต่มีการเปิดเผยและแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้ต้องหาทั้งก่อนและหลังศาลมีพิพากษาเพื่อใช้ประโยชน์ระหว่างหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมด้วยกันในกรณีที่ต้องมีการสืบสวน สอบสวน และการพิจารณาคดี เช่นเดียวกับประเทศไทย โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๔ ได้บัญญัติยกเว้นมิให้ใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกับกรณีต่าง ๆ ดังนี้

- การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของบุคคลนั้นเท่านั้น

- การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งรวมถึงความมั่นคงทางการคลังของรัฐ หรือการรักษาความปลอดภัยของประชาชน รวมทั้งหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน นิติวิทยาศาสตร์ หรือการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

- บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น

- สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา รวมถึงคณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยสภาดังกล่าว ซึ่งเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในการพิจารณาตามหน้าที่และอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา รัฐสภา หรือคณะกรรมการ แล้วแต่กรณี

- การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาคดี การบังคับคดี และการวางทรัพย์ รวมทั้งการดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

- การดำเนินการกับข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตและสมาชิกตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต

จากหลักการของกฎหมายต่างประเทศและพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงได้นำมากำหนดไว้ในร่างมาตรา ๒๐ ของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ดังกล่าว

(๕.๒) กำหนดให้สามารถเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม คือ ข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา ต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของประวัติ หรือต่อหน่วยงานหรือผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายให้ตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งใด ๆ รวมถึงการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาต สำหรับการเปิดเผยกรณีอื่น ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๒๑)

โดยกำหนดให้การร้องขอให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมดังกล่าวต้องยื่นคำร้องขอต่อนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๒๒)

นอกจากนี้ หากเป็นประวัติอาชญากรรมในการกระทำความผิดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ แม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาแล้ว ก็ให้เปิดเผยได้เนื่องจากการกระทำความผิดเหล่านี้ส่งผลต่อความหวาดกลัวของประชาชนและเพื่อเป็นการปกป้องสังคมจากอาชญากรรมรุนแรง โดยความผิดที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผยไม่ว่ากรณีใด ๆ (ร่างมาตรา ๒๓) ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ เว้นแต่ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ ความผิดเกี่ยวกับองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ ความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นการกระทำโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ๆ หรือที่เกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี เฉพาะเป็นการกระทำกับเด็กอายุยังไม่เกินสิบแปดปี ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งกระทำโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น หรือเป็นการกระทำชำเรากับเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีหรือไม่เกินสิบสามปี ซึ่งมีใช้ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖ วรรคสองและวรรคสาม

มาตรา ๒๗๗ มาตรา ๒๗๗ ทวิ และมาตรา ๒๗๗ ตริ ความผิดเกี่ยวกับการทุจริตและประพฤติมิชอบต่อตำแหน่งหน้าที่

แนวคิดของการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมในหมวดที่ ๔ กำหนดหลักการสำคัญว่า การเปิดเผยประวัติอาชญากรรมจะกระทำได้ตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น เนื่องจากเห็นว่า ข้อมูลประวัติอาชญากรรมเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่สมควรได้รับการคุ้มครองและเพื่อประโยชน์ต่อการให้ผู้มีประวัติเคยกระทำความผิดสามารถที่จะกลับเข้าไปใช้ชีวิตปกติในสังคมได้ อย่างไรก็ตาม การจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมก็มีความจำเป็นต่อบริบทของการคุ้มครองและป้องกันภัยสังคมจากปัญหาอาชญากรรม แนวคิดในการที่จะให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้ในกรณีต่าง ๆ จึงมีที่มา ดังนี้

๑) การเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมให้กับเจ้าของประวัติ พัฒนามาจากแนวคิดของประเทศต่าง ๆ ที่อยู่ในสหภาพยุโรปซึ่งมีกฎข้อบังคับของสหภาพยุโรปของรัฐบาลและคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูล หรือ The General Data Protection Regulation (GDPR) โดยกำหนดหลักเกณฑ์สำคัญเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูล เช่น การเก็บรักษาข้อมูลหรือการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลหรือหน่วยงานที่มีหรือได้รับข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลใดก็ตาม หากจะเก็บรักษาหรือประมวลผลข้อมูลนั้น จะต้องดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมาย ด้วยความเป็นธรรม โปร่งใส การดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหลักการประการหนึ่งที่สำคัญที่สุด คือ ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล และต้องกำหนดขอบเขตและวัตถุประสงค์ในการประมวลผลข้อมูลนั้น การขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล หนังสือยินยอมต้องกระชับไม่ยืดเยื้ออ่านเข้าใจง่าย นอกจากนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๓๐ ยังได้กำหนดให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอเข้าถึงและขอรับสำเนาข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือขอให้เปิดเผยถึงการได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวที่ตนไม่ได้ให้ความยินยอม

๒) การเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมต่อหน่วยงานภาครัฐเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคุณสมบัติเพื่อแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งใด ๆ รวมถึงการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาต พัฒนามาจากแนวคิดของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศนิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส สวิตเซอร์แลนด์ และประเทศไทย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

เปิดเผยต่อหน่วยงานราชการ	เปิดเผยต่อหน่วยงานเอกชน
- หน่วยงานราชการ (ประเทศไทย) - อาชีพในกระบวนการยุติธรรม เช่น ผู้พิพากษา อัยการ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ (ประเทศนิวซีแลนด์/ออสเตรเลีย/ฝรั่งเศส) - ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง (ประเทศนิวซีแลนด์) - เจ้าหน้าที่ของศาลในด้านธุรการ (ประเทศฝรั่งเศส) - เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครอง (ประเทศฝรั่งเศส) - เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานบริการสาธารณะ (ประเทศออสเตรเลีย) - เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานให้บริการด้านการ	- หน่วยงานเอกชน (ประเทศไทย) - เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านการบริการขนส่ง (ประเทศออสเตรเลีย) - เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรักษาพระองค์รวมถึงหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ (ประเทศออสเตรเลีย) - พนักงานดับเพลิง (ประเทศนิวซีแลนด์/สวิตเซอร์แลนด์) - เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ประเทศนิวซีแลนด์/สหรัฐอเมริกา) - ครู/ผู้ช่วยครู (ประเทศออสเตรเลีย) - เจ้าหน้าที่ดับเพลิง (ประเทศออสเตรเลีย) - ผู้ดูแลเด็กหรือเยาวชน (ประเทศออสเตรเลีย/

เปิดเผยต่อหน่วยงานราชการ	เปิดเผยต่อหน่วยงานเอกชน
สาธารณสุข (ประเทศออสเตรเลีย)	สหรัฐอเมริกา/สวิตเซอร์แลนด์/ฝรั่งเศส) - อาชีพเกี่ยวกับผู้สูงอายุ/คนพิการ (ประเทศ สหรัฐอเมริกา) - อาชีพเกี่ยวกับสถาบันการเงิน (ประเทศ สหรัฐอเมริกา) - องค์กรมหาชน (ประเทศฝรั่งเศส)

ในขณะที่ประเทศไทย มีกฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพ การขึ้นทะเบียนหรือการขอใบอนุญาตประเภทต่าง ๆ ไว้จำนวนมาก โดยแบ่งได้เป็น ๓ ลักษณะ ได้แก่

๑. กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพไว้ในกฎหมายบริหารงานบุคคล มีประมาณ ๙ ฉบับ

๒. กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการเป็นประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ หรือเลขาธิการในคณะกรรมการชุดต่าง ๆ หรือลักษณะต้องห้ามคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง และอื่น ๆ มีประมาณ ๑๕๓ ฉบับ และ

๓. กฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในการขึ้นทะเบียน หรือขอรับใบอนุญาตประกอบอาชีพ มีประมาณ ๓๔ ฉบับ

โดยกฎหมายดังกล่าว กำหนดให้ในการรับบุคคลเข้าทำงาน การแต่งตั้งหรือดำรงตำแหน่ง หรือการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาตประกอบอาชีพ ต้องไม่มีคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้าม ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรมจึงได้พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันผู้มีประวัติอาชญากรรมเข้าไปทำงานในตำแหน่งหรือสถานที่ที่อาจมีความจำเป็นหรือต้องการความมั่นคงปลอดภัยเป็นการเฉพาะ (เอกสารที่ ๑๗)

๓) การกำหนดความผิดร้ายแรงที่ต้องมีการเปิดเผยตลอด หากพิจารณาแนวทางของต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ แคนาดา ออสเตรเลีย แคนาดา พบว่า ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการเปิดเผยของต่างประเทศครอบคลุมทั้งอัตราโทษต่ำ เช่น ระวังโทษจำคุก ๒ ปี ไปจนกระทั่งถึงอัตราโทษสูง เช่น ระวังโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นได้ว่าในต่างประเทศไม่ได้คำนึงถึงอัตราโทษในการกำหนดความผิดที่ต้องมีการเปิดเผย แต่คำนึงถึงฐานความผิดเป็นหลัก ซึ่งในต่างประเทศให้ความสำคัญกับความผิดโดยสรุป ดังนี้ (เอกสารที่ ๑๘)

(๑) ความผิดเกี่ยวกับเพศโดยเฉพาะเด็ก เช่น ช่มชู้ อนาจาร การแสวงหาประโยชน์ทางเพศ (ประเทศฝรั่งเศส/สิงคโปร์/แคนาดา/นิวซีแลนด์/ออสเตรเลีย)

(๒) ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพร่างกาย (ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส/นิวซีแลนด์)

(๓) ความผิดฐานค้ามนุษย์ (ประเทศแคนาดา)

(๔) ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็ก (ประเทศออสเตรเลีย)

(๕) ความผิดเกี่ยวกับการทุจริตในหน้าที่ (ประเทศสหรัฐอเมริกา)

(๖) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ปล้นทรัพย์ ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ (ประเทศสหรัฐอเมริกา/ออสเตรเลีย/ฝรั่งเศส/สิงคโปร์)

(๗) ความผิดฐานก่อจลาจล (ประเทศสหรัฐอเมริกา/สิงคโปร์)

(๘) ความผิดฐานฆ่า และลักพาตัว (ประเทศสิงคโปร์)

ในขณะที่ประเทศไทยไม่ได้มีการกำหนดฐานความผิดที่กำหนดให้ต้องเปิดเผยตลอด มีเพียงระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีที่กำหนดการคัดแยกหรือทำลายข้อมูลประวัติอาชญากรรม เช่น

(๑) มีหลักฐานแน่ชัดว่าตายแล้ว เช่น ใบมรณบัตร ใบชันสูตรพลิกศพหรือแบบรับรองรายการทะเบียนคนตายจากฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง เป็นต้น

(๒) ผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้อง หรือยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย

(๓) คดีที่พนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง หรือสั่งยุติการดำเนินคดีอาญาตามระเบียบว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ

(๔) ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง

(๕) ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง

(๖) พนักงานอัยการถอนฟ้องในชั้นศาล

(๗) เมื่อมีกฎหมายออกใช้ภายหลังการกระทำความผิดยกเลิกความผิดนั้น

(๘) เมื่อมีกฎหมายยกเว้นโทษ

(๙) เมื่อมีคำพิพากษาของศาลหรือฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ว่าบุคคลนั้นมีได้เป็นผู้กระทำความผิด

(๑๐) คดีอาญาเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗

(๑๑) คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด โดยศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุก หรือมีการเปลี่ยนโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน เช่น เด็กหรือเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาลงโทษปรับหรือมีคำสั่งให้ว่ากล่าวตักเตือนแล้วปล่อยตัวไปโดยไม่กำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติ เด็กหรือเยาวชนพ้นระยะเวลาตามที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รอการลงโทษ หรือรอการกำหนดโทษโดยไม่กำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติ เด็กหรือเยาวชนพ้นระยะเวลาการฝึกและอบรมตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลด้วยดีและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนได้ออกใบบริสุทธิให้เด็กหรือเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รอการลงโทษ หรือรอการกำหนดโทษโดยกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติ หรือภายหลังปล่อยตัว แต่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้กำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติต่อและสามารถพ้นการคุมความประพฤติด้วยดีตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด เป็นต้น

(๑๒) คดีตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด เมื่อคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ปล่อยให้ปล่อยตัวผู้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแล้ว

(๑๓) คดีความผิดทุกประเภท ซึ่งศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษปรับสถานเดียว

(๑๔) คดีที่เป็นไปตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ หรือที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๑๕) คดีเกี่ยวกับมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา ตามมาตรา ๘๖ และมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๑๖) คดีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูล ให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ซึ่งเป็นไปตามหมวด ๘ มาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๑๗) คดีความผิดทุกประเภทที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ริบทรัพย์สินสถานเดียว หรือให้บำเพ็ญประโยชน์หรือภาคทัณฑ์ หรือศาลสั่งใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

๓๙ หรือให้รอกำหนดโทษ หรือกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติและพ้นเงื่อนไขตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด หรือศาลมีคำพิพากษาอื่นใดที่ไม่สูงไปกว่าคำพิพากษาข้างต้น

(๑๘) แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือผู้ต้องหาที่จัดเก็บไว้ในสารบบ ซึ่งภายหลังมีเอกสารหลักฐานจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องยืนยันว่าไม่ได้เป็นผู้ต้องหา

(๑๙) แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือผู้ขออนุญาตและผู้ขอสมัครเข้ารับราชการหรือเข้าทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้จัดเก็บข้อมูลแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์แล้ว

ดังนั้น ในการพัฒนาแนวทางการกำหนดความผิดที่จะต้องให้มีการเปิดเผยโดยตลอดได้ พิจารณาตามแนวทางของกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย

(๖) บทกำหนดโทษ

ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ได้กำหนดบทลงโทษสำหรับบุคคลต่าง ๆ ได้แก่ บทลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการเก็บ ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม ทำการใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บทลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีหน้าที่หรือบุคคลทั่วไปที่ล่วงรู้ข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้อื่นและนำไปใช้ หรือเปิดเผย โดยมีชอบด้วยกฎหมาย โดยทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอายต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และบทลงโทษสำหรับบุคคลล่วงรู้ข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่พ้นแล้วตามมาตรา ๑๘ และนำไปใช้หรือเปิดเผย โดยทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอายต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อย่างไรก็ตามการเป็นผู้ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อบริการมวลชนงานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น เป็นการกระทำที่ไม่มีความผิด (ร่างมาตรา ๒๕ - ๒๗)

หลักการนี้พัฒนามาจากแนวคิดของกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย กรณีการเข้าถึงข้อมูล โดยมีชอบด้วยกฎหมายให้มีโทษทางอาญาจำคุกหรือปรับ ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดว่าผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้นั้นนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการนำไปใช้ตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้เพื่อเป็นการปกป้องและคุ้มครองมิให้มีการนำข้อมูลประวัติอาชญากรรมไปใช้ในทางที่มิชอบ

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายประวัติอาชญากรรม

เหตุผล

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้พ้นโทษไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติสุขในสังคม โดยเฉพาะการไม่สามารถเข้าถึงแหล่งงานหรือสถานประกอบการที่ตรงกับความรู้ความสามารถของตนภายหลังการพ้นโทษมาแล้ว คือ การที่บุคคลเหล่านั้นมีประวัติอาชญากรรมติดตัวที่ยากแก่การที่สังคมหรือผู้คนรอบข้างจะวางใจรับเข้าทำงาน อันเป็นเหตุให้ผู้เคยต้องโทษหรือเคยเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์การจัดการประวัติการกระทำความผิด นับตั้งแต่การเปิดเผยและไม่เปิดเผยซึ่งประวัติอาชญากรรม หรือการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมโดยตลอดสำหรับคดีที่มีความสำคัญและกระทบต่อความสงบสุขของสังคมส่วนรวม เพื่อเป็นการสร้างความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสังคมและการให้โอกาสผู้กระทำความผิดในการกลับคืนสู่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ประวัติอาชญากรรม
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยประวัติอาชญากรรม

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบมาตรา ๒๘ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๗ และมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อคุ้มครองสิทธิของบุคคลและเพื่อประโยชน์อย่างยิ่งต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ตลอดจนรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

ให้นำบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมาใช้บังคับกับการเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ประวัติอาชญากรรม” หมายความว่า ข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา

“นายทะเบียน” หมายความว่า ปลัดกระทรวงยุติธรรมและให้หมายความรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายจากบุคคลดังกล่าว

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

กฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศ นั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การจัดการประวัติอาชญากรรมและนายทะเบียน

มาตรา ๖ ให้กระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) รวบรวม จัดเก็บ เปิดเผย ไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม

(๒) แก้ไขปรับปรุงประวัติอาชญากรรม ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ

(๓) จัดให้มีระบบรักษาความลับและความปลอดภัย เพื่อป้องกันมิให้มีการนำข้อมูลประวัติอาชญากรรม ไปใช้ผิดวัตถุประสงค์และมีให้ผู้ไม่มีสิทธิได้รับรู้ข้อมูลประวัติอาชญากรรม รวมทั้งระบบป้องกันการแก้ไข ทำให้เสียหายหรือทำลายข้อมูลประวัติอาชญากรรมโดยไม่ชอบหรือโดยไม่ได้รับอนุญาต

การจัดระบบและดำเนินการใด ๆ ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบหรือประกาศที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมกำหนด

มาตรา ๗ ให้นายทะเบียนรับผิดชอบในการจัดการทะเบียนประวัติอาชญากรรม และมีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามพระราชบัญญัตินี้

คำสั่งของนายทะเบียนให้ถือเป็นที่สุด

หมวด ๒

คณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม

มาตรา ๘ ให้มีคณะกรรมการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม ประกอบด้วย รองปลัดกระทรวงยุติธรรม ซึ่งปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมคุมประพฤติ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม เจ้ากรม

พระธรรมนูญ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอื่นจากภาครัฐและภาคเอกชน จำนวนไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ

ให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ โดยแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านความมั่นคง ด้านการบริหารงานยุติธรรม ด้านสิทธิและเสรีภาพ ด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม

ให้ผู้บัญชาการสำนักงานกิจการยุติธรรมแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานกิจการยุติธรรม คนหนึ่งเป็นเลขานุการ และอีกสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๙ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง สมาชิกพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๔) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ เว้นแต่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ
- (๕) ไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต
- (๖) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๗) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ไม่ว่าจะได้รับโทษจำคุกจริงหรือไม่ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๘) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะกระทำผิดวินัย

มาตรา ๑๐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไป จนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙
- (๔) ปลัดกระทรวงยุติธรรมให้ออกจากตำแหน่ง เพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติดีเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ

มาตรา ๑๒ คณะกรรมการ มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายการจัดการและพัฒนาาระบบการจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการฐานข้อมูลให้มีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ รวมทั้งกำหนดรูปแบบการให้บริการ และการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลประวัติอาชญากรรม

(๒) ให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ประสานงาน และเชื่อมโยงข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหา คดีอาญาตามอำนาจหน้าที่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๔) เสนอแนะการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งใด ๆ เพื่อให้เกิด ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม

(๕) พิจารณาข้อเท็จจริงเบื้องต้นและเสนอแนะหรือให้คำปรึกษาแก่นายทะเบียนเกี่ยวกับการ พิจารณาวินิจฉัยคำร้องขอเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นหน้าที่และ อำนาจของคณะกรรมการหรือตามที่ปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมาย

มาตรา ๑๓ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของ จำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจ ปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการ ลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

การประชุมของคณะกรรมการอาจกระทำได้โดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นได้ ตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๔ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมในเรื่องที่ที่ประชุมพิจารณา ให้แจ้งการมีส่วนได้เสียของตนให้คณะกรรมการทราบล่วงหน้าก่อนการประชุม และห้ามมิให้ผู้นั้นเข้าร่วม ประชุมพิจารณาในเรื่องดังกล่าว

มาตรา ๑๕ คณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่าง หนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้นำมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับแก่การ ประชุมของคณะอนุกรรมการด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๑๖ ให้ประธานกรรมการ กรรมการและอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุม และประโยชน์ ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๓

การไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่เจ้าของประวัติอาชญากรรมได้กระทำขึ้นในขณะที่เป็นเด็กหรือเยาวชน หรือนำไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเป็นการเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของประวัติ ไม่ว่าในทางใด ๆ

มาตรา ๑๘ นอกจากความผิดตามมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ ห้ามมิให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เจ้าของประวัติซึ่งได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน
- (๒) พันระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาเมื่อเจ้าของประวัติมิได้กระทำความผิดซ้ำอีกในระหว่างระยยะเวลานั้นหรือมิได้อยู่ระหว่างถูกกักขังหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของพนักงานสอบสวน
- (๓) ศาลมีคำพิพากษาในความผิดที่กระทำความผิดโดยประมาท ความผิดลหุโทษ ความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๙ ให้เจ้าของประวัติมีสิทธิปฏิเสธถึงการมีอยู่ของประวัติอาชญากรรมของตนได้

หมวด ๔

การเปิดเผยประวัติอาชญากรรม

มาตรา ๒๐ ให้หน่วยงานที่ได้จัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องคดีอาญาไว้ตามอำนาจหน้าที่ เปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานอื่นได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เปิดเผยให้แก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งมีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน ดำเนินคดี พิจารณาคดี รวมทั้งการดำเนินงานอื่นใดตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
- (๒) เปิดเผยให้แก่หน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือการคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชน
- (๓) เปิดเผยให้แก่หน่วยงานซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ตุลาการ พนักงานอัยการ องค์กรวิชาชีพตามกฎหมาย หรือตำแหน่งอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ห้ามมิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับแก่การเปิดเผยประวัติอาชญากรรมของหน่วยงานตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๑ ประวัติอาชญากรรม ให้เปิดเผยได้ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เปิดเผยต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของประวัติ
- (๒) เปิดเผยต่อหน่วยงานรัฐ ในการตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งใด ๆ รวมถึงการขึ้นทะเบียนหรือขอรับใบอนุญาต
- (๓) เปิดเผยกรณีอื่น ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๒ การร้องขอให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมตามมาตรา ๒๑ ให้ร้องขอต่อนายทะเบียนเมื่อนายทะเบียนได้รับคำร้องขอแล้วให้ดำเนินการโดยเร็ว

หลักเกณฑ์ วิธีการยื่นคำร้องขอ และเงื่อนไขการพิจารณาคำร้องขอให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมให้เป็นไปตามระเบียบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

มาตรา ๒๓ ในความผิดที่มีลักษณะร้ายแรงดังต่อไปนี้ แม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษา แล้วก็ให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้

(๑) ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย

(๒) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ เว้นแต่ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ

(๓) ความผิดเกี่ยวกับองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ

(๔) ความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์

(๕) ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นการกระทำโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ๆ หรือที่เกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี เฉพาะเป็นการกระทำกับเด็กอายุยังไม่เกินสิบแปดปี

(๖) ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งกระทำโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙

(๗) ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น หรือเป็นการกระทำชำเรากับเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีหรือไม่เกินสิบสามปี ซึ่งมีใช้ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖ วรรคสองและวรรคสาม มาตรา ๒๗๗ มาตรา ๒๗๗ ทวิ และมาตรา ๒๗๗ ตรี

(๘) ความผิดเกี่ยวกับการทุจริตและประพฤติมิชอบต่อตำแหน่งหน้าที่

(๙) ความผิดที่มีลักษณะร้ายแรงอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๔ นอกจากความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ หากผู้กระทำความผิดมีพฤติกรรมร้ายแรง โหดร้ายทารุณ หรือกระทำความผิดที่มีลักษณะเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย และได้กระทำความผิดที่ประทุษร้ายต่อร่างกายหรือจิตใจ หรือล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กและสตรี ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสังคม และการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เฉพาะการผลิต จำหน่าย นำเข้าหรือส่งออก แม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาแล้ว ก็เปิดเผยประวัติอาชญากรรมได้

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของพฤติการณ์ความร้ายแรงและลักษณะของความผิดตามวรรคหนึ่ง รวมถึงการเปิดเผย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๕ บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๕ ผู้ใดมีหน้าที่ในการเก็บ ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม ทำการใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๖ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้อื่นและนำไปใช้ หรือเปิดเผย โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๗ ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามมาตรา ๑๘ และนำไปใช้หรือเปิดเผย โดยประการที่น่าจะทำให้เจ้าของประวัติเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อสารมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะ เท่านั้น เป็นการกระทำที่ไม่มีความผิด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๒๘ การพิจารณาคำร้องขอให้เปิดเผยประวัติอาชญากรรมที่มีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้หน่วยงานที่มีประวัติอาชญากรรมดำเนินการต่อไปได้ แต่ต้องเป็นการเปิดเผยในกรณีเจ้าของประวัติมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

เอกสารประกอบ

การจัดเก็บทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศไทย โดยกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

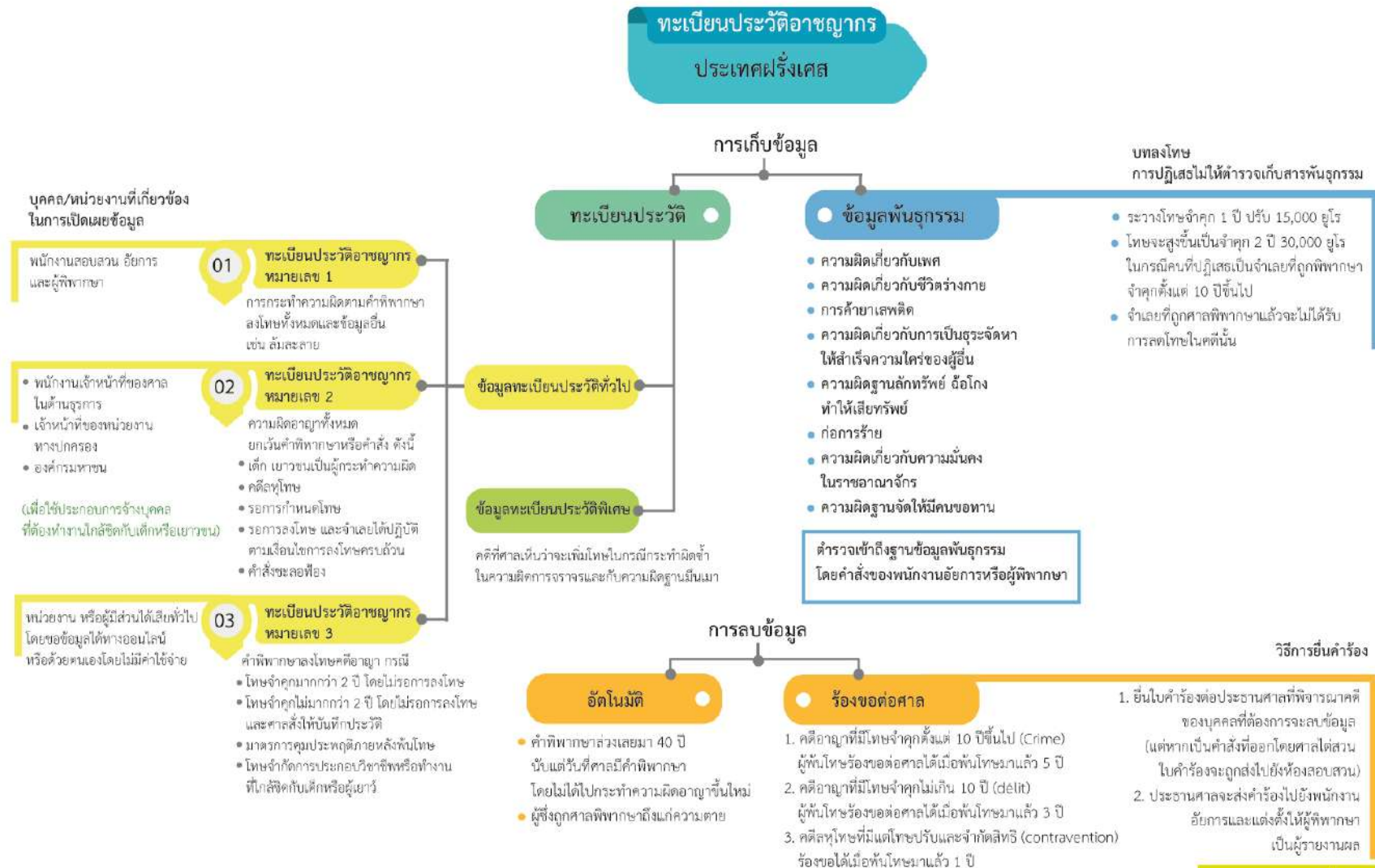

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี
(สำนักงานตำรวจแห่งชาติ)

เอกสารที่ 1

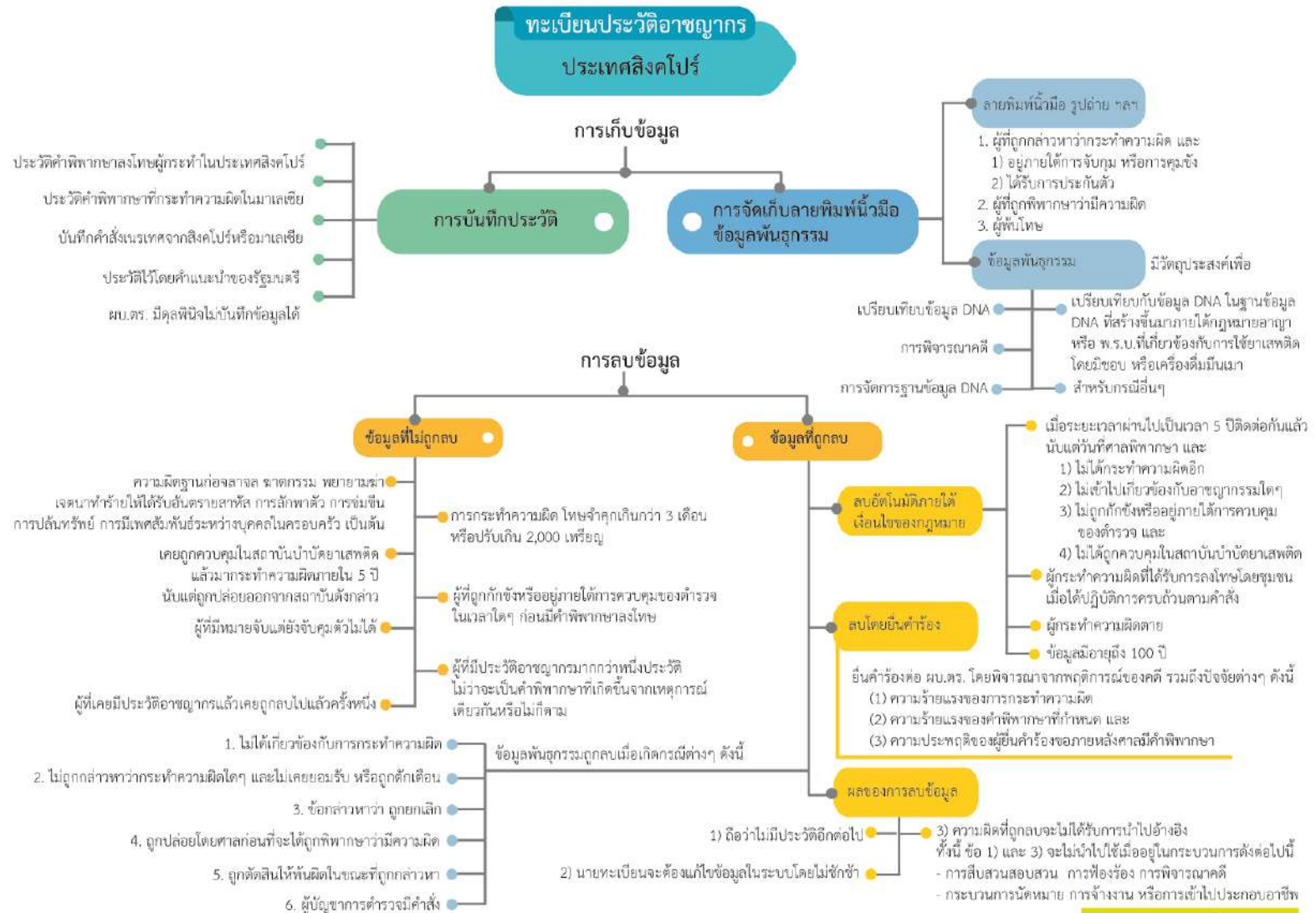
การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ)

โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศฝรั่งเศส : ศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ กระทรวงยุติธรรม
Code of Criminal Procedure

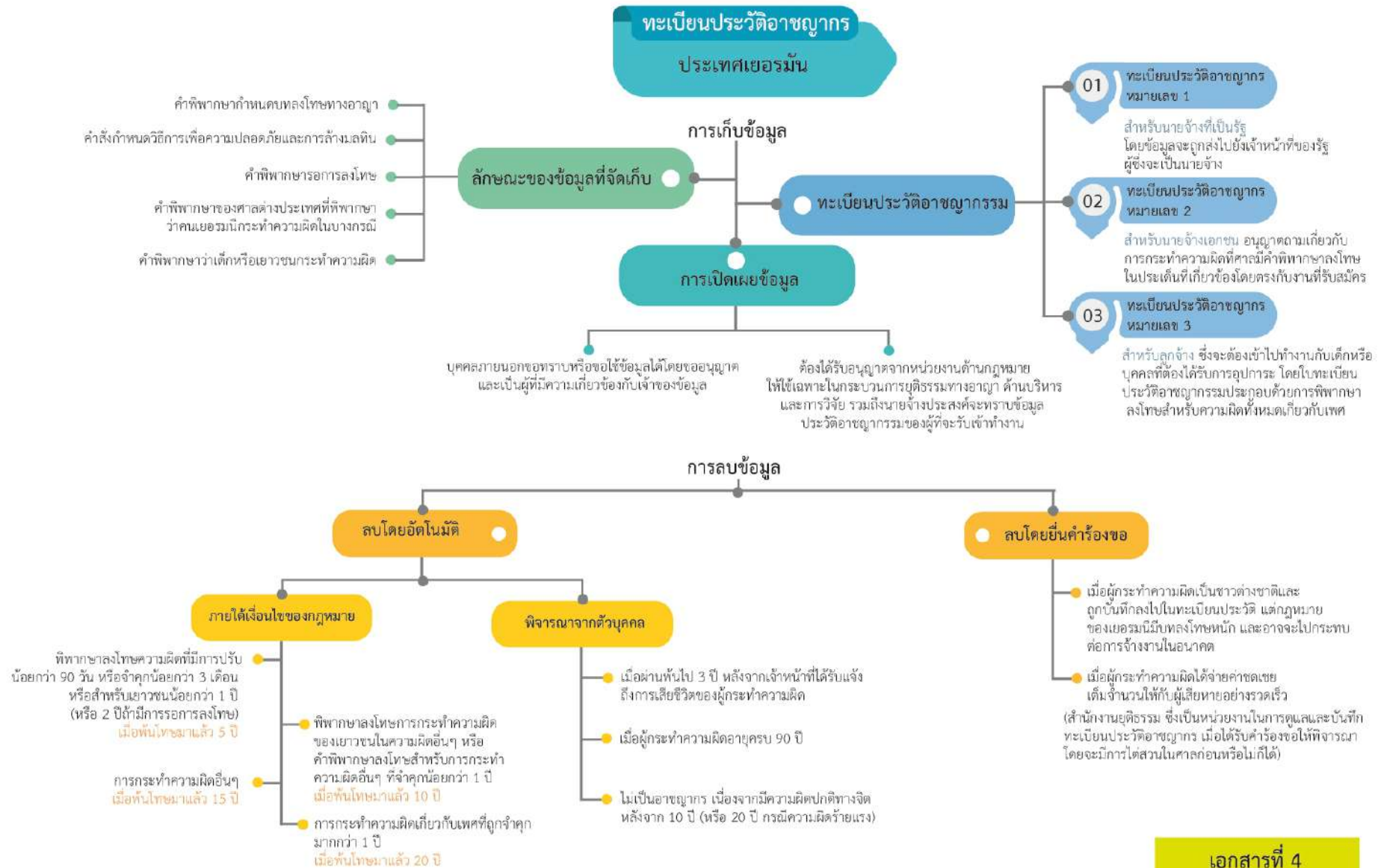
เอกสารที่ 2

โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศสิงคโปร์ : ศูนย์ทะเบียนประวัติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
(Registration Of Criminals Act 2005)

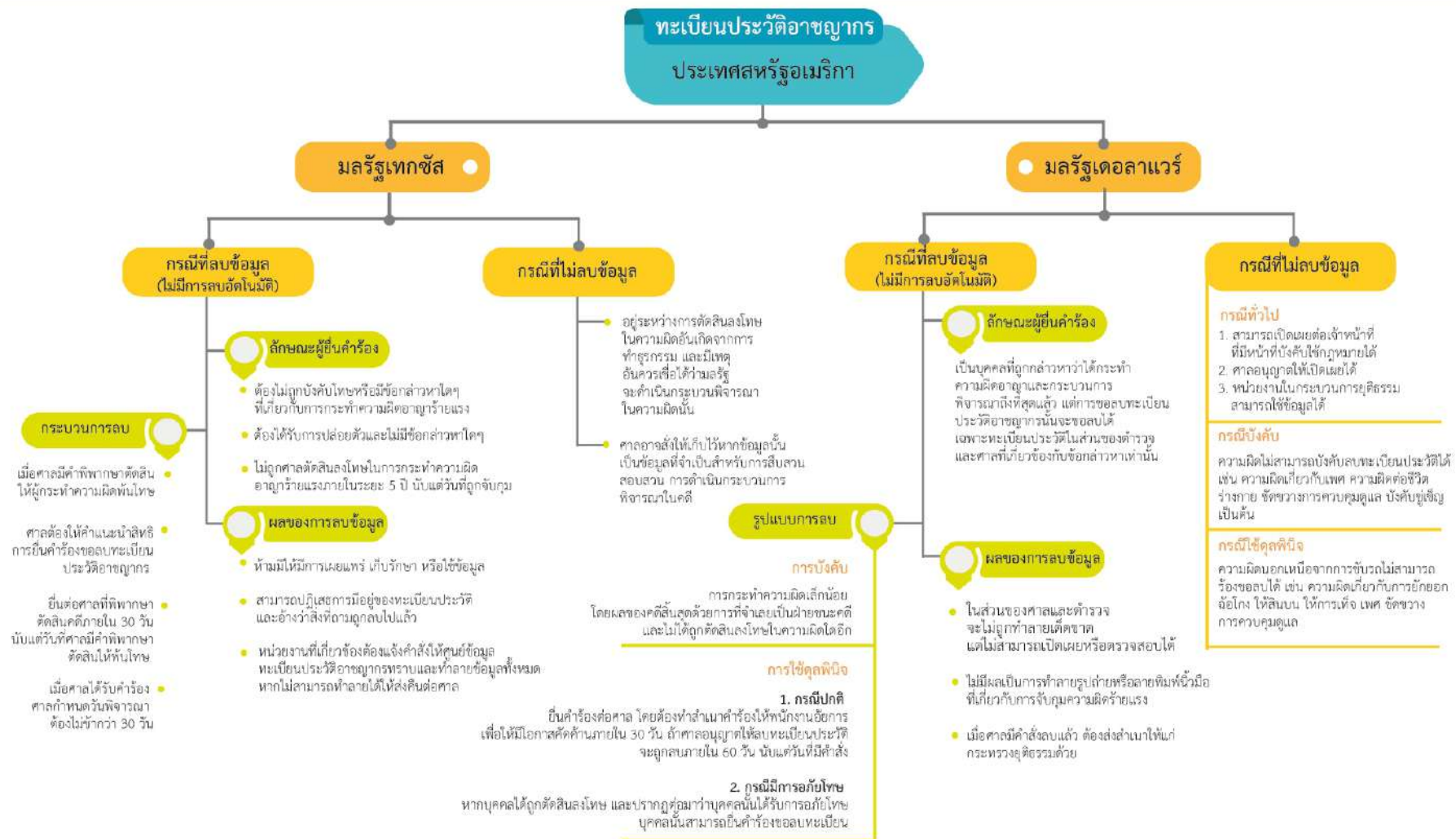
เอกสารที่ 3

โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศเยอรมัน : สำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรรม กระทรวงยุติธรรม
(Bundeszentralregistergesetz – BZRG)

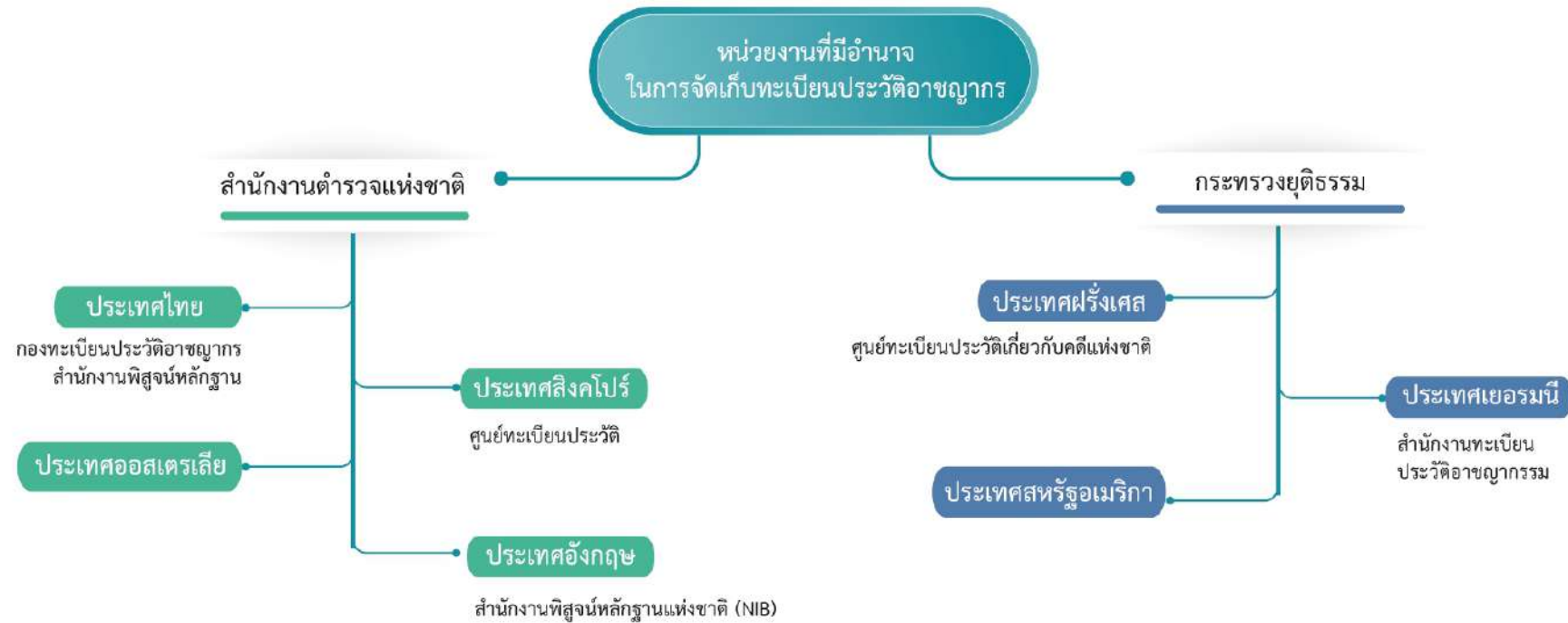
เอกสารที่ 4

โครงสร้างกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรของประเทศสหรัฐอเมริกา : กระทรวงยุติธรรม
(Texas Code of Criminal Procedure and Delaware Code)

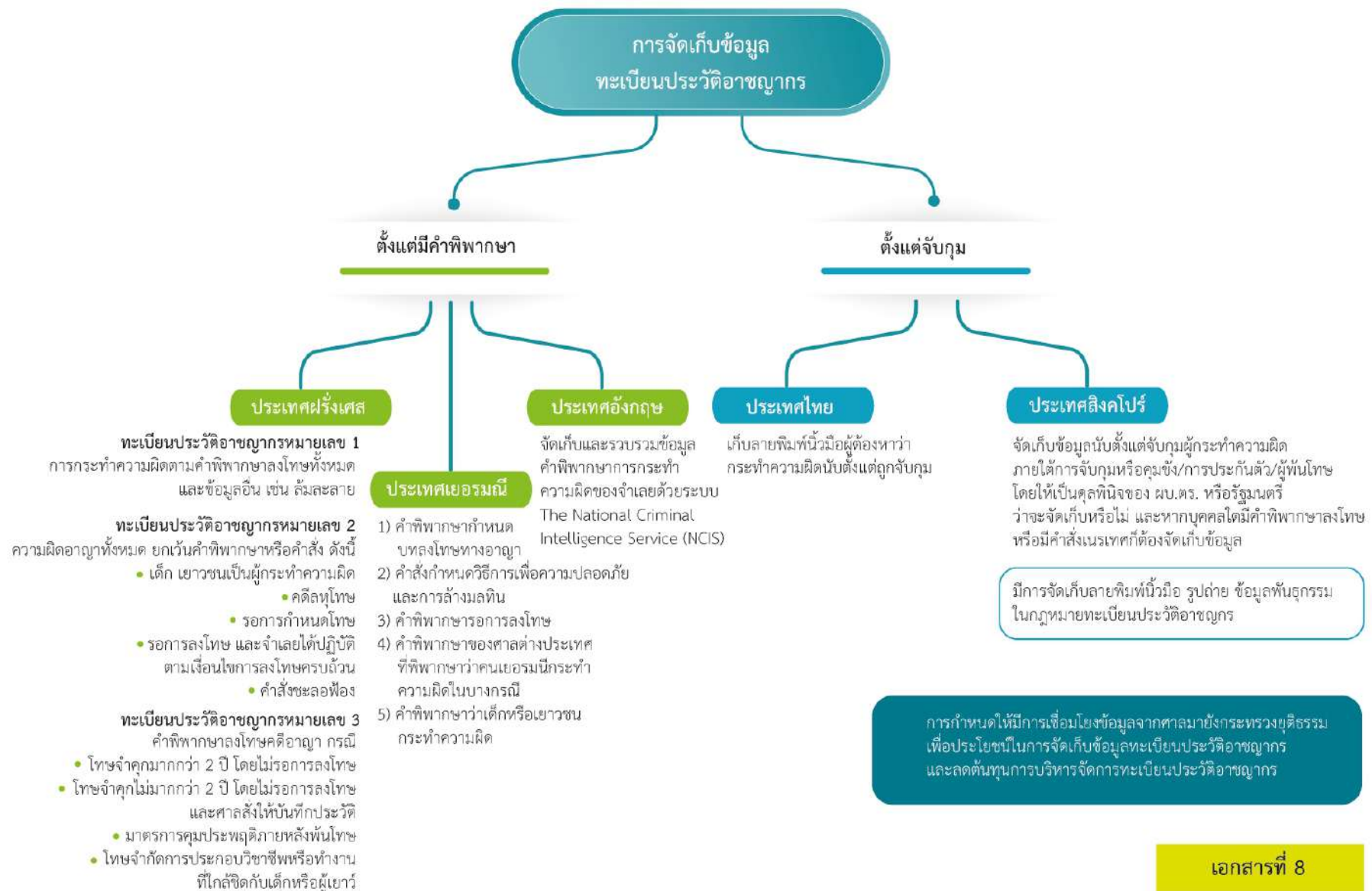
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทะเบียนประวัติอาชญากรในต่างประเทศ

กฎหมายเฉพาะ	The Criminal Records (Clean Slate) Act 2004	Criminal Records Act 1991	Criminal Records Act R.S.C 1985	H.R. 2065 Second Chance for Ex-Offenders Act of 2011	กฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรกลางและทะเบียนประวัติการกระทำผิดของเยาวชน ค.ศ. 1971 (Bundeszentralregistergesetz – BZRG)	- The Data Protection Act 1998 - Police Act 1997		Registration Of Criminals Act 2005
ประเทศ	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมนี	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์
ประมวลกฎหมาย				- Texas Code of Criminal Procedure - Delaware Code			Code of Criminal Procedure	
การรวมเรื่อง DNA ในกฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากร	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓

เอกสารที่ 7

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : หน่วยงานที่มีอำนาจในการจัดเก็บทะเบียนประวัติอาชญากร

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : กระบวนการเริ่มจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร

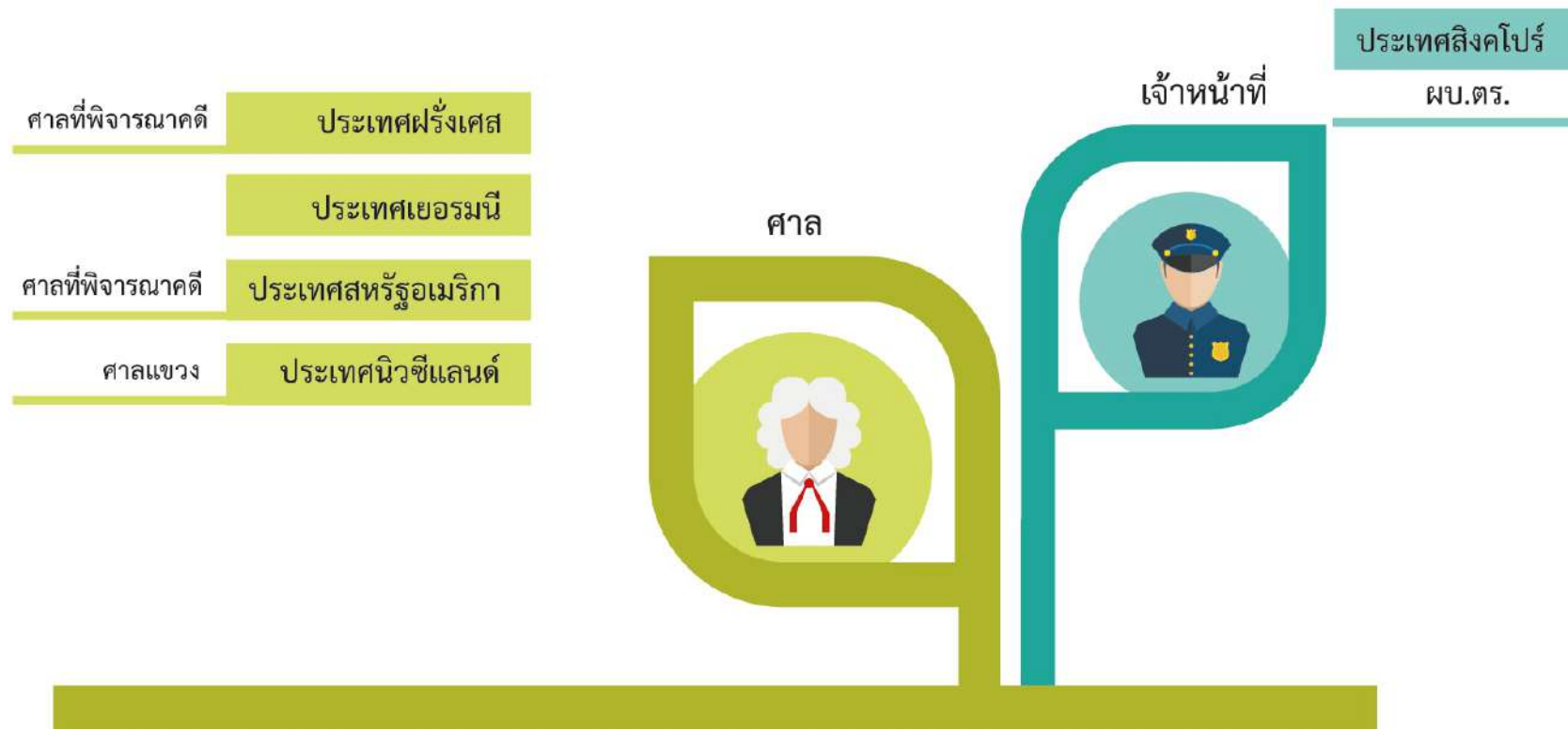
การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร

ประเทศ	ลักษณะการเปิดเผยข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร	
	เปิดเผยแก่บุคคลโดยเฉพาะเจาะจง	เปิดเผยแก่บุคคลโดยทั่วไป
ประเทศฝรั่งเศส	1) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 1 เปิดเผยได้เฉพาะหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม คือ พนักงานสอบสวน อัยการและผู้พิพากษา 2) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 2 เปิดเผยเฉพาะพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลในด้านธุรการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครอง องค์การมหาชน เพื่อประโยชน์ในการคัดเลือกเข้ารับราชการ เฉพาะกรณีที่หน่วยงานหรือบุคคลดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เข้าสู่ข้อมูล เพื่อให้ประกอบ การจ้างบุคคลที่ต้องทำงานใกล้ชิดกับเด็กหรือเยาวชน	ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข 3 ใช้เปิดเผยแก่หน่วยงาน หรือผู้มีส่วนได้เสียทั่วไปได้ทางออนไลน์หรือด้วยตนเอง โดยไม่มีค่าใช้จ่าย
ประเทศออสเตรเลีย (มลรัฐนิวเซาท์เวลส์)	1) บุคคลที่ต้องการจะประกอบอาชีพ เช่น ผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ ครู ผู้ช่วยครู หรือผู้ดูแลเด็กหรือเยาวชน ต้องเปิดเผยทะเบียนประวัติของตน 2) ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการก่อนขึ้นศาล	
ประเทศนิวซีแลนด์	1) ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม 2) เกี่ยวกับการประกอบอาชีพสำคัญ เช่น ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติ	
ประเทศแคนาดา	1) เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควรให้เปิดเผยในกรณีที่จะเป็นประโยชน์ในการบริหาร กระบวนการยุติธรรม หรือเป็นการเปิดเผยเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับ ความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ 2) พบลายพิมพ์นิ้วมือที่สามารถใช้ระบุตัวบุคคลได้	
ประเทศไทย	1) เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม 2) มีกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการกำหนดให้ดำเนินการตรวจสอบ ประวัติ เพื่อบรรจุเข้ารับราชการ 3) กรณีอื่น ๆ ตามที่ ผบ.ตร.อนุญาต	
ประเทศสหรัฐอเมริกา	1) สามารถเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายได้ 2) ศาลอนุญาตให้มีการเปิดเผยได้ 3) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสามารถใช้ข้อมูลได้	มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อให้ประชาชนเข้าไปค้นหาบุคคลที่สงสัยว่าจะเป็นผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยกรอกเลขประกันสังคม หรือเลขประชาชน หรือชื่อ - สกุล ในช่องค้นหาของเว็บไซต์ (https://www.nsopw.gov)
ประเทศเยอรมนี		1) บุคคลภายนอกสามารถขอทราบหรือขอใช้ข้อมูลได้โดยการขออนุญาต และต้องเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของข้อมูล 2) ต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานด้านกฎหมาย ให้ใช้เฉพาะในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้านบริหาร และการวิจัย รวมถึงการที่นายจ้างประสงค์จะทราบข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้ที่จะรับเข้าทำงาน เป็นต้น

การลบข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร

ประเทศ	ลักษณะการลบข้อมูล	
	ลบโดยอัตโนมัติ	ลบโดยยื่นคำร้องขอ
ประเทศฝรั่งเศส	1) คำพิพากษาลงโทษไม่เกิน 40 ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา โดยบุคคลนั้นไม่ได้ไปกระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่ 2) ผู้ซึ่งถูกศาลพิพากษาถึงแก่ความตาย	1) คดีจำคุกตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ร้องขอได้เมื่อพ้นโทษมาแล้ว 5 ปี 3) คดีจำคุกไม่เกิน 10 ปี ร้องขอได้เมื่อพ้นโทษมาแล้ว 3 ปี 3) คดีลหุโทษ ร้องขอได้เมื่อพ้นโทษแล้ว 1 ปี
ประเทศเยอรมนี	1) พิพากษาลงโทษความผิดที่มีการปรับน้อยกว่า 90 วัน หรือจำคุกน้อยกว่า 3 เดือน หรือสำหรับเยาวชนน้อยกว่า 1 ปี (หรือ 2 ปี ถ้ามีการรอกการลงโทษ) เมื่อพ้นโทษมาแล้ว 5 ปี 2) พิพากษาลงโทษการกระทำความผิดของเยาวชนในความผิดอื่นๆ หรือคำพิพากษาลงโทษสำหรับการกระทำความผิดอื่นๆ ที่จำคุกน้อยกว่า 1 ปี เมื่อพ้นโทษมาแล้ว 10 ปี 3) การกระทำความผิดอื่นๆ เมื่อพ้นโทษมาแล้ว 15 ปี 4) การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่ถูกจำคุกมากกว่า 1 ปี เมื่อพ้นโทษมาแล้ว 20 ปี	1) เมื่อผู้กระทำความผิดเป็นชาวต่างชาติและถูกบันทึกลงไปในทะเบียนประวัติ 2) เมื่อผู้กระทำความผิดได้จ่ายค่าชดเชยเต็มจำนวนให้กับผู้เสียหายอย่างรวดเร็ว
ประเทศไทย	แยกออกจากระบบฐานข้อมูลประวัติอาชญากร ดังนี้ 1) มีหลักฐานว่าตาย 2) ถอนคำร้อง ออานฟ้อง 3) อัยการสั่งไม่ฟ้อง 4) ศาลยกฟ้อง ฯลฯ	
ประเทศสิงคโปร์	1) เมื่อระยะเวลาผ่านไปเป็นเวลา 5 ปีติดต่อกันแล้ว นับแต่วันที่ศาลพิพากษา และไม่ได้กระทำความผิดอีก ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมใดๆ ไม่ถูกกักขังหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของตำรวจ และไม่ได้ถูกควบคุมในสถาบันบำบัดยาเสพติด 2) ผู้กระทำความผิดที่ได้รับการลงโทษโดยชุมชน เมื่อได้ปฏิบัติตามครบถ้วนตามคำสั่ง 3) ผู้กระทำความผิดตาย 4) ข้อมูลมีอายุถึง 100 ปี	ยื่นคำร้องต่อ ผบ.ตร. โดยพิจารณาจากพฤติการณ์ของคดี รวมถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้ (1) ความร้ายแรงของการกระทำความผิด (2) ความร้ายแรงของคำพิพากษาที่กำหนด และ (3) ความประพฤติของผู้นั้นคำร้องขอภายหลังศาลมีคำพิพากษา
ประเทศนิวซีแลนด์		1) ต้องเป็นบุคคลที่ผ่านขั้นตอนการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว 2) เป็นบุคคลที่ไม่ถูกควบคุมหรือกักขังไว้ 3) ต้องไม่เป็นบุคคลที่สงสัยว่ามีความประพฤติไม่ดี 4) ต้องไม่ได้ถูกลงโทษในความผิดเฉพาะเจาะจง ฯลฯ
ประเทศออสเตรเลีย		บุคคลนั้นต้องกระทำความผิดอาญา ได้ถูกตัดสินลงโทษ และได้ผ่านขั้นตอนการคุมประพฤติ การตัดสินลงโทษของบุคคลนั้นถูกยกเลิกหรือบุคคลนั้นได้รับการอภัยโทษ
ประเทศแคนาดา		ต้องเป็นบุคคลสัญชาติแคนาดาที่ถูกตัดสินลงโทษและจะต้องเป็นบุคคลที่ได้รับการอภัยโทษมาแล้ว
ประเทศสหรัฐอเมริกา		ต้องไม่เคยกระทำความผิดรุนแรง ต้องได้รับโทษจนครบถ้วนแล้ว ไม่ได้ถูกดำเนินคดีอื่นอยู่ ต้องได้รับใบรับรองการสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ต้องได้ผ่านการบริการชุมชนเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 1 ปี

การยื่นคำร้องขอหลบทะเบียนประวัติอาชญากร

การยื่นคำร้องขอหลบทะเบียนประวัติอาชญากรจะต้องยื่นต่อบุคคล/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของแต่ละประเทศ

เอกสารที่ 11

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : การยื่นคำร้องขอหลบทะเบียนประวัติอาชญากร

ข้อมูลที่ห้ามลบ ออกจากทะเบียนประวัติอาชญากร

ประเทศสิงคโปร์

- ความผิดฐานก่อจลาจล ฆาตกรรม พยายามฆ่า เจตนาทำร้ายให้ได้รับอันตรายสาหัส การลักพาตัว การข่มขืนการปล้นทรัพย์ การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว

- การกระทำความผิดโทษจำคุกเกินกว่า 3 เดือน หรือปรับเกิน 2,000 เหรียญ

- เคยถูกควบคุมในสถาบันบำบัดยาเสพติด แล้วมากระทำความผิดภายใน 5 ปี นับแต่ถูกปล่อยออกจากสถานดังกล่าว
- ผู้ที่ถูกกักขังหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของตำรวจ ในเวลาใด ๆ ก่อนมีคำพิพากษาลงโทษ

- ผู้ที่มีหมายจับแต่ยังจับกุมตัวไม่ได้
- ผู้ที่มีประวัติอาชญากรมากกว่าหนึ่งประวัติ ไม่ว่าจะคำพิพากษาที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ก็ตาม

- ผู้ที่เคยมีประวัติอาชญากรแล้วเคยถูกลบไปแล้วครั้งหนึ่ง

ประเทศสหรัฐอเมริกา

มลรัฐเดอลาแวร์

- 1) ความผิดที่ไม่สามารถบังคับกลับทะเบียนประวัติได้ เช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย ชัดขวางการควบคุมดูแล บังคับชู้เชื้อ เป็นต้น
- 2) ความผิดที่ไม่สามารถร้องขอให้ลบทะเบียนประวัติได้ เช่น ความผิดเกี่ยวกับการยกยอกฉ้อโกง ให้สินบน ให้การเท็จ เพศ ชัดขวางการควบคุมดูแล เป็นต้น

ประเทศออสเตรเลีย

มลรัฐนิวเซาท์เวลส์

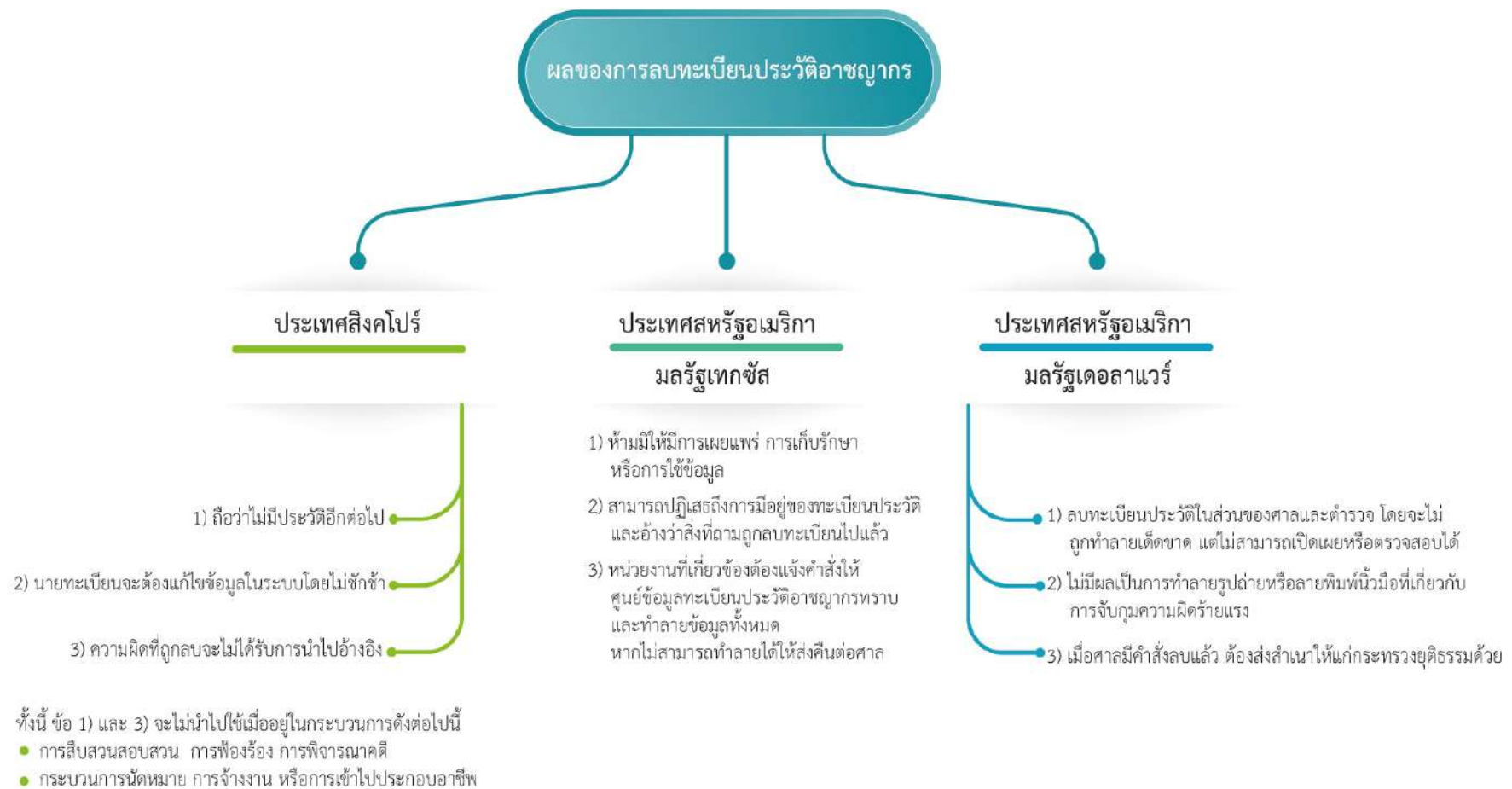
- ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพร่างกาย
- ความผิดเกี่ยวกับเพศ
- การปล้นทรัพย์/การลักทรัพย์
- การปลอมแปลงเอกสารทางการเงิน/เอกสารสำคัญ
- ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประเทศนิวซีแลนด์

- ความผิดฐานมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว
- ความผิดฐานเป็นผู้จัดการหรือช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดทัวร์ทางเพศเกี่ยวกับเด็ก
- ความผิดฐานทำให้อวัยวะเพศของผู้หญิงเกิดความเสียหาย
- ความผิดฐานแสวงหาประโยชน์ทางเพศต่อบุคคลที่มีความบกพร่องในสาระสำคัญ
- ความผิดฐานมีเพศสัมพันธ์กับเด็กผู้หญิงที่อยู่ในความดูแลหรือเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี
- ความผิดฐานการกระทำอนาจารกับเด็กผู้หญิงอายุต่ำกว่า 12 ปี
- ความผิดฐานมีเพศสัมพันธ์หรือกระทำอนาจารกับเด็กผู้หญิงอายุระหว่าง 12 ถึง 16 ปี
- ความผิดฐานการมีเพศสัมพันธ์อย่างรุนแรงกับผู้หญิงหรือเด็กที่มีสติไม่สมประกอบ

เอกสารที่ 12

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : ข้อมูลที่ห้ามลบออกจากทะเบียนประวัติอาชญากร

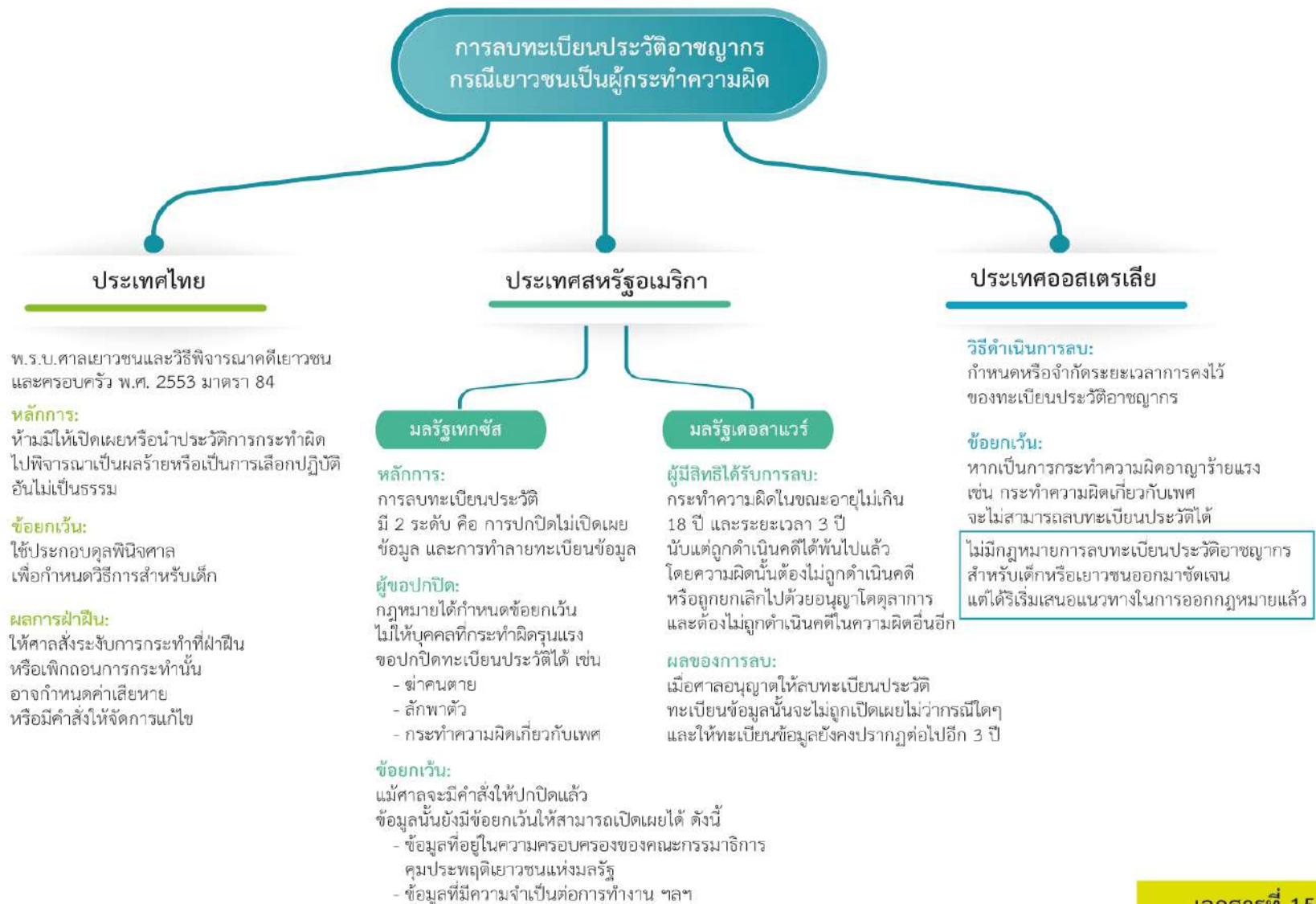
เอกสารที่ 13

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : ผลของการลทะเบียนประวัติอาชญากร

เอกสารที่ 14

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : บทกำหนดโทษทะเบียนประวัติอาชญากร

เอกสารที่ 15

การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากร : การลบทะเบียนประวัติอาชญากร กรณีเยาวชนเป็นผู้กระทำความผิด

เอกสารที่ ๑๖ ตารางกฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
๑. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	- ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี - พรบ.ข้อมูลข่าวสารฯ - พรบ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ พ.ศ. ๒๕๖๒ - ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา	- The Criminal Records (Clean Slate) Act ๒๐๐๔	- Criminal Records Act ๑๙๙๑ - Crimes Act ๑๙๑๔	- Criminal Records Act R.S.C ๑๙๘๕	- H.R. ๒๐๖๕ Second Chance for Ex-Offenders Act of ๒๐๑๑ - The Delaware Code - Texas Code - Federal Violent Crime Control and Law Enforcement Act of ๑๙๙๔(Jacob Wetterling Crimes Against Children and Sexually Violent Offender Registration Act) หรือที่เรียกว่า Wetterling Act) - Megan’s law	- กฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรกลางฯ ๑๙๗๑ (Bundeszentralregistergesetz – BZRG) - กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ฯ (BKAG) - Federal Data Protection Act (BDSDG)	- The Data Protection Act ๑๙๙๘ - Police Act ๑๙๙๗ - Sexual Offences Act ๒๐๐๓	Code of Criminal Procedure	Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕	Swiss Criminal Code
๒. หน่วยงาน	กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยอำนาจหน้าที่กองทะเบียนประวัติอาชญากร พ.ศ. ๒๕๕๒)	กระทรวงยุติธรรม	หน่วยงานตำรวจ (Australian Federal Police)	หน่วยงานตำรวจ (Commissioner of the Royal Canadian Mounted Police)	กระทรวงยุติธรรม โดยศูนย์ข้อมูลอาชญากรแห่งชาติ (The National Crime Information Center: NCIC) ซึ่งอยู่ในสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (The Federal Bureau of Investigation: FBI) (วิทยานิพนธ์ มธบ. เรื่อง การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดย วรปาดิ สกุลไทย)	- กระทรวงยุติธรรม จัดเก็บข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศาล คดีพิพาทที่นำมาสู่ศาล - กระทรวงกิจการภายใน มีสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ซึ่งมีหน้าที่ในการเก็บรวบรวม วิเคราะห์ และบูรณาการข้อมูลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (วิทยานิพนธ์ มธบ. เรื่องการพัฒนาทะเบียน	- สำนักงานพิสูจน์หลักฐานแห่งชาติ (NIB) โดยสำนักงานลายพิมพ์นิ้วมือแห่งชาติ (NFO) และสำนักงานทะเบียนประวัติอาชญากรแห่งชาติ (NCRO) (วิทยานิพนธ์ มธบ. เรื่องการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดย วรปาดิ สกุลไทย)	ศูนย์ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับคดีแห่งชาติ ดำเนินงานภายใต้กระทรวงยุติธรรม	Commissioner of Police (Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ มาตรา ๗)	Federal Office Of Justice (หน่วยงานสังกัดกระทรวงยุติธรรม) (Swiss Criminal Code มาตรา ๓๖๗)

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
						ประวัติอาชญากรรมโดย วราปดี สกุลไทย)				
๓. ช่วงเวลาที่ จัดเก็บ	จัดเก็บประวัติ อาชญากรรมตั้งแต่ ต้องหว่ากระทำความผิด และเมื่อ ศาลมีคำพิพากษา รวมถึงหลังจากพ้น โทษแล้ว	-	-	ทำการจัดเก็บ ข้อมูลหลังศาล มีคำพิพากษา แล้ว รวมไปถึง ในขั้นตอนการ บังคับโทษ	จัดเก็บประวัติอาชญากรรม ตั้งแต่มีการจับกุม	ทำการจัดเก็บข้อมูล ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ หลังศาลมีคำพิพากษา แล้ว	ทำการจัดเก็บ และ รวบรวมข้อมูลด้วย ระบบ The National Criminal Intelligence Service (NCIS) หลังจากศาลมีคำ พิพากษาแล้ว	ทำการจัดเก็บหลังศาลมี คำพิพากษาด้วยระบบ คอมพิวเตอร์	ทำการจัดเก็บตั้งแต่ จับกุม และเมื่อศาลมี คำพิพากษารวมถึง หลังการตัดสินให้พ้น โทษ/ปล่อยตัว	ทำการจัดเก็บ และ รวบรวมข้อมูล หลังจากศาลมีคำ พิพากษาแล้ว

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
๔. ข้อมูลผู้ต้องหา (ชั้นก่อนมีคำพิพากษา)	- ลายมือ/ลายพิมพ์นิ้วมือผู้ต้องหา - คดีอาญาทุกประเภท - เว้นแต่คดีลหุโทษ - ชื่อตัว/ชื่อรอง - ชื่อสกุล - วัน เดือน ปีเกิด - เลขประจำตัวประชาชน - ใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว - อาชีพ - เชื้อชาติ สัญชาติ - ชื่อบิดา – มารดา - เพศ/อายุ - ชื่อภรรยา –สามี - รูปพรรณสัณฐาน เช่น ลักษณะทางร่างกายภายนอก เช่น ส่วนสูง ความพิการ สีผิว ตาหนิที่ปรากฏเด่นชัด เช่น ลายสัก รอยแผลเป็น รูปร่าง รูปหน้า ผม ศีรษะ หน้าผาก คิ้ว ตา หู จมูก ปาก ฟัน คาง หนองเครา สำเนียงเสียง ลักษณะอันน่าสังเกต และน้ำหนัก - ข้อหา/ฐานความผิด - ประวัติการกระทำความผิด - หมายเลขคดี - หมายเลขจับ/หมายค้น	-	- ข้อมูลส่วนบุคคล - ลายมือ - ลายพิมพ์นิ้วมือ - ลายเท้า - ลายพิมพ์นิ้วเท้า - การบันทึกเสียง - ตัวอย่างลายมือที่ใช้เขียน - รูปถ่าย (Crimes Act ๑๙๑๔ section ๓ZJ)	-	กรณีความผิดทางเพศ - ชื่อ - ที่อยู่ - วันที่ - สถานที่เกิด - สถานที่ทำงาน - ความผิดที่กระทำ - เลขที่ประกันสังคม - ข้อมูลเกี่ยวกับสถานศึกษา - ข้อมูลยานพาหนะ - การจัดเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอ - ภาพถ่าย - ลายนิ้วมือ (วิทยานิพนธ์ มธ เรื่อง แนวทางการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่เหมาะสมกับประเทศไทย โดยนางสาวสวธฯ สงเพชร) ความผิดอื่นๆ - จัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติ (Rap Sheets) - การจับกุม - ข้อหา - การกระทำความผิด	- ข้อมูลส่วนบุคคล - ข้อมูลการกระทำความผิด - ลักษณะรูปพรรณสัณฐานของผู้กระทำความผิด - หมายเลขคดี - รายละเอียดของการกระทำความผิดที่มีการบันทึกไว้อย่างถูกต้อง - ข้อมูลเวลาและสถานที่ที่เกิดการกระทำความผิด - ลักษณะการกระทำที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา (กฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรกลาง ฯ ๑๙๗๑ มาตรา ๘ (๑))	- รูปพรรณ - ลายพิมพ์นิ้วมือ - คำพิพากษาก่อนหน้านั้น - ประวัติของผู้ถูกจับ (วิทยานิพนธ์ มธ. เรื่องการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดย วรปาศิ สกุลไทย)	-	- ลายพิมพ์นิ้วมือ - รูปถ่าย - ข้อมูลอื่นๆ ของผู้กระทำความผิด - ตัวอย่างเลือด - เส้นผม - สิ่งที่กวาดออกมาจากช่องปากของ - ตัวอย่างร่างกายรูปแบบอื่นที่รัฐมนตรีกำหนด (Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ ภาค ๓ และ ๔)	-

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
	/หมายเรียก - ประวัติการจับกุม และวันที่จับกุม - การปล่อยตัว ชั่วคราว (ระเบียบสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติว่า ด้วยประมวลระเบียบ การตำรวจไม่เกี่ยวกับ คดี บทที่ ๑ ข้อ ๑.๘/ ประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔/ แบบฟอร์มการบันทึก คำให้การผู้ต้องหา/ แบบฟอร์มของกอง ทะเบียนประวัติ อาชญากร สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ)									
๕. วัตถุประสงค์ ในการเปิดเผย ก่อนมีคำ พิพากษา	- ใช้ประโยชน์ใน หน่วยงานภายใน กระบวนการยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี - พิจารณาคุณสมบัติ ในการประกอบ อาชีพ โดยหน่วยงาน ราชการหรือ หน่วยงานเอกชน ขอให้ตรวจสอบ ประวัติลูกจ้างของตน โดยความยินยอม ของผู้ที่จะถูก	- ใช้ประโยชน์ ในหน่วยงาน ภายใน กระบวนการ ยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี รวมถึง กระบวนการ ยุติธรรมทาง แพ่ง	- ใช้ประโยชน์ ในหน่วยงาน ภายใน กระบวนการ ยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี	- ใช้ประโยชน์ ในหน่วยงาน ภายใน กระบวนการ ยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี หรือเป็นการ เปิดเผยเพื่อ วัตถุประสงค์ เกี่ยวข้องกับ ความมั่นคง ปลอดภัยของ	- การเปิดเผยข้อมูลกระทำ ความผิดทางเพศ แก่ ประชาชน (ชื่อ ที่อยู่ วันที่ และสถานที่เกิด สถานที่ ทำงาน ความผิดที่กระทำ วันที่ เลขที่ประกันสังคม สถานศึกษา ข้อมูล ยานพาหนะ การจัดเก็บ ตัวอย่างดีเอ็นเอ ภาพถ่าย ลายนิ้วมือ อายุเหยื่อ และเปิดเผยทาง https://www.nsopw.gov - ใช้ประโยชน์ในหน่วยงาน ภายในกระบวนการยุติธรรม	- ใช้ประโยชน์ใน หน่วยงานภายใน กระบวนการยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี	- ใช้ประโยชน์ใน หน่วยงานภายใน กระบวนการ ยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี	- ใช้ประโยชน์ใน หน่วยงานภายใน กระบวนการยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี	- ใช้ประโยชน์ใน หน่วยงานภายใน กระบวนการยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี	- ใช้ประโยชน์ใน หน่วยงานภายใน กระบวนการ ยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
	ตรวจสอบจะเปิดเผยให้ในทุกรณี (ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี บทที่ ๓ ข้อ ๔)			ประเทศ	สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี (วิทยานิพนธ์ มธ เรื่อง แนวทางการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศที่เหมาะสมกับประเทศไทย โดยนางสาวสวธฯ สงเพชร)					
๖. ข้อมูลชั้นหลังมีคำพิพากษา	- เลขคดี - ชื่อผู้ต้องหา - หมายเลขสารบบลายพิมพ์นิ้วมือ - ชื่อหา - วันเดือนปีที่จับกุม - ผลคดี/คำสั่ง - ศาล - วันพิพากษา (ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี)	- คำพิพากษา	- คำพิพากษา	- ชื่อสกุล - วันเกิด - ที่อยู่ล่าสุด - คำพิพากษา - ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคำตัดสินของศาล	- คำพิพากษา	- คำพิพากษา - คำสั่งกำหนดวิธีการเพื่อความปลอดภัยและการล้างมลทิน - คำพิพากษารอการลงโทษ - คำพิพากษาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด (บทความการปฏิรูปทะเบียนประวัติอาชญากรกับแนวคิดการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด (Individualization) โดย ปกป้อง ศรีสนิท)	- คำพิพากษา	การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติ มี ๓ ระดับ ได้แก่ - ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๑ เป็นเอกสารที่มีความสมบูรณ์ที่สุด จะบันทึกประวัติการกระทำ ความผิด และคำพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดทั้งหมด - ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๒ เป็นการบันทึกคำพิพากษาว่าผู้กระทำมีความผิดอาญาทั้งหมด ยกเว้นพิพากษาว่าเด็กเยาวชนเป็นผู้กระทำความผิด/คดีลหุโทษ/รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ และจำเลยได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงโทษ/คำสั่งชะลอฟ้อง - ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๓ ๑. คำพิพากษาลงโทษคดีอาญาสำหรับ	หลังจากศาลพิพากษาจะมีการจัดเก็บ ดังนี้ - ลายพิมพ์นิ้วมือ - รูปถ่าย - ข้อมูลอื่นๆ ของผู้กระทำความผิด - คำพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิด หลังการตัดสินให้พ้นโทษ/ปล่อยตัว มีการจัดเก็บ ดังนี้ - ลายพิมพ์นิ้วมือ - รูปถ่าย/ข้อมูลอื่นๆ ของผู้กระทำความผิด เช่น - เพศ - อายุ - ลักษณะทางร่างกายภายนอก - ความสูง - ตาหนิที่ปรากฏเด่นชัด และข้อมูลอื่นๆ ที่ระบุตัวลักษณะของผู้กระทำความผิด (Registration Of Criminals Act	- คำพิพากษา - คำพิพากษาต่างประเทศ - ข้อมูลอื่นๆ - คำพิพากษาลงโทษกรณีเด็กและเยาวชนกรณีดังต่อไปนี้ - ให้คุมขังเด็กและเยาวชน - การตกลงยินยอมในสถาบันรักษาความปลอดภัย - ให้เข้ารับการบำบัด - มีคำสั่งห้ามทำกิจกรรมใด หรือห้ามติดต่อสื่อสารและมีคำสั่งให้แยกเด็กและเยาวชนออก (Swiss Criminal Code มาตรา ๓๖๖)

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
								โทษจำคุกมากกว่า ๒ ปี โดยไม่รอลงโทษ ๒. คำพิพากษา ลงโทษคดีอาญาสำหรับโทษจำคุกไม่มากกว่า ๒ ปี โดยไม่รอลงโทษ และศาลสั่งให้บันทึกประวัติไว้ในเอกสารนี้ ๓. มาตราการคุมประพฤติภายหลังพ้นโทษ และโทษจำกัดการประกอบวิชาชีพ หรือทำงานที่ใกล้ชิดกับเด็กหรือผู้เยาว์ (Code of Criminal Procedure มาตรา) ๗๗(๔) ๗๗(๕) และ ๗๗(๗)	๒๐๐๕ มาตรา ๑๑)	
๗. การเปิดเผยข้อมูลหลังมีคำพิพากษา	- พิจารณาคณสมบัตินในการประกอบอาชีพโดยหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานเอกชน ขอให้ตรวจสอบประวัติลูกจ้างของตน โดยความยินยอมของผู้ที่จะถูกตรวจสอบจะเปิดเผยให้ในทุกรณี (ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี บทที่ ๓ ข้อ ๔) - ใช้ประโยชน์ใน	- พิจารณาคณสมบัตินในการประกอบอาชีพ เช่น ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติ ผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานดับเพลิง เจ้าพนักงานคุมประพฤติ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ใน	- พิจารณาคณสมบัตินในการประกอบอาชีพ เช่น ผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ ครู ผู้ช่วยครู หรือผู้ดูแลเด็กหรือเยาวชน ต้องเปิดเผยทะเบียนประวัติของตน เพราะข้อมูลในทะเบียนประวัติเป็นสิ่งจำเป็นใน	- ใช้ประโยชน์ในหน่วยงานภายในกระบวนการยุติธรรม สืบสวนสอบสวน การดำเนินคดี (Criminal Records Act R.S.C ๑๙๘๕ Sec.๖ / วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำรูปแบบ	- การเปิดเผยข้อมูลกระทำ ความผิดทางเพศแก่ประชาชน (ชื่อ ที่อยู่ วันที่ และสถานที่เกิด สถานที่ทำงาน ความผิดที่กระทำ วันที่ เลขที่ประกันสังคม สถานศึกษา ข้อมูลยานพาหนะ การจัดเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอ ภาพถ่ายลายนิ้วมือ และเปิดเผยทาง https://www.nsopw.gov - ใช้ประโยชน์ในหน่วยงานภายในกระบวนการยุติธรรม สืบสวน สอบสวน การดำเนินคดี - การออกใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืน	- บุคคลภายนอกสามารถขอทราบหรือขอใช้ข้อมูลได้โดยจะต้องได้รับความยินยอมของเจ้าของข้อมูล (The General Data protection Regulation (GDPR))	- การเปิดเผยข้อมูลกระทำ ความผิดทางเพศ - วันเดือนปีเกิด - หมายเลขประกันสังคม - ชื่อ หรือชื่ออื่นๆที่ใช้ - ที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งหรือที่พบผู้กระทำความผิดได้ปกติ และเปิดเผยทาง https://www.People-Records.co.uk (วิทยานิพนธ์ มธ	๑) ทะเบียนประวัติอาชญากรรมหมายเลข ๑ ข้อมูลประเภทนี้จะสามารถนำมาใช้เปิดเผยได้ เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องในชั้นพิจารณาคดีของศาลเท่านั้น คือ พนักงานสอบสวน อัยการและผู้พิพากษา ๒) ทะเบียนประวัติอาชญากรรมหมายเลข ๒ เปิดเผยแก่เฉพาะพนักงานเจ้าหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครอง องค์กรมหาชน เพื่อประโยชน์	- ห้ามเปิดเผยข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับข้อมูลคำพิพากษามีความผิด หากข้อมูลนั้นไม่ได้ถูกจัดเก็บในระบบทะเบียนประวัติอาชญากรรม (Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ มาตรา ๗F)	- พิจารณาคณสมบัตินในการประกอบอาชีพ หรือใช้สำหรับการทำกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งโดยปกติต้องติดต่อกับผู้เยาว์ หรือเป็นบุคคลที่ต้องทำงานที่มีความเสี่ยงภัย หรือบุคคลที่เป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรม (Swiss Criminal Code มาตรา ๓๗๑) - บุคคลภายนอก

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
	หน่วยงานภายในกระบวนการยุติธรรมสืบสวน สอบสวนการดำเนินคดี- ห้ามมิให้มีการเปิดเผย กฎหมายว่าด้วยศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว/กฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด (ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี บทที่ ๔ ข้อ ๔)	การรักษาความปลอดภัย- ใช้ประโยชน์ในหน่วยงานภายในกระบวนการยุติธรรมสืบสวนสอบสวนการดำเนินคดี (วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำรูปแบบกระบวนการและแนวนโยบายในการลบทะเบียนประวัติอาชญากรมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย โดยนางสาวจงส์ดี พิสิฐพนพร)/ The Criminal Records (Clean Slate) Act ๒๐๐๔	การพิจารณาเกี่ยวกับคุณสมบัติในการประกอบอาชีพ- ใช้ประโยชน์ในหน่วยงานภายในกระบวนการยุติธรรมสืบสวนสอบสวนการดำเนินคดี (วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำรูปแบบกระบวนการและแนวนโยบายในการลบทะเบียนประวัติอาชญากรมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย โดยนางสาวจงส์ดี พิสิฐพนพร) Criminal Records	กระบวนการและแนวนโยบายในการลบทะเบียนประวัติอาชญากรมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย โดยนางสาวจงส์ดี พิสิฐพนพร)	- พิจารณาคุณสมบัติในการประกอบอาชีพ เกี่ยวกับเด็กผู้สูงอายุ คนพิการ สถาบันการเงิน หน่วยงานรักษาความปลอดภัย (Security Clearance Information Act) (วิทยานิพนธ์ มธบ. เรื่องการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดยวรปัติ สกฤไทย)		เรื่อง แนวทางการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศที่เหมาะสมกับประเทศไทย โดยนางสาวสวธาสงเพชร)	ในการคัดเลือกเข้ารับราชการ เฉพาะกรณีที่หน่วยงานหรือบุคคลดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เข้าสู่ข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการจ้างบุคคลที่ต้องทำงานใกล้ชิดกับเด็กหรือเยาวชน๓) ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๓นำมาใช้เปิดเผยแก่หน่วยงาน หรือผู้มีส่วนได้เสียทั่วไปได้ (วิทยานิพนธ์ มธบ. เรื่องการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดยวรปัติ สกฤไทย/บทความการปฏิรูปทะเบียนประวัติอาชญากรกับแนวคิดการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำ ความผิด (Individualization) โดย ปกป้อง ศรีสนิท)	สามารถขอทราบหรือขอใช้ข้อมูลได้ โดยจะต้องได้รับความยินยอมของเจ้าของข้อมูล The General Data protection Regulation (GDPR)	

	ประเทศไทย	ประเทศนิวซีแลนด์	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศแคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
		(มาตรา ๑๙)	Act ๑๙๙๑ มาตรา ๑๕)							
๘. การไม่เปิดเผยข้อมูลอัตโนมัติ	กำหนดให้มีการคัดแยกหรือทำลาย ดังนี้ ๑. มีหลักฐานแน่ชัดว่าตาย ๒. ได้ถอนคำร้องทุกข์/ถอนฟ้องหรือยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย ๓. อัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ๔. ศาลยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง ๕. แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือผู้ต้องหาที่จัดเก็บไว้ในสารบบ ซึ่งภายหลังมีเอกสารหลักฐานยืนยันว่าไม่ได้เป็นผู้ต้องหา เป็นต้น (ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี บทที่ ๔ ข้อ ๑)	-	-	-	-	- ๕ ปี สำหรับการพิพากษาลงโทษทุกความผิดที่มีการปรับน้อยกว่า ๙๐ วัน หรือถูกจำคุกน้อยกว่า ๓ เดือน หรือสำหรับเยาวชนน้อยกว่า ๑ ปี (หรือ ๒ ปีถ้ามีการรอลงโทษ) - ๑๐ ปี สำหรับการพิพากษาลงโทษในการกระทำความผิดของเยาวชนในความผิดอื่นๆ หรือคำพิพากษาลงโทษสำหรับการกระทำความผิดอื่นๆ ที่จำคุกน้อยกว่า ๑ ปี ๓. ๑๕ ปี สำหรับการกระทำความผิดอื่นๆ ๔. ๒๐ ปี สำหรับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่ถูกจำคุกมากกว่า ๑ ปี (กฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรกลางฯ ๑๙๗๑ มาตรา ๔๖ (๑))	- บันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ต้องขังที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไป ให้ทำลายข้อมูลนั้นเมื่อพ้นกำหนด ๑ ปี นับแต่วันปล่อยตัวผู้นั้น - แต่ถ้าผู้ต้องขังเป็นผู้ต้องคำพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิต หรือผู้ต้องขังที่ต้องใช้วิธีการคุมขังแบบพิเศษ ให้ทำลายข้อมูลนั้นเมื่อพ้นกำหนด ๖ ปีนับแต่วันปล่อยตัวผู้นั้น (The Data Protection Act ๑๙๙๘)	- คำพิพากษาล่วงเลยมา ๔๐ ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา โดยบุคคลนั้นไม่ได้ไปกระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่ - ผู้ซึ่งถูกศาลพิพากษาถึงแก่ความตาย (วิทยานิพนธ์ มธบ. เรื่องการพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรมโดย วรปาดิ สกุลไทย/ Code of Criminal Procedure มาตรา ๗๖๙)	- เมื่อระยะเวลาผ่านไปเป็นเวลา ๕ ปี ติดต่อกันแล้ว นับแต่วันที่พ้นจากการบังคับโทษ และไม่ได้กระทำความผิดอีก/ ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม/ ไม่ถูกกักขังหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของตำรวจ /ไม่ได้ถูกควบคุมในสถาบันบำบัดยาเสพติด - กรณีที่บุคคลใดตาย - บุคคลมีอายุถึง ๑๐๐ ปี (Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ มาตรา ๗B/ ๑๓H)	- คำพิพากษาให้คุมขังตั้งแต่ ๕ ปี ให้ไม่เปิดเผยข้อมูลเมื่อพ้นระยะเวลา ๒๐ ปี - คำพิพากษาให้คุมขังตั้งแต่ ๑ ถึง ๔ ปี ให้ไม่เปิดเผยข้อมูลเมื่อพ้นระยะเวลา ๑๕ ปี - คำพิพากษาให้คุมขังน้อยกว่า ๑ ปี ให้ไม่เปิดเผยข้อมูลเมื่อพ้นระยะเวลา ๑๐ ปี - คำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับการรอลงโทษคุมขังปรับ และการทำงานบริการสังคม ให้ไม่เปิดเผยข้อมูลเมื่อพ้นระยะเวลา ๑๐ ปี - คำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบำบัด โดยจะให้มีการไม่เปิดเผยข้อมูลเมื่อพ้นระยะเวลา ๑๕ ปี นับตั้งแต่เข้ารับการบำบัด ๑๐ ปี - คำพิพากษาให้ขับ

	ประเทศไทย	ประเทศ นิวซีแลนด์	ประเทศ ออสเตรเลีย	ประเทศ แคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์
										ไล่เมื่อเวลาผ่านพ้น ไป ๑๐๐ ปี นับตั้งแต่วันเกิด (Swiss Criminal Code มาตรา ๓๖๙)
๙. การไม่ เปิดเผยข้อมูล โดยการร้องขอ	กฎหมายคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล กำหนดให้เจ้าของ ข้อมูลส่วนบุคคลมี สิทธิขอให้ผู้ควบคุม ข้อมูลส่วนบุคคล ดำเนินการลบ หรือ ทำลายหรือทำให้ ข้อมูลส่วนบุคคลเป็น ข้อมูลที่ไม่สามารถ ระบุตัวบุคคลที่เป็น เจ้าของข้อมูลส่วน บุคคลได้ เมื่อ - ข้อมูลหมดความ จำเป็น - เจ้าของข้อมูลถอน ความยินยอม/ - เจ้าของข้อมูล คัดค้าน - ข้อมูลได้ถูกเก็บ รวบรวม ใช้ หรือ เปิดเผยโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย (พรบ.คุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลมาตรา ๓๓)	กำหนด หลักเกณฑ์ใน การร้องขอไม่ เปิดเผยกรณี บุคคล ดังต่อไปนี้ - ต้องเป็น บุคคลที่ผ่าน ขั้นตอนการ แก้ไขฟื้นฟู ครบตาม ระยะเวลาที่ กฎหมาย กำหนด - เป็นบุคคลที่ ไม่ถูกควบคุม หรือกักขังไว้ - ต้องไม่เป็น บุคคลวิกลจริต ที่อยู่ในความ ควบคุมดูแล - ต้องไม่ได้ถูก ลงโทษใน ความผิด เกี่ยวกับเพศ - ในกรณีที่มี โทษปรับ จะต้องชำระ	กำหนด หลักเกณฑ์ใน การร้องขอไม่ เปิดเผยกรณี บุคคล ดังต่อไปนี้ - ต้องเป็น บุคคลสัญชาติ แคนาดาที่ถูก ตัดสินลงโทษ - จะต้องเป็น บุคคลที่ได้รับ การอภัยโทษ มาแล้ว - ต้องเป็นผู้มี ความประพฤติ ดี และไม่ได้ กระทำความ ผิดทาง อาญาอื่นใดอีก - ต้องผ่านการ อบรมแก้ไข ฟื้นฟูให้เป็น พลเมืองดีของ สังคม (วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำ รูปแบบ กระบวนการ และ นโยบาย ในการลบ ทะเบียน ประวัติอาชญา	กำหนด หลักเกณฑ์ใน การร้องขอไม่ เปิดเผย ดังต่อไปนี้ - ต้องเป็น บุคคลสัญชาติ แคนาดาที่ถูก ตัดสินลงโทษ - จะต้องเป็น บุคคลที่ได้รับ การอภัยโทษ มาแล้ว - ต้องเป็นผู้มี ความประพฤติ ดี และไม่ได้ กระทำความ ผิดทาง อาญาอื่นใดอีก - ต้องผ่านการ อบรมแก้ไข ฟื้นฟูให้เป็น พลเมืองดีของ สังคม (วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำ	กำหนดหลักเกณฑ์ในการ ร้องขอไม่เปิดเผยทะเบียน ประวัติบุคคลดังต่อไปนี้ - ต้องไม่ถูกบังคับโทษหรือมี ข้อกล่าวหาใดๆ ที่เกี่ยวกับการ กระทำความผิดอาญา ร้ายแรง - ต้องได้รับการปล่อยตัว และบุคคลนั้นไม่มีข้อ กล่าวหาใดๆ อีก - ต้องไม่ถูกศาลตัดสินให้ ลงโทษในการกระทำความ ผิดอาญาร้ายแรง ภายในระยะ ๕ ปี นับแต่ วันที่ถูกจับกุม (วิทยานิพนธ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำ รูปแบบ กระบวนการ และ นโยบายในการไม่ เปิดเผยทะเบียนประวัติ อาชญากรรมมาใช้ใน กระบวนการยุติธรรมทาง อาญาของประเทศไทยโดย นางสาวจงสวัสดิ์ พิสิฐพันธ์ พร) ทั้งนี้ ในมลรัฐเดอลา แวร์ ได้กำหนดฐาน ความผิดที่เปิดเผยทะเบียน ประวัติได้ เช่น ความผิด	-	-	กำหนดหลักการ เกี่ยวกับการล้างมลทิน ดังนี้ - หากเป็นคดีประเภท Crime (จำคุกตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป) ผู้พ้นโทษ สามารถร้องขอต่อศาล ให้ไม่เปิดเผยทะเบียน ประวัติได้เมื่อพ้นโทษ มาแล้ว ๕ ปี - หากเป็นคดีประเภท délit (จำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี) ผู้พ้นโทษสามารถ ร้องขอต่อศาลให้ไม่ เปิดเผยประวัติได้เมื่อ พ้นโทษมาแล้ว ๓ ปี - หากเป็นคดีประเภท contravention (ลหุ โทษที่มีแต่โทษปรับและ จำกัดสิทธิ) สามารถร้อง ขอให้ไม่เปิดเผยได้เมื่อ พ้นโทษแล้ว ๑ ปี บทความการปฏิรูป ทะเบียนประวัติอาชญา กรกับแนวคิดการ กำหนดโทษให้ เหมาะสมกับผู้กระทำ ความผิด	ผู้มีประวัติยื่นคำร้อง ขอต่อผู้บัญชาการ ตำรวจเพื่อให้ ทะเบียนประวัติของ ตน ซึ่งจะพิจารณา จากพฤติการณ์ของ คดี รวมถึงปัจจัย ต่างๆ ดังนี้ - ความร้ายแรงของ การกระทำความผิด - ความร้ายแรงของ คำพิพากษาที่กำหนด สำหรับความผิดที่ได้ กระทำ และ - ความประพฤติของ ผู้ยื่นคำร้องขอ ภายหลังศาลมีคำ พิพากษา (Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ มาตรา ๗D) - ให้เปิดเผยข้อมูล ประวัติได้หาก บุคคล ที่กระทำความผิดฐาน ความผิดฐานก่อ จลาจล ฆาตกรรม พยายามฆ่า เจตนา ทำร้ายให้ได้รับ	-

	ประเทศไทย	ประเทศ นิวซีแลนด์	ประเทศ ออสเตรเลีย	ประเทศ แคนาดา	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศเยอรมัน	ประเทศอังกฤษ	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศสิงคโปร์	ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์
		ค่าปรับหรือค่า สินไหม ทดแทนแล้ว - ต้องไม่ถูกตัด สิทธิ์ในการ ครอบครอง หรือได้มาซึ่ง ใบอนุญาตขับ ชี (ยื่นคำร้อง ขอต่อศาล แขวง) (วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เรื่อง การนำ รูปแบบ กระบวนการ และ แนวนโยบาย ในการลบ ทะเบียน ประวัติอาชญา กรมาใช้ใน กระบวนการ ยุติธรรมทาง อาญาของ ประเทศไทย โดยนางสาวจง สวัสดิ์ พิสิฐพั นพร)	กรมาใช้ใน กระบวนการ ยุติธรรมทาง อาญาของ ประเทศไทย โดยนางสาว จงสวัสดิ์ พิสิฐ พนพร)	รูปแบบ กระบวนการ และ แนวนโยบาย ในการลบ ทะเบียน ประวัติอาชญา กรมาใช้ใน กระบวนการ ยุติธรรมทาง อาญาของ ประเทศไทย โดยนางสาว จงสวัสดิ์ พิสิฐ พนพร)	เกี่ยวกับเพศอันเป็นความผิด ชีวิตร่างกาย ขัดขวางการ ควบคุมดูแล บังคับขู่เข็ญ เป็นต้น (Delaware Code. Title ๑๑ Chapter ๔๓ Subchapter ๗ Sec ๔๓๗๖)			(Individualization) โดย ปกป้อง ศรีสนิท)	อันตรายสาหัส การลักพาตัว การข่มขืน การปล้น ทรัพย์ การมี เพศสัมพันธ์ระหว่าง บุคคลในครอบครัว เป็นต้น (Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕ มาตรา ๗C)	

เอกสารที่ ๑๗ กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ มี ๓ ลักษณะ คือ

ลักษณะที่ ๑ กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพข้าราชการ/ กำหนดลักษณะต้องห้ามในการเป็นประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ หรือเลขาธิการในคณะกรรมการชุดต่างๆ หรือลักษณะต้องห้ามคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง ปรากฏในกฎหมายฉบับต่างๆ ดังนี้

- ข้าราชการ

- ๑) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๓๖ ข (๗))
- ๒) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ (มาตรา ๓๐ (๑๐))
- ๓) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๓ (มาตรา ๒๖ (๙))
- ๔) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ (มาตรา ๔๙ ข (๕))
- ๕) พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ (มาตรา ๔๘ (๖)) โดยไปปรากฏลักษณะต้องห้ามในกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๒ (๔)
- ๖) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ (มาตรา ๓๗ ข (๗))
- ๗) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ (มาตรา ๔๓ ข (๕))
- ๘) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๙ (๗))
- ๙) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ (มาตรา ๗ ข (๗))

- กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการเป็นประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ หรือเลขาธิการในคณะกรรมการชุดต่างๆ หรือลักษณะต้องห้ามคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง และอื่นๆ ดังนี้

- ๑) พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๒๑ (๔))
- ๒) พระราชบัญญัติกองทุนการออมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔ (มาตรา ๑๔ (๓))
- ๓) พระราชบัญญัติกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๑๘ (ข)(๕))
- ๔) พระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร พ.ศ. ๒๕๕๒ (มาตรา ๒๖ (๕))
- ๕) พระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๑๔ (๘))
- ๖) พระราชบัญญัติกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ (มาตรา ๑๘ (๔))
- ๗) พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๑๕ (๔))
- ๘) พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๗๑ (๔))
- ๙) พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๑๐ (๒))
- ๑๐) พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๒๑ (๕))
- ๑๑) พระราชบัญญัติการทวงถามหนี้ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๑๗ (๒) (๓))
- ๑๒) พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๒๐ (๔))
- ๑๓) พระราชบัญญัติการบริหารการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด พ.ศ. ๒๕๖๑ (มาตรา ๖ (๖))
- ๑๔) พระราชบัญญัติการบริหารทุนหมุนเวียน พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๘ (๕))
- ๑๕) พระราชบัญญัติการมาตรฐานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๘ (๕))
- ๑๖) พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๖ (๗))
- ๑๗) พระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ (มาตรา ๒๕/๗ (๕))
- ๑๘) พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๙ (๙) (๑๐))
- ๑๙) พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๗ (๓))

- ๒๐) พระราชบัญญัติการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ (มาตรา ๑๑ (ข) (๖))
- ๒๑) พระราชบัญญัติการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ พ.ศ. ๒๕๕๖ (มาตรา ๑๐ (๓))
- ๒๒) พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๒๐ (๓))
- ๒๓) พระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๙ (๒))
- ๒๔) พระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๑๕ (๓))
- ๒๕) พระราชบัญญัติธนาคารออมสิน พ.ศ. ๒๕๔๙ (มาตรา ๑๒/๒ (๔))
- ๒๖) พระราชบัญญัติธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๒๒ (๓))
- ๒๗) พระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. ๒๕๐๙ (มาตรา ๑๕ (๓))
- ๒๘) พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ (มาตรา ๑๘ (๓))
- ๒๙) พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๗ ข. (๓))
- ๓๐) พระราชบัญญัตินโยบายการกีฬาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ (มาตรา ๕ (๔))
- ๓๑) พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๖ (๓))
- ๓๒) พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ (มาตรา ๑๓ (๒))
- ๓๓) พระราชบัญญัติบรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๓๔ (มาตรา ๑๙ (๔))
- ๓๔) พระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๖๘ (๓))
- ๓๕) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๑ (มาตรา ๑๔ (๑๑))
- ๓๖) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๑๐ (๑๐)(๑๑)(๑๒))
- ๓๗) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๑๐ (๑๑))
- ๓๘) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๑๐ (๑๑))
- ๓๙) พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ (มาตรา ๘/๒ (๕))
- ๔๐) พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. ๒๕๑๔ (มาตรา ๑๖/๑ (๔))
- ๔๑) พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ (มาตรา ๑๓/๓ (๔))
- ๔๒) พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๗ (มาตรา ๗ (๖))
- ๔๓) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๒๔/๒ (๙))
- ๔๔) พระราชบัญญัติพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙ (มาตรา ๑๐ (๙))
- ๔๕) พระราชบัญญัติพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ (มาตรา ๘ (๓))
- ๔๖) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๑๐ (๕))
- ๔๗) พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๖ (ข) (๓))
- ๔๘) พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๘ (๕))
- ๔๙) พระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๗ (๓))
- ๕๐) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๑๐ (๙) (๑๑) (๑๓))
- ๕๑) พระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๕ (๖))
- ๕๒) พระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๖ (๕))
- ๕๓) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้สารต้องห้ามทางการกีฬา พ.ศ. ๒๕๕๕ (มาตรา ๖ ข. (๓))
- ๕๔) พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๗ (ข) (๓))
- ๕๕) พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๑๑ (๓))

- ๕๖) พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๖ (๕))
- ๕๗) พระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๑๘ (มาตรา ๕ (๕) มาตรา ๘ ตี (๕) และมาตรา ๙ (๕))
- ๕๘) พระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. ๒๕๕๙ (มาตรา ๗ (๗))
- ๕๙) พระราชบัญญัติโคนมและผลิตภัณฑ์นม พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๕ (๓))
- ๖๐) พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๓๕/๑ (๑๐))
- ๖๑) พระราชบัญญัติจัดระเบียบบริหารหมู่บ้านอาสาพัฒนาและป้องกันตนเอง พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๑๐ (๑๑))
- ๖๒) พระราชบัญญัติเชื้อโรคและพิษจากสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๘ (๓) และ มาตรา ๒๓ (ข) (๓))
- ๖๓) พระราชบัญญัติระบบการชำระเงิน พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๑๔ (๓) (๗))
- ๖๔) พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ (มาตรา ๑๑ (๘))
- ๖๕) พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ (มาตรา ๗๑/๒ (๓))
- ๖๖) พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๙ (๖))
- ๖๗) พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๙ ข. (๓))
- ๖๘) พระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ (มาตรา ๗ (๕))
- ๖๙) พระราชบัญญัติว่าด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๗ (๔) และ มาตรา ๒๓ (๖))
- ๗๐) พระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๒๒ (๕))
- ๗๑) พระราชบัญญัติสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๑๖ (๕))
- ๗๒) พระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๔๑ (มาตรา ๑๔ (๔))
- ๗๓) พระราชบัญญัติสถาบันอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๑๓ (๔))
- ๗๔) พระราชบัญญัติสภาการเมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๒๖ (มาตรา ๑๗ (๕) และมาตรา ๒๔ (๖))
- ๗๕) พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ (มาตรา ๑๓ (ข) (๖) มาตรา ๓๖ (ข) (๒) และมาตรา ๔๔ (ข) (๓))
- ๗๖) พระราชบัญญัติสภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๗ (มาตรา ๑๘ (๖))
- ๗๗) พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ (มาตรา ๑๗ (๖) และมาตรา ๒๓ (๗))
- ๗๘) พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๐ (มาตรา ๑๖ (๕))
- ๗๙) พระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๕๒ (๑))
- ๘๐) พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๖ (๔))
- ๘๑) พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๑๔ (๖))
- ๘๒) พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๑๒ (๕))
- ๘๓) พระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๒๑ (มาตรา ๗ (๒))
- ๘๔) พระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการฮัจย์ พ.ศ. ๒๕๒๔ (มาตรา ๖/๑ (ข) (๕))
- ๘๕) พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. ๒๕๕๖ (มาตรา ๘ (๓))
- ๘๖) พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๔๓ (มาตรา ๗ (๔))
- ๘๗) พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. ๒๕๔๘ (มาตรา ๑๔ (๘))
- ๘๘) พระราชบัญญัติส่งเสริมศิลปกรรมร่วมสมัย พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๖ (๔))
- ๘๙) พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาระบบเกษตรพันธสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๗ ข (๓))
- ๙๐) พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๙ (๓) มาตรา ๑๖๐ (๓) และ มาตรา ๑๐๓ (๒))
- ๙๑) พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๓๒ (๕))

๙๒) พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ (มาตรา ๗ ข (๖) (๗))

๙๓) พระราชบัญญัติองค์การกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๑๙ (๕))

๙๔) พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๕/๒ (๓) มาตรา ๒๐ (๕) และมาตรา ๒๘ (๕))

๙๕) พระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๓๗/๒ (๔) และมาตรา ๓๕/๑ (๔))

๙๖) พระราชบัญญัติการบริหารราชการจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๕๓ (มาตรา ๒๐ (๕))

๙๗) พระราชบัญญัติการบริหารองค์กรศาสนาอิสลาม พ.ศ. ๒๕๔๐ (มาตรา ๗ (๘))

๙๘) พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๔๕ (๔) (๕))

๙๙) พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ (มาตรา ๓๕ (๕)(๖))

๑๐๐) พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๒๔ (๒))

๑๐๑) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๑๐ (๑๑))

๑๐๒) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ (มาตรา ๑๐ (๑๑))

๑๐๓) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๕๒ (๙))

๑๐๔) พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๓๕ (๒))

๑๐๕) พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๓๔ (๒))

๑๐๖) พระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตรฐานวิชาชีพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ (มาตรา ๑๖ (๖))

๑๐๗) พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ (มาตรา ๑๒ (๑๐))

๑๐๘) พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๓๘/๒ (๓))

๑๐๙) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๑๒ (๖) และมาตรา ๔๔ (๑))

๑๑๐) พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๑๑)

๑๑๑) พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๐ (มาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๓))

๑๑๒) พระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๑๖ (๕))

๑๑๓) พระราชบัญญัติจัดตั้งการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๗ (๔) มาตรา ๑๔ (๕) และมาตรา ๑๕ (๕))

๑๑๔) พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๑๕ (๗))

๑๑๕) พระราชบัญญัติจัดงานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๘ (มาตรา ๙ (๑๐))

๑๑๖) พระราชบัญญัติช่างรังวัดเอกชน พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๙)

๑๑๗) พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ (มาตรา ๑๖ (๔) (๕))

๑๑๘) พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๑๓ (๔) (๕))

๑๑๙) พระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. ๒๔๙๗ (มาตรา ๑๔ (๙))

๑๒๐) พระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสภา พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๑๔ (๔))

๑๒๑) พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๒๑ (๑๐) และมาตรา ๖๙ (๔))

๑๒๑) พระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๓ (มาตรา ๗ (๓))

๑๒๓) พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๑๐ (๑) (จ))

๑๒๔) พระราชบัญญัติสภาองค์กรชุมชน พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๗ (๔))

๑๒๕) พระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ (มาตรา ๗ (๑๐))

๑๒๖) พระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล พ.ศ. ๒๕๑๗ (มาตรา ๑๕ (๖))

๑๒๗) พระราชบัญญัติส่งเสริมวิชาชีพวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๑๔ (๕))

๑๒๘) พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๓๕ (๒)(ค) และมาตรา ๕๑ (๒) (ค))

๑๒๙) พระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. ๒๕๒๗ (มาตรา ๑๑ (๓))

ลักษณะที่ ๒ กฎหมายที่กำหนดลักษณะต้องห้ามในการขอขึ้นทะเบียนหรือรับใบอนุญาตในการประกอบอาชีพ ดังนี้

- ๑) พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ ข. (๓) (๔))
- ๒) พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๖ (๙))
- ๓) พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙ (มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ (๓))
- ๔) พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ (มาตรา ๔๒)
- ๕) พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ (มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ (๓))
- ๖) พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ (มาตรา ๓๕ (๕) (๖))
- ๗) พระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๕๖ (มาตรา ๑๐ (๔) มาตรา ๓๑)
- ๘) พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ (มาตรา ๓๑ มาตรา ๑๑ (๑) (ง))
- ๙) พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ (มาตรา ๓๐ มาตรา ๑๑ (๔))
- ๑๐) พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ (มาตรา ๓๒ มาตรา ๑๒ (๔))
- ๑๑) พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พุทธศักราช ๒๔๗๔ (มาตรา ๖)
- ๑๒) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๑๖ (๕) และมาตรา ๓๓ (๕))
- ๑๓) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ (มาตรา ๖)
- ๑๔) พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ (มาตรา ๙ (๕))
- ๑๕) พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ (มาตรา ๔๙ (๒))
- ๑๖) พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๒๐ (๕))
- ๑๗) พระราชบัญญัติข่างรังวัดเอกชน พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๑๙ (๙) และมาตรา ๒๕ (๗))
- ๑๘) พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ (มาตรา ๑๔ (๔) และมาตรา ๔๘ (๔))
- ๑๙) พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๔๙ (๘) และมาตรา ๕๐)
- ๒๐) พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๑๗)
- ๒๑) พระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๒๑ (๗))
- ๒๒) พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๑๑ (๔))
- ๒๓) พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๑๓ (๔))
- ๒๔) พระราชบัญญัติวิชาชีพการสาธารณสุขชุมชน พ.ศ. ๒๕๕๖ (มาตรา ๑๐ (๒) (ข))
- ๒๕) พระราชบัญญัติวิชาชีพการแพทย์แผนไทย พ.ศ. ๒๕๕๖ (มาตรา ๑๒ (๔))
- ๒๖) พระราชบัญญัติวิชาชีพทันตกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ (มาตรา ๑๒ (๔))
- ๒๗) พระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๑๓ (๕) และมาตรา ๓๙ (๓))
- ๒๘) พระราชบัญญัติวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๑๑ (๔))
- ๒๙) พระราชบัญญัติวิศวกร พ.ศ. ๒๕๔๒ (มาตรา ๑๒ (๕) และมาตรา ๔๐ (๔))
- ๓๐) พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ (มาตรา ๑๗ (๓))
- ๓๑) พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ (มาตรา ๘ (๒) (ก))
- ๓๒) พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ (มาตรา ๔๑ (๖) และมาตรา ๔๖ (๕))
- ๓๓) พระราชบัญญัติสถาปนิก พ.ศ. ๒๕๔๓ (มาตรา ๑๒ (๕) และมาตรา ๔๐ (๔))
- ๓๔) พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๕๘ (มาตรา ๕๕ (๒))

ลักษณะที่ ๓ กฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติเพื่อกำหนดใบอนุญาต ดังนี้

๑) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ (มาตรา ๑๓)

๒) พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๔๘๗ (มาตรา ๑๑)

เอกสารที่ ๑๘ ตารางความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย

ฐานความผิด	รายละเอียด	ประเทศ
ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพร่างกาย	☒ เสรีภาพร่างกาย - การทำร้ายร่างกาย (ต้องระวางโทษจำคุก ๒ ปี และทำงานบริการสังคม)	สหรัฐอเมริกา/ฝรั่งเศส นิวซีแลนด์
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	☒ ข่มขืน (ข่มขืนในประเทศสิงคโปร์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี และสามารถถูกปรับหรือถูกเฆี่ยนได้ ส่วนการข่มขืนในประเทศนิวซีแลนด์ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตและทำงานบริการสังคม) - พยายามหรือข่มขืนเด็กอายุต่ำกว่า ๑๐ ปี (ต้องระวางโทษจำคุก ๒๕ ปี) - พยายามหรือข่มขืนเด็กอายุระหว่าง ๑๐ – ๑๖ ปี (ต้องระวางโทษปรับโดยคณะกรรมการ) - พยายามข่มขืน (ต้องระวางโทษจำคุก ๑๐ ปี และทำงานบริการสังคม)	ฝรั่งเศส/สิงคโปร์/แคนาดา/ นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์
	☒ อนาจาร - กำหนดอายุกรณีการกระทำอนาจารกับเด็กผู้หญิงอายุต่ำกว่า ๑๒ ปี และการมีเพศสัมพันธ์หรือกระทำอนาจารกับเด็กผู้หญิงอายุระหว่าง ๑๒ ถึง ๑๖ ปี (ต้องระวางโทษจำคุก ๕ ปี และทำงานบริการสังคม) - การล่อลวงเยาวชนอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เพื่อไปกระทำอนาจาร (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๗ ปี) - มีการแสดงลามกอนาจารและการใช้กำลังกระทำอนาจารต่อหญิง/ชาย - การโห่ข่งลับแม้จะเป็นการกระทำที่อยู่ภายในเคหสถานหรือภายในที่พักอาศัยของตนเอง	ฝรั่งเศส นิวซีแลนด์ นิวซีแลนด์ แคนาดา ออสเตรเลีย
	☒ มีเพศสัมพันธ์ - ระหว่างบุคคลในครอบครัว (ประเทศออสเตรเลียต้องระวางโทษจำคุก ๘ ปี) - กับศพ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี และสามารถถูกปรับหรือถูกเฆี่ยนได้) - กับผู้หญิงหรือเด็กผู้หญิงที่มีสติปัญญาต่ำหรือปัญญาอ่อน (ต้องระวางโทษจำคุก ๒ ปี และทำงานบริการสังคม) - กับเด็กอายุต่ำกว่า ๑๐ ปี (ต้องระวางโทษจำคุกสูงสุด ๒๕ ปี) - กับเด็กอายุระหว่าง ๑๐ – ๑๖ ปี (กรณีมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุกว่า ๑๐ ปี แต่ไม่เกิน ๑๔ ปี ต้องระวางโทษจำคุก ๑๖ ปี/กรณีมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุกว่า ๑๔ ปี แต่ไม่เกิน ๑๖ ปี ต้องระวางโทษจำคุก ๑๐ ปี) - กับเด็กอายุระหว่าง ๑๖ – ๑๘ ปี และอยู่ภายใต้การดูแลเป็นพิเศษ (กรณีอายุกว่า ๑๖ ปีแต่ไม่เกิน ๑๗ ปี ต้องระวางโทษจำคุก ๘ ปี/กรณีอายุกว่า ๑๗ ปี แต่ไม่เกิน	สิงคโปร์/นิวซีแลนด์/แคนาดา/ ออสเตรเลีย สิงคโปร์ นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย ออสเตรเลีย ออสเตรเลีย

ฐานความผิด	รายละเอียด	ประเทศ
	๑๘ ปี ต้องระวางโทษจำคุก ๔ ปี) - กับสัตว์รวมถึงการพยายาม (ต้องระวางโทษจำคุก ๑๔ ปี หากเป็นกรณีพยายาม ต้องระวางโทษจำคุก ๕ ปี) - กับบุคคลที่มีความวิกลจริต (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี) - กับเด็กอายุต่ำกว่า ๑๒ ปี (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๔ ปี)	ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ นิวซีแลนด์
	☒ การประทุษร้ายทางเพศ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี และสามารถถูกปรับหรือถูกเฆี่ยนได้) - ประเทศแคนาดากำหนดการประทุษร้ายทางเพศไว้หลายรูปแบบ คือ การประทุษร้ายทางเพศ/การประทุษร้ายทางเพศโดยมีอาวุธปืน/การประทุษร้ายทางเพศจนได้รับอันตรายสาหัส/การประทุษร้ายโดยมีเจตนาที่จะกระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์	สิงคโปร์/แคนาดา
	☒ การฉ้อโกง	แคนาดา
	☒ สื่อลามกเกี่ยวกับเด็ก/วัตถุลามก (กรณีทำ ขาย โฆษณา นำเข้า ส่งออก ต้องระวางโทษจำคุกไม่มากกว่า ๑๔ ปี แต่อย่างน้อยต้องลงโทษจำคุก ๑ ปี) - ใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการผลิตสื่อหรือวัตถุทางเพศ (ถ้าใช้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี ต้องระวางโทษจำคุกสูงสุด ๑๔ ปี/ถ้าใช้เด็กอายุกว่า ๑๔ ปี ต้องระวางโทษจำคุกสูงสุด ๑๐ ปี)	แคนาดา ออสเตรเลีย
	☒ การกระทำชำเรากับสัตว์ - กำหนดการกระทำชำเรากับสัตว์ต่อหน้าบุคคลอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี หรือกระตุ้นให้บุคคลอายุต่ำกว่า ๑๖ ปีกระทำชำเรากับสัตว์ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่มากกว่า ๑๔ ปี แต่อย่างน้อยต้องลงโทษจำคุก ๑ ปี) - กำหนดการเป็นสาเหตุให้บุคคลอีกคนหนึ่งมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์หรือโดยสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี และสามารถถูกปรับหรือถูกเฆี่ยนได้)	แคนาดา สิงคโปร์
	☒ การล่วงละเมิดทางเพศต่อบุคคลอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี (ในประเทศสิงคโปร์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ)	แคนาดา/สิงคโปร์
	☒ การแสวงหาประโยชน์ทางเพศ - ต่อบุคคลที่มีความบกพร่อง (ประเทศออสเตรเลียต้องระวางโทษจำคุกสูงสุด ๘ ปี) - ต่อบุคคลอายุต่ำกว่า ๑๖ ปีหรือมากกว่า	นิวซีแลนด์/ออสเตรเลีย แคนาดา
	☒ การจัดกิจกรรมทางเพศ - กับผู้ไร้ความสามารถ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี และสามารถถูกปรับหรือถูกเฆี่ยนได้) - พ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นผู้จัดหากิจกรรมทางเพศ หรือเจ้าบ้านอนุญาตให้มีการจัดกิจกรรมทางเพศ (ต้องระวาง	สิงคโปร์ แคนาดา

ฐานความผิด	รายละเอียด	ประเทศ
	โทษ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่มากกว่า ๑๔ ปีแต่อย่างน้อยต้องลงโทษจำคุก ๑ ปี) - เป็นผู้จัดการหรือช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดทัวร์ทางเพศเกี่ยวกับเด็ก - เป็นตัวแทนในการจัดหาผู้หญิงหรือผู้ชายเพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ/โดยใช้ยาเสพติด (ต้องระวางโทษจำคุก ๗ ปี ถ้าเป็นกรณีใช้ยาเสพติดต้องระวางโทษจำคุก ๑๐ ปี)	นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย
	☒ การผ่าตัดอวัยวะเพศหญิง โดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ ไม่ได้เป็นการกระทำทางการแพทย์เพื่อสุขภาพของแม่และเด็ก รวมถึงการกระทำความผิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผ่าตัดอวัยวะเพศหญิงโดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย	นิวซีแลนด์
ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็ก	☒ สนับสนุนหรือมีส่วนร่วมกับการค้าประเวณีเด็ก (ต้องระวางโทษจำคุก ๑๐ ปี หรือหากเป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑๔ ปีต้องระวางโทษจำคุก ๑๔ ปี) ☒ ได้รับประโยชน์จากการค้าประเวณีเด็ก (ต้องระวางโทษจำคุก ๑๐ ปี หรือหากเป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑๔ ปีต้องระวางโทษจำคุก ๑๔ ปี) ☒ เจ้าของสถานที่ที่มีการค้าประเวณีเด็ก (ต้องระวางโทษจำคุก ๗ ปี)	ออสเตรเลีย
ความผิดฐานค้ามนุษย์	☒ ต่อบุคคลอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี (ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต แต่อย่างน้อยต้องลงโทษจำคุก ๖ ปี ถ้ามีการลักพาตัว การข่มขู่ประทุษร้าย หรือประทุษร้ายทางเพศเป็นเหตุให้เสียชีวิต หรือจำคุกไม่มากกว่า ๔ ปี แต่อย่างน้อยต้องลงโทษจำคุก ๕ ปี สำหรับกรณีอื่น ๆ)	แคนาดา
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	☒ ปล้นทรัพย์สิน (ประเทศออสเตรเลีย ต้องระวางโทษจำคุก ๑๔ ปี) - การมีส่วนร่วมในการปล้นทรัพย์สิน (ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี และสามารถถูกเขียนได้ไม่น้อยกว่า ๖ ครั้ง)	สหรัฐอเมริกา/ออสเตรเลีย/ฝรั่งเศส สิงคโปร์
	☒ ลักทรัพย์สิน	ฝรั่งเศส/ออสเตรเลีย
	☒ ชิงทรัพย์สิน	ฝรั่งเศส
	☒ วิ่งราวทรัพย์สิน	ฝรั่งเศส
ความผิดเกี่ยวกับการทุจริตในหน้าที่	☒ ทุจริตในหน้าที่	สหรัฐอเมริกา
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	☒ ยาเสพติด - การลักลอบค้ายาเสพติด	สหรัฐอเมริกา/ฝรั่งเศส สิงคโปร์
ความผิดฐานก่อจลาจล	☒ จลาจลโดยมีอาวุธที่สามารถทำอันตรายถึงแก่ชีวิต (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี และสามารถที่จะถูกเขียนได้)	สิงคโปร์
	☒ ขู่ว่าจะก่อการร้ายต่อบุคคลผู้ไร้ความสามารถ	สหรัฐอเมริกา (มลรัฐเดอลาแวร์)

ฐานความผิด	รายละเอียด	ประเทศ
ความผิดฐานฆ่า	☒ ฆาตกรรม ☒ พยายามฆ่า (กรณีมีเจตนาที่จะฆ่าและหากตกอยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นว่านั้นจะสามารถทำให้ตายได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๕ ปี หรือปรับ และถ้าได้รับบาดเจ็บ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี และสามารถถูกเขียนหรือปรับได้ หรือทั้งเขียนทั้งปรับ) ☒ ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี)	สิงคโปร์
ความผิดฐานลักพาตัว	☒ เพื่อเรียกค่าไถ่ (ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี และสามารถที่จะถูกเขียนได้) ☒ เพื่อทำการฆาตกรรม (ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต และหากไม่ได้ถูกศาลพิพากษาตัดสินประหารชีวิต สามารถที่จะถูกเขียนได้) ☒ เพื่อบีบบังคับรัฐบาล	สิงคโปร์
ความผิดอื่น ๆ	☒ มีโทษจำคุกเกิน ๖ เดือนขึ้นไป เช่น ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพร่างกาย/ความผิดเกี่ยวกับเพศ/ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน/การปลอมแปลงเอกสารทางการเงิน และเอกสารสิทธิสำคัญ/คดียาเสพติด/คดีความผิดเกี่ยวกับการจลาจล ☒ มีโทษจำคุกเกินกว่า ๓ เดือน หรือมีอัตราโทษปรับเกิน ๒,๐๐๐ เหรียญ ☒ การกลับมากระทำผิดซ้ำภายใน ๕ ปี - นับตั้งแต่ถูกปล่อยตัวออกมาจากสถาบันภายใต้กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ยาในทางที่ผิด - นับตั้งแต่ถูกปล่อยตัวออกมาจากศูนย์ภายใต้กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งมีนเมา	ออสเตรเลีย สิงคโปร์ สิงคโปร์
การกระทำความผิดของนิติบุคคล	☒ ความผิดที่ทำโดยนิติบุคคล	ออสเตรเลีย

บรรณานุกรม

- จงสวัสดิ์ พิสิฐพันธ์ (๒๕๕๔). การนำรูปแบบกระบวนการและแนวนโยบายในการลบทะเบียนประวัติอาชญากรรมใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปกป้อง ศรีสนิท. การปฏิรูปทะเบียนประวัติอาชญากรกับแนวความคิดกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด (Individualization). บทความ.
- ปวิศร เลิศธรรมเทวี. รายงานการศึกษาค้นคว้าระยะสั้น (Quick Research) เรื่อง กฎหมายเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรม.
- พจนา โสภางเจริญวงศ์. มาตรการลบล้างโทษ : ล้างมลทิน. บทความ. เข้าถึงได้จาก <http://web.krisdika.go.th/data/activity/act๓๒๖.pdf>
- วรปาดิ สุกุลไทย (๒๕๕๘). การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สวธา สงเพชร. แนวทางการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่เหมาะสมกับประเทศไทย. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สัญญาธิ อุปนันชัย (๒๕๕๑). การจำกัดสิทธิของผู้ที่เคยได้รับการล้างมลทินเนื่องจากกระทำความผิดทางอาญาหรือวินัย. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชากฎหมายมหาชน, มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- Alexis M. III Durham. (๑๙๘๗). Justice in Sentencing: The Role of Prior Record of Criminal Involvement. Journal of Criminal Law and Criminology, ๗๘(๓), pp. article ๕.
- Helen Lam and Mark Harcourt. (๒๐๐๓). The Use of Criminal Record in Employment Decisions: The Rights of Ex-Offenders, Employers and the Public. Journal of Business Ethics, ๔๗(๓), pp. ๒๓๗-๒๕๒.
- House of Parliament. (๒๐๑๗). National Security Vetting. London: House of Parliament.
- Julian V. Roberts. (๑๙๙๗). The Role of Criminal Records in the Sentencing Process. Crime and Justice. ๒๒, pp. ๓๐๓-๓๖๒.
- Marina Duane, et. Al. (๒๐๑๗). Criminal Background Checks: Impacts on Employment and Recidivism. Washington D.C., Urban Institute.

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายไทย

๑. พระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ. ๒๕๖๒
๒. พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
๓. พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒
๔. ระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการบริหารงานคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๘
๕. ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ การพิมพ์ลายนิ้วมือ
๖. ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยสารบบคดีอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๑

๗. ประกาศสำนักงานศาลยุติธรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการจัดทำสารบบความ สารบบคำพิพากษาและการรวบรวมเก็บรักษาเอกสารในสำนวนความในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๒

กฎหมายต่างประเทศ

๑. กฎหมายทะเบียนประวัติอาชญากรกลางๆ ๑๙๗๑ (Bundeszentralregistergesetz – BZRG)
๒. กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานอาชญาวิทยาแห่งสหพันธ์ฯ (BKAG)
๓. Code of Criminal Procedure Title VIII Criminal Records Article ๗๖๘ – ๗๘๑
๔. Crimes Act ๑๙๑๔
๕. Criminal Records Act ๑๙๙๑
๖. Federal Data Protection Act (BDSG)
๗. Federal Violent Crime Control and Law Enforcement Act of ๑๙๙๔ (Jacob Wetterling Crimes Against Children and Sexually Violent Offender Registration Act) หรือที่เรียกว่า Wetterling Act)
๘. H.R. ๒๐๖๕ Second Chance for Ex-Offenders Act of ๒๐๑๑
๙. Megan’s law
๑๐. Police Act ๑๙๙๗
๑๑. Registration Of Criminals Act ๒๐๐๕
๑๒. Swiss Criminal Code
๑๓. The Criminal Records Act R.S.C ๑๙๘๕
๑๔. The Criminal Records (Clean Slate) Act ๒๐๐๔
๑๕. The Data Protection Act ๑๙๙๘

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายวัลลภ นาคบัว

รองปลัดกระทรวงยุติธรรม

นางอุษา จันทลอย บุญเปี่ยม

ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน

สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม

ผู้รับผิดชอบ

นางสาวเปรมมิศา หนูเรืองงาม

นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ

นายวัฒนกร สันนัย

นิติกรชำนาญการพิเศษ

นางสาวชีวรัตน์ สุ่มงคล

นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ

นางสาววรรณนที บรรณมาศ

นิติกรปฏิบัติการ

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๙ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐
โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๓๖๖๖ แฟกซ์ ๐ ๒๑๔๓ ๘๙๓๓
www.oja.go.th